

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

ΤΩΝ

ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΩΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΘΕΟΔΩΡΩΝ ΘΡΩΝΟΣ & ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ

Ὡς ψάλλεται ἐν Ἀγίῳ Ὄρει
καὶ ἐν τῷ ἱερῷ ἐν Πάργῃ Ἑσχασιηρίῳ τῶν ἁγίων Θεοδώρων

Εἰς τὸ τέλος συνάπτονται παρακλητικὸς τῶν ἁγίων Κανὼν, οἱ
Χαιρετισμοὶ καὶ τρεῖς ἐγκωμιαστικαὶ εἰς τοὺς ἁγίους λόγοι ἐν ἰδίῳ
δὲ παρατήματι τὸ «Μικρὸν Ἰεσουχαρίου» ἥτις κατανυκτικώτα-
ται εὐχαὶ εἰς πόθον καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν κινεῖσαι τὴν εὐσεβῆ
ψυχὴν.



ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΝΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐπιμελείμεν Γέροντος Πνευματικοῦ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ
Φιλομάτῳ δὲ διαθέσει καὶ συνδρομῇ τοῦ ἀοιδίμου ἀρχιμανδρίτου
ΖΗΝΟΒΙΟΥ ΧΑΝΙΩΤΟΥ καὶ τινων εὐσεβῶν Πατέρων καὶ ἀδελφῶν.

ΠΡΟΣ ΚΟΙΝΗΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΩΦΕΛΕΙΑΝ

ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΡΤΥΡΩΝ & ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΑΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΕΚΝΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1932

ΤΟΙΣ

ΕΝΔΟΞΟΙΣ ΥΜΙΝ ΑΘΛΟΦΟΡΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΘΕΟΔΩΡΩ ΤΗΡΩΝΙ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗ

ΤΟΙΣ

ΥΠΕΡΜΑΧΟΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΚΑΙ

ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΥΣΕΒΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΠΡΟΣΤΑΤΑΙΣ

ΤΟΙΣ

ΜΕΓΙΣΤΟΙΣ ΕΝ ΑΘΛΟΙΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΙΣ ΕΝ ΘΑΥΜΑΣΙ

ΤΟΙΣ ΚΑΙ

ΕΙΣ ΤΟΔΕ ΤΟ ΠΟΝΗΜΑ ΘΑΥΜΑΣΤΩΣ ΥΠΟΥΡΓΗΣΑΣΙ

ΤΗ ΠΟΙΜΝΗ ΥΜΩΝ

ΚΑΙ

ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΤΙΜΩΣΙ ΤΗΝ ΧΑΡΙΤΟΒΡΥΤΟΝ ΜΝΗΜΗΝ ΥΜΩΝ

ΚΑΙ

ΣΥΝΕΡΓΗΣΑΣΙ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΟΥΣΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΜΕΤΕΡΟΥ

ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΟΙΣ

ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΥΣΕΒΕΣΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙΣ

Η ΒΙΒΛΟΣ ΑΥΤΗ

ΠΑΝΕΥΛΑΒΩΣ ΑΦΙΕΡΩΤΑΙ



ΜΕΓΑΛΛΗΝΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ

Χαίροις τῶν μαρτύρων ἡ κορωνίς
χαίροις τῶν ὀρθοδόξων ἀποσιμάχτοι βοηθοί
χαίροις τῆς ἡμῶν ποιμνῆς προπύργιον καὶ
Θεόδωροι οἱ Θεοὶ ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύσατε.

Χαίροις τῶν ἀθλοφόρων ὁράσιμα,
χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ἀκένωτος θησαυρὸς
χαίροις Θεοδώρων δυνάς ἡ μακαρία,
τῶν ὀρθοδόξων κλέος, δαιμόνων ὀλεθρὸς.

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι
προστάται ἡμῶν καὶ σκέπη, Στρατηλάται
[Τήρων, δῶρα Θεοῦ,
Ἐκκλησίας δόξα, δαιμόνων καθαιρέται,
τοὺς πόθῳ ὑμᾶς τιμῶντας, ἐκ δεινῶν παν-
τοίων καὶ ποιμνῆν, ὑμῶν περισώζετε.

Δεῦτε ὀρθοδόξων τὸ σὺντημα
τοὺς ἐν ἀθλοφόροις ὑπερλάμποντας θαυμα-
στῶς
ἐνδόξους Θεοδώρους, ὑμνήσωμεν εὐθέως
προχέοντας τοῖς πίστει ὑμῖν προσιστοῦσι
αἱμάτων τὴν χάριν ἀπολύτρωσιν.

Χαίροις τοῦ ναοῦ ὑμῶν ἡ πάνθαυματος καλὴ
καὶ τῆς Ὑμετέρας Ποιμνῆς ἀντιληπτοῦς τα-
λαινή
καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις, ὀξύντατοι πρόσταται,
Θεόδωροι οἱ Θεοὶ, ἡμᾶς τῶν ἁδῶν πικρῶν
κολάσεων λυτρώσασθε.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥΣ

(Έκαστος τῶν ἐπομένων 19 στίχων, κατὰ τὸ ἀρχικὸν γράμμα (Θ) τῶν Ἀγίων Θεοδώρων, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀριθμητικὴν σημασίαν, περιέχει 9 συλλαβάς).

Ὑμνον εὐχαριστίας φέρω
Ὑμῖν τοῖς Θεοῖς Θεοδώροις
ὁμοῦ συνδραμοῖσι τῷδ' ἔργῳ
πηγὰς χαρίτων προχέουσι
πᾶσι προστρέχουσι τῇ πίστει
εἰς τὸν ναὸν ὑμῶν τὸν Θεῖον.

Δέξασθέ μου φωνὴν καὶ πόνον
πιστῶν χάριμα δόξα Μαρτύρων
δῶρον εὐτελὲς ὑμῶν δούλου
ἀχρεῖον Ἐμμανουὴλ πάντων
οἰκείων ὄντων τ' ἀπόντων.

Μεσῖται δὲ γένεσθε πᾶσι
Πατράσι ἀδελφοῖς τε φίλοις
ἀρωγοῖς ἐν πονηματίῳ
τῷδε καὶ Ἠσυχαστηρίῳ

Εἰς ἄναρχον Θεὸν τῶν ὅλων
ὥς λάβωμεν πταισμάτων λίσιν
καὶ μεθ' Ὑμῶν εὐφρανώμεθα
αἰώνιος ἐν χώρᾳ ζώντων.

Α Μ Η Ν

ΕΤΕΡΟΝ ΑΠΟΛΥΤ. ΚΟΙΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ
ΑΠΟΔ. ΗΧΟΣ Γ΄.

Καθάπερ ἐκλαμπροὶ φωστήρες ἅγιοι,
διὸ φωτίζετε, τὸν κόσμον ἅπαντα, ταῖς
τῶν θαυμάτων ἀστραπαῖς καὶ μέγιστοι
στρατηλάται· ἔνδοξοι Θεόδωροι παθῶν
ἐκδιώκοντες, πᾶσαν ἁμαρτοσύνην καὶ ἀγ-
λὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ σκότος τοὺς
ἀνυμνοῦντας ὑμᾶς, δυὸς μαρτύρων ἀρό-
της καὶ καύχημα.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ
Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθεῖς.

Ὡς ἀθληταὶ καὶ ἀριστεῖς τοῦ Σωτῆ-
ρος, καὶ χορηγοὶ τῶν δωρεῶν οὐρανόθεν,
ταῖς πρὸς τὸν Θεὸν πρεσβείαις Ὑμῶν,
Ἄγιοι πιστοὺς δὲ προσφεύγοντας τῷ
Ναῷ Ὑμῶν πάντας νόσων τε καὶ θλί-
ψεων καὶ παντοίων κινδύνων προφθά-
νοντες λυτρώσασθε ἡμᾶς ἀπὸ πάσης
ἀνάγκης Θεόδωροι ἔνδοξοι.



ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΧΙΛΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Χαῖρε Βηματάρισα κραταῖα,
Χαῖρε ἡ κρατοῦσα ἐν ἀγκάλαις
τὸ Θεῖον πῦρ· χαῖρε τῆς Σῆς
ποίμνης ἀντίληψις, Παρθένε,
Χαῖρε τῶν μονοτρόπων
τὸ ἐγκαλώπισμα.

Ἐχοντας Πανάχαυτε τὴν σεπτὴν
σου εἰκόνα ἀπροσμάχητον
βοηθόν, πρὸς αὐτὴν ἐν πίστει
προσφεύγοντας ἐν πάσῃ
ἀνάγκῃ τε καὶ θλίψει καὶ
παρὰμυθούμεθα.

Ὁ Μῆτερ τοῦ Θεοῦ Παρθένε

Παναγία, μετὰ τῶν Θεοδώρων

καὶ πάντων τῶν ἁγίων

σὼξέμη ἄς, Πανάχαυτε·

ΩΔΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ἀκροστιχίς δι' αὐτῆς· Θεοτόκε Παρθένε χαίρε κεχαρισμένη Μαρία ὁ Κύριος μετὰ σοῦ

Θεοκυήτηρ ἄχραντε, μήτηρ εὐλογημένη.
Ἐπουρανίων στρατιῶν ὑπερδεδοξαμένη.

Ὁ τόμος ὁ θεόγραφος, ἕσπερ τῶν προπατόρων
τῶν ἀποστόλων καύχημα, χαρὰ θεοπατόρων.
Ὅσων ἐγκαλῶπισμα, δικαίων χαρμωσύνη.
Κρεταίωμα, καταφυγή, δόξα καὶ εὐφροσύνη.
Εὐσπλαγγε, πολυέλεε, παράκλησις πασχόντων
Παρθένε καταφύγιον τῶν πίστει προσρехόντων.

Ἀχραντε, παναμώμητε, ἄφθορ· Παναγία,
Ρῶσαι ἡμᾶς καὶ φύλασσε τῇ σκέπει Σου τῇ
(Θείᾳ).

Θεράπευσον τὰ τραύματα ψυχῶν συντετριμμένων.
Ἐλπίς πιστῶν Χριστιανῶν, χαρὰ τῶν τε
ὀλιμμένων

Νύμφη, παρθένε, ἀσπις, λιμὴν τῆς σωτηρίας,
Ἐπὶ τὴν Σὴν προσέφυγον ἰσχυντῆς ἀσφαλείας.
Χαρὰ τοῦ κόσμου, Δέσποινα, Χριστιανῶν τὸ
κέρμας

Ἀκτίς ἡλίου νοητοῦ, φῶς μυστικῆς ἡμέρας.
Ἰερὸν Λόγον οἰκημα, τὸν κόσμον ἀγιάζον,
Ρόδον ἀμάρτανον πιστοῦς ἀεὶ εὐωδιάζον.

Ἐπικαλοῦμαι, ὕσαι με, ἀγνή, ἐλέησόν με,
Κατάλαξόν με, πρὸς Θεὸν καὶ φίλον ποιή-
σόν με.

Εὐρύχωρον παλάτιον, ναεῖ τῆς σωτηρίας.
Χώρα ἀνήροτος σεμνή, ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας
Ἀπάλλαξόν με, Δέσποινα, τοῦ πλήθους τῶν
παθῶν μου,

Ρῶσίν μοι δὸς καὶ ὕσαι με τῶν βδελυρῶν
ἐλχθρῶν μου.

Ἰκάνωσόν με Δέσποινα, Θεῷ εὐαρεστήσαι,
Τοῦ δὲ Βελίαρ τὰς βουλὰς εὐτόνως πολεμή-
σαι.

Ὁ κόρη θεομήμφετε, ἀγνή εὐλογημένη,
Μαρία μήτηρ τοῦ Θεοῦ ὑπερδεδοξαμένη.

Ἐπίρρησόν μου, Δέσποινα, τὸν νοῦν καὶ τὴν
καρδίαν,
Νέαν μοι δώρησαι ζωὴν, ἰσχύν, παρα-
[θίαν.

Ἡλιακῶν μαρμαρυγῶν ὑπάρχεις λαμπροτέρα,
Μαρία, θεῖον σκῆνωμα, Θρόνων ὑψηλότερα.

Ἀγιασόν μου τὴν ψυχὴν, καταύγασον τὸν
νοῦν μου,
Ρίψωσον τῇ καρδίᾳ μου, τὸν φόβον τοῦ Θε-
[οῦ μου.

Ἰλέωσε πρεσβυταίας Σου τὸν πλάστην μου
[Παρθένε,
Ἀγιάσον τὰς φρένας μου, ναεῖ ἡγιασμένε.

Ὁρθροῦ ὑπάρχεις φαινὸς ἡμέρας ἀποροῦτου,
Κόρη, μήτηρ τοῦ νοητοῦ ἡλίου τοῦ ἀδύτου.

Υψηλότερα οὐρανῶν, ἀκτίων λαμπροτέρα,
Ῥάδαμος ὁ ζῆς Ἰεσαί, φωτὸς καθαρωτέρα.

Ἰκέτης Σοι παρίσταμαι, οἰκτρῶν οἰκτέηρ
[δύσαι.

Ὅλον καταφθειρόμενον ἐλέησον καὶ φείσαι.

Σε δυσωπῶ, ἐπάκουσον πρὸ τοῦ με ἀπολέσθαι,
Μηδὲ εἰσὶν τοῦ Σατὰν ἐπίχαρμα γενέσθαι.

Ἐπιλαβοῦ μου ὕσαι με ἀπὸ τοῦ πολεμίου,
Ταχέως με ἀπάλλαξον πυρὸς τοῦ αἰωνίου.

Ἀγάθυνον, θεράπευσον τὰ πάθη τῆς ψυχῆς
[μου,

Σεμνὸν χάριτος γνώρισμα, κρεταίωμα, ἰσχὺς
[μου,

Ὀλόφωτα ἀπέργασαι ψυχὴν, νοῦν καὶ καρ-
[δίαν.

Ὑπεραγνέ μοι δώρησαι ζωὴν τὴν αἰωνίαν.

ΕΤΕΡΟΣ ΥΜΝΟΣ

(Εἰς τὸ «ὄλην ἀποθέμενοι» με ἄργον μέλος).

Παναγία Δέσποινα ὑπὸ τὴν σκέπην Σου πάντες
οἱ δοῦλοι Σου τρέχοντες καὶ παρακαλοῦντες Σε οἱ ἀνάξιοι,
Προσφθασόν με ἵσον δι' ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ λυτρώσαι
τὴν ψυχὴν Σου ταύτην ἀπὸ πάσης περιστάσεως
καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον τὸν ἐξαφνίζον καὶ πανάλεστον
Οἶδαμεν ὅτι θίνασαι πάντα ὅσα θέλεις καὶ βούλεισαι
Δέσποινα τοῦ κόσμου Βασίλισσα Κυρία τοῦ παντός
Εὐλογημένη ἐπάκουσον τοὺς παρακαλοῦντας Σε

ΕΤΕΡΟΣ ΥΜΝΟΣ

Παναγία Δέσποινα, ἡ προστασία τοῦ Κόσμου, Ἀγγελοι, Ἀρχάγγελοι, Ἀποστόλων
Δωδεκάς Θεοσύλλεκτος, τοῦ Χριστοῦ Πρόδρομε, Ἀθλοφόροι Τεσσαράκοντα, Στέφανε
Πρώταθλε καὶ τροπαιοφόρε Γεώργιε, Βασίλειε, Γρηγόριε, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε,
Σπυρίδων, Ἀνδρέα, Ματθαίε, Νικόλαε, Χαράλαμπε, Ἀρτέμιε, Δημήτριε, Θεόδωρε, Μη-
να, ἅγιοι Πάντες πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Τοῖς πνευματικοῖς μου τέκνοις καὶ ἀπκνταχοῦ εὐσεβέσιν
Χριστιανοῖς ἐν Κυρίῳ Χαίρειν

Πολλὰ εὐπρόσδεκτον ἐνώπιον τοῦ εὐλογητοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας Θε-
οῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν εἶναι τὸ νὰ ὁμολογῇ ὁ Χριστιανὸς καὶ διὰ τοῦ λό-
γου τὰς ἀνωιέρασας ἀπὸ κάθε λόγον καὶ εἰπαινον ποικίλας πρὸς ἡμᾶς δωρεὰς
τοῦ Δοτιῆρος πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ Πατρός τῶν φώτων. Ἐὰν δὲ ἀ-
ποσιωπῇ κανεὶς τὰς χάριτας ταύτας τοῦ μεγάλου ἡμῶν Θεοῦ ἔνοχος
φοβεράς κατακρίσεις γίνεται, καθὼς συνέβη μετὰ τοὺς ἐννέα καθαριστέν-
τας λεπτροὺς διὰ τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ Κύριος· «**Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθα-
ρισθῆσαν οἱ δὲ ἐννέα ποῦ; οὐχὲν ἐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦ-
ναι δόξαν τῷ Θεῷ εἰ μὴ ὁ ἄλλογενὴς οὗτος;**» (Λουκ. ιζ'). Διὰ τοῦ-
το καὶ ἡμεῖς βλέποντες τὸν πόθον ἡμῶν τῆς ἐκκλιπώσεως τῆς ἀνά χειρὸς
ἁσματος ἀκολουθίας τῶν ἁγίων Μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων ἐκκλη-
ροῦμενον διὰ τῶν πρεσβειῶν αὐτῶν εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας τὰς πονη-
ρὰς, ὁμολογοῦμεν τὰς χάριτας εἰς τοὺς μεγάλῃ τὴν παρηγορίαν ἔχοντας
ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας Αὐτοῦ ἀθλήσαντας χαρι-
τοβούτους ἁγίους Θεοδώρου· καὶ μετὰ ταπεινῆς καρδίας ἀναβοῶμεν·
«**Εἰπὲν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλογημένον, Αὐτῷ ἡ χάρις καὶ ἡ
δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας.**»

Ἀλλὰ ἡ πρὸς ἡμᾶς πλουσία τοῦ Κυρίου εὐεργεσία δὲν φανερώνε-
ται μόνον ὅσας ἐπακολουθοῦν ἀγαθὰ καὶ ἱκανοποιοῦνται πόθοι καὶ
ἀνάγκαι διάφοροι, ἀλλὰ καὶ εἰς οὐκ ἀσὶς τὰς ποικίλας δοκιμασίας, αἱ ὁ-
ποῖαι στεφάνους ἀκηράτους εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ χριστιανοῦ, ὅπου ζῇ ἐν
φόβῳ Θεοῦ, φέρουν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βοᾷ· **Καὶ
καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσι εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κα-
τεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς
οὐ κατασχύνει, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἐκκένχεται ἐν ταῖς καρδίαις
ἡμῶν διὰ πνεύματος ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν.**» (Ρωμ. 5, 3). Μι-
κρὰ ὑπομονὴ εἰς τὰς θλίψεις πόσον μέγαλον πλοῦτον τῆς χάριτος τοῦ
Θεοῦ φέρει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ χριστιανοῦ! Μὲ διωγμοὺς καὶ θλίψεις ἂν
καὶ διήλθον τὸν βίον αὐτῶν οἱ ἅγιοι Μάρτυρες ὁμολογηταὶ καὶ δίκαιοι
ὁμῶς ὑπέμειναν καὶ ἐθριάμβευσαν ἀπέναντι τοῦ κόσμου τούτου, ὁ ὁ-
ποῖος **«κείται ἐν τῷ πονηρῷ»** καὶ εὗρον τὴν ἀμάρτανον δόξαν τῆς
βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, διότι ἡλπισαν ἐπὶ Κύριον. **«Ἦλπισαν καὶ
οἱ Ποτέρες ἡμῶν καὶ οὐ κατησχύνθησαν** διότι τὸ ἀψευδὲς στόμα
τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτήρος τοῦ Κόσμου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διε-
βεβαίωσε· **«Ἰδοὺ ἐγὼ μετ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς
ὑμῶν ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος.**» Ἰδοὺ διατὶ ἡ Ἐκκλησία
τοῦ Χριστοῦ, ἡ Μία Ὑα, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ μολοῦσι κατε-
διώχθη λυσσοῦσά· ἐκ μέρους τῶν Ἰουδαίων, τῶν εἰδωλολατρῶν, τῶν
ψευδοδογμάτων, τῶν ἀθέων αἰρετικῶν καὶ ἐν γενεῇ τῶν ὁργάνων τοῦ δια-
βόλου ἐξηλθε πάντοτε νικητρία καὶ περιλαμπρὸς. **«Οὐδὲν ἀληθῶς τῆς
Ἐκκλησίας ἰσχυρότερον»** διότι ταύτης ἰδρυτὴς καὶ κεφαλὴ εἶναι αὐ-
τὸς ὁ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσας Θεός, ὁ οὖν τῷ Πατρὶ ἅμα καὶ τῷ ἁ-
γίῳ Πνεύματι συμπροσκυνούμενος καὶ συνδοξαζόμενος ἐν οὐρανῷ κα

ἐπὶ γῆς, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Χειμῶνα καθὼς κάθε χριστιανὸς διακρίνει, φοβερὸν διέρχεται σήμερον πᾶσα ἡ Ὀρθοδοξία. Διώκεται ἡ εὐσεβεία, χλευάζεται ἡ ἀρετὴ, περιφρονεῖται ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις. Τὸ δὲ φοβερὸν ὅτι Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μεταβάλλονται εἰς διώκτας αὐτῆς.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγραφέποτε ὁ Μ. Βασίλειος «*Ἐν ἔστι ἐγκλημα νῦν σφοδρῶς ἐκδικούμενον ἡ ἀκριβὴς τήρησις τῶν πατρικῶν παραδόσεων ... Ὁ πολὺ τοῖς κριταῖς τῆς ἀδικίας αἰδέσιμος οὐκ ἄσκησις εὐσεβείας, οὐ πολιτεία κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ νεότητος εἰς γῆρας διανυσθεῖσα ... εἰς πένθος ἐστράφησαν ἡμῶν αἱ ἐορταὶ οἱ οἰοῦντες προσευχῶν ἐπεκλείσθησαν ἀργὰ τὰ θυσιαστήρια τῆς πνευματικῆς λατρείας*» τοῦτο ἐνώπιον ἡμῶν ἐξελίσσεται. Πολλὰ καὶ αἰσθηταῖς δόλους εἶναι τὰ μεγάλα κκκ, τὰ ὁποῖα ἐφάρθεν ὁ ἀντικανονικὸς νεωτερισμὸς εἰς τὸ μνηολόγιον καὶ ἐορτολόγιον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Σχίσμα καὶ διαιρέσεις, ἀνατροπὴ τῆς εὐτοξίας καὶ σύγχυσις πλήρης, καταπάτησις ἀρχαιοτάτων τῆς Ἐκκλησίας θεσμῶν, σκάνδαλον μέγα εἰς τὴν συνειδησιν τῶν πιστῶν ἦσαν τὰ ἐπακόλουθα, ἃν καὶ ὑπὸ ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐξεφωνήθησαν ἀναθέματα διὰ τοὺς ἀθετοῦντας «*πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἐγγράφον ἢ ἀγράφον*». Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ Ἀποστόλου καὶ «*Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπακούετε*», ἀξιοῦν ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἀνιορθόδοξον ταύτην καινοτομίαν Ποιμένες ἀπόλυτον εὐπεΐθειαν. Ἀλλὰ πῶς τὰ γνήσια τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τέκνα νὰ ὑπακούσουν, καθ' ἣν στιγμήν οὐ τοὺς δὲν ὑπακούουν εἰς τοὺς ἁγίους Πατέρας, τοὺς ὁποίους κατὰ τὸ προφητικὸν «*Προεῖλετο ἀγαπᾶν ὁ Κύριος*» καὶ δὲν ἐβόωνται τὸ παραδεδομένον ὑπ' αὐτῶν καὶ κεχαριτωμένον ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καθεστώς τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῷ ὁ Κύριος περὶ αὐτῶν εἶπε: «*Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμεῖ ἀθετεῖ. Ὁ δὲ ἐμεῖ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν πέμψαντά με*». Πῶς οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ νὰ κλείσουν τὰ ὦτα τῶν εἰς τὰς φωνὰς καὶ τὸ ἔργον τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ στερηθοῦν τὸν ἐπαινον καὶ εὐλογίαν ἀπὸ τῆς ἁγίας Τριᾶδος, τὸν ὁποῖον ἀκούομεν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «*Ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε καὶ τὰς παραδόσεις κατέχετε καθ' ὡς παρέδωκα ὑμῖν*» (Κορ. α' 11, 2) νὰ ἀποδεχθῶν δὲ διδάχας ποικίλας καὶ ξένας, ἐντάλματα ἀνθρώπων «*κατὰ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου στοιχεῖα καὶ οὐ κατὰ Χριστόν*», ὅπου ὑπάρχει μάλιστα κίνδυνος τῆς ψυχῆς; Τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα μετὰ φόβου Θεοῦ πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος «*Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις*» (Β' Θεσ. β' 15) συμμορφούμενα ὡς καὶ πρὸς τὴν ἐτέραν «*Μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστάθης εἰδὼς παρά τινος ἔμαθες*» (Β' Τιμ. γ' 14) εὐλαβῶς ἀπάντησιν εἰς τὴν τῶν νεωτεροποιῶν σήμερον Ποιμένων περὶ ὑπακοῆς ἀδόκιμον ἀξίωσιν ἔχουν νὰ δώσουν, τὴν καὶ τῷ Θεῷ εὐάρ. στον «*Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις*» (Πραξ. ἀποστ. ε' 29). Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὸ καθήκον ποῖον εἶναι παντὸς χριστιανοῦ κατὰ τὸν παρόντα χειμῶνα τῆς Ἐκκλησίας ἀρκοῦν τὰ ὀλίγα ταῦτα, περὶ δὲ τῆς προκειμένης Ἀκολουθίας τῶν ἁγίων Θεο-

δώρων λέγομεν συντόμως τὰ κάτωθι:

Ἀπὸ τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους, τοῦ προμαχῶνος τοῦτου τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ κατὰ τὴν κρίσιν ταύτην ἐτοχὴν, ὡς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας κιβωτοῦ ἐλάβομεν ἐν χειρογράφῳ αὐτὴν ἡρμισμένην κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ αὐτῶν τῶν ἐν χρήσει πρὸς τοὺς ἁγίους Μεγαλομάρτυρας Θεοδώρους ἱερῶν ὕμνων, χάριν τοῦ ὁμιονύμου ἐν τῇ εὐσεβεῖ νήσῳ Πάρῳ Ἡσυχαστηρίου μετὰ τοῦ παρακλητικοῦ κανόνος καὶ χαιρετισμῶν, ποιήματος τοῦ αἰδίου Γερασίμου Ἱερομονάχου († 1900) Ναξίου ἀνδρὸς ἐπ' ἀρετῇ διακριθέντος.

Εἰς τὸ τέλος ἐκτὸς τοῦ μαρτυρολογίου τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἐγκωμιαστικῶν λόγων, οἱ ὁποῖοι τὸ πρῶτον δημοσιεύονται (εἰς ἄλλην διάλεκτον) ἐκ χειρογράφων ἀποκειμένων, ἐν βιβλιοθήκῃς τοῦ ἁγίου ὄρους, ὡς ἐν ὑποσημειώσει ἀναφέρομεν εἰς οἰκίαν θείαν, ἐπισυνάπτομεν ὡς ἴδιον παρόρημα τῆς ὅλης ἀκολουθίας τὸ «*Μικρὸν Κεκραγᾶριον*» ἥτοι κατανυκτικὰς ἐξομολογητικὰς εὐχὰς πρὸς τὸν Κύριον εἰς 7 μέρη διηρημέναις ἐκ διαφόρων εὐχῶν τοῦ ὁριστάτου Κεκραγαρίου τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλ. πατρὸς Ἰ. Ἀδγουντίου. Ὁ Ἰ. Ἀδγουντίος τὴν σφοδρὰν ἀγάπην τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδηλῶναι ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ διὰ μέσου τῶν θαυμασίων ἐξομολογήσεών του ἐν τῷ Κεκραγᾶριῳ, τὰς ὁποίας ἡ φιλόθεος ψυχὴ μελετῶσα πάντοτε καταγύσσεται βαθέως καὶ κυριεύεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πυρὸς τῆς πρὸς Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης, ἐπ' αὐτῇ εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζεται ὅλη ἡ σωτηρία καὶ τελειότης τοῦ ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ. Τὸ Κεκραγᾶριον τοῦ Ἰ. Ἀδγουντίου σπανιώτατον σήμερον παρ' ἡμῖν ὑπάρχει καὶ εἰς ἐκδοσὶν παλαιὰν καὶ εἰς γλώσσᾳ ἀκατάληπτον μᾶλλον διὰ τοὺς πολλοὺς εἰς πολλὰ μέρη ἡμεῖς ἐξ αὐτοῦ χαριτῶν ἐκλεκτῶν ἐκείνων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι πάντα τὰ τοῦ κόσμου τοῦτου ἀγαθὰ ἐγκατέλειψαν, ἵνα Χριστὸν κερδίσῃ καὶ χάριν τῶν εὐσεβῶν ἐπίσης ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι ζῶντες ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου τοῦτου ἀγωνίζονται τὸν καλὸν κατὰ τῆς ἀμοιβῆς καὶ ἀντιδίκου ἡμῶν διαβόλου ἀγῶνα, δημοριεύομεν μόνον τὰς ὀλίγας εὐχὰς καὶ ἐκ διαφόρων αὐτοῦ μερῶν εἰς γλώσσᾳ δὲ ὁμαλὴν καὶ καταληπτὴν εἰς ὅλους, ἵνα διὰ μέσου αὐτῶν, ὡς διὰ ψυχῶν, ἡ φιλόχριστος ψυχὴ ἐξομολογῇται πρὸς τὸν Νυμφίον Χριστὸν καθ' ἑκάστην καὶ οὕτως οἰκείως διαλεγομένη ἀπολαβάνῃ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου, ὡς ἀπῆλυσαν πάντες ὅσοι εὐηρέστησαν ἐνώπιον Αὐτοῦ καὶ ἐδοξάσθησαν ἐν τῇ δόξῃ τῆς βασιλείας του. Εἴθε νὰ ἀξιώσῃ ἡμᾶς τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἐν μέλλοντι χρόνῳ τὸ ὅλον Κεκραγᾶριον νὰ παραδώσωμεν εἰς τὰς εὐσεβεῖς ψυχὰς τὰς πεινώσας καὶ διψώσας τὸν Κύριον (καὶ εἰς γλώσσᾳ ἀπλουστεράν), διὰ νὰ εὐρίσκωσιν εἰς αὐτὸ τελειότεραν τὴν τροφὴν καὶ ἀφθονότεραν τὴν πηγὴν καὶ ἱκανοποιῶσιν ἐν τῇ ἱερᾷ αὐτῶν ἐφεσιν τελειότερον τῆς πρὸς Θεὸν ἐξομολογήσεως, ὡς ἡσθάνετο αὐτὴν ὁ ἅγιος Ἀδγουντίος. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ τινὰς ἐπίσης κατανυκτικὰς εὐχὰς πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον προσεδέσαμεν, τὴν κοινὴν ἡμῶν προστασίαν πάντων τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν καὶ ἀκαταίσχυντον πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν μεσιτείαν καὶ ἐλπίδα καὶ παρηγορίαν καὶ σωτηρίαν.

Λέχθητε λοιπὸν μετ' εὐλαβείας, φιλομάρτυρες ἀδελφοί καὶ Πατέρες καὶ φιλόχριστα τέκνα, τὴν παρούσαν ἐκδοσὶν πρὸς δέξαν μὲν τῶν ἁγίων Θεοδώρων, πρὸς ἁγιασμόν δὲ, καὶ βοήθειαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ μέμνησθε παρακαλοῦμεν ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑμῶν πάντων ὅσοι ὑπὲρ ταύτης συνήργησαν· ἰδίᾳ δὲ καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀδελφοῦ ἡμῶν Ζηνοβίου, ὅστις ζῶν ἐτι προώθησεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀνὰ χεῖρας ἐκδοσιν.

Ἀθῆναι 15 Αὐγούστου 1932

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ
ὁ ἐλάχιστος εὐχέτης πρὸς Θεὸν
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Ἱερομοναχὸς Ἀγιορείτης

ἐπὶ γῆς, ὁ ὧν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Χειμῶνα καθὼς κάθε χριστιανὸς διακρίνει, φοβερὸν διέχεται σήμερον πᾶσα ἡ Ὁρθοδοξία. Διώκεται ἡ εὐσέβεια, χλευάζεται ἡ ἀρετὴ, περιφρονεῖται ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις. Τὸ δὲ φοβερὸν ὅτι Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μεταβάλλονται εἰς διώκτας αὐτῆς.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγραφέποτε ὁ Μ. Βασίλειος «*Ἐν ἐστὶ ἔγκλημα νῦν σφοδρῶς ἐκδικούμενον ἢ ἀκριβὲς τήρησις τῶν πατρικῶν παραδόσεων*... Ὁ πολὺ τοῖς κριταῖς τῆς ἀδικίας αἰδέσιμος οὐκ ἔσκησις εὐσεβείας, οὐ πολιτεία κατὰ τὸ Ἐδαγγέλιον ἐκ νεότητος εἰς γῆρας διανυσθεῖσα... εἰς πένθος ἐστράφησαν ἡμῶν αἱ ἐορταὶ οἵκοι προσευχῶν ἐπεκλείσθησαν ἀργὰ τὰ θυσιαστήρια τῆς πνευματικῆς λατρείας» τοῦτο ἐνώπιον ἡμῶν ἐξελίσσεται. Πολλὰ καὶ αἰσθητάς εἰς τοὺς εἶναι τὰ μεγάλα κακά, τὰ ὁποῖα ἔφεραν ὁ ἀντικανονικὸς νεωτερισμὸς εἰς τὸ μνηολόγιον καὶ ἐορτολόγιον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Σχίσμα καὶ διαιρέσεις, ἀνατροπὴ τῆς εὐταξίας καὶ σύγχυσις πλήρης, καταπάτησις ἀρχαιοτάτων τῆς Ἐκκλησίας θεσμῶν σκάνδαλον μέγα εἰς τὴν συνείδησιν τῶν πιστῶν ἦσαν τὰ ἐπακλόυθθα, ἃ καὶ ὑπὸ ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐξεφωνήθησαν ἀναθέματα διὰ τοὺς ἀθετοῦντας «*πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἀγραφον*». Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ Ἀποστόλου καὶ «*Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπαίετε*», ἀξιοῦν ἀπὸ τὸ πληρωμα τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ὀρθοδόξον ταύτην καινοτομίαν Ποιμένες ἀπόλυτον εὐπείθειαν. Ἀλλὰ πῶς τὰ γνήσια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τέκνα νὰ ὑπακούουν, καθ' ἣν στιγμήν αὐτοὶ δὲν ὑπακούουν εἰς τοὺς ἁγίους Πατέρας, τοὺς ὁποίους κατὰ τὸ προφητικὸν «*Προείλετο ἀγαπᾶν ὁ Κύριος*» καὶ δὲν σέβονται τὸ παραδεδομένον ὑπ' αὐτῶν καὶ κεχαριτωμένον ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καθ' ὅσον τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ᾧ ὁ Κύριος περὶ αὐτῶν εἶπε: «*Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμεῖ ἀθετεῖ*». Ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν πέμπαντά με; Πῶς οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ νὰ κλείσουν τὰ ὦτα τῶν εἰς τὰς φωνὰς καὶ τὸ ἔργον τῶσων ἁγίων τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ στερηθοῦν τὸν ἔπαινον καὶ εὐλογίαν ἀπὸ τῆς ἁγίας Τριάδος, τὸν ὁποῖον ἀκούομεν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «*Ἐπαινώ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε καὶ τὰς παραδόσεις κατέχετε καθ' ὡς παρέδωκα ὑμῖν*» (Κορ. α' 11, 2) νὰ ἀποδεχθῶν δὲ διδάχας ποικίλας καὶ ξένας, ἐντάλματα ἀνθρώπων «*κατὰ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου στοιχεῖα καὶ οὐ κατὰ Χριστὸν*», ὅπου ὑπάρχει μάλιστα κίνδυνος τῆς ψυχῆς; Τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα μετὰ φόβου Θεοῦ πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος «*Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις*» (β' Θεσ. β' 15) συμμορφούμενα ὡς καὶ πρὸς τὴν ἐντολὴν «*Μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστάθης εἰδὼς παρά τινος ἔμαθες*» (β' Τιμ. γ' 14) εὐλαβῶς ἀπάντησιν εἰς τὴν τῶν νεωτεροποιῶν σήμερον Ποιμένων περὶ ὑπακοῆς ἀδόκιμον ἀξίωσιν ἔχουν νὰ δώσουν, τὴν καὶ τῷ Θεῷ εὐὰρ στον «*Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις*» (Πραξ. ἀποστ. ε' 29). Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὸ καθήκον τοῖον εἶναι παντὸς χριστιανοῦ κατὰ τὸν παρόντα χειμῶνα τῆς Ἐκκλησίας ἀρκοῦν τὰ ὀλίγα ταῦτα, περὶ δὲ τῆς προκειμένης Ἀκολουθίας τῶν ἁγίων Θεο-

δώρων λέγομεν συντόμως τὰ κάτωθι:

Ἀπὸ τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους, τοῦ προμαχῶνος τούτου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κατὰ τὴν κρίσιν ταύτην ἐποχὴν, ὡς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας κιβωτοῦ ἐλάβομεν ἐν χειρογράφῳ αὐτὴν ἡρτισμένην κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ αὐτῶν τῶν ἐν χρήσει πρὸς τοὺς ἁγίους Μεγαλομάρτυρας Θεοδώρους ἱερῶν ὕμνων, χάριν τοῦ ὁμωνύμου ἐν τῇ εὐσεβείᾳ νήσῳ Πάρῳ Ἡσυχαστηρίου μετὰ τοῦ παρακλητικοῦ κανόνος καὶ χαιρετισμῶν, ποιήματος τοῦ αἰοδιδίμου Γερασίου Ἱερομονάχου († 1900) Ναξίου ἀνδρὸς ἐπ' ἀρετῇ διακριθέντος.

Εἰς τὸ τέλος ἐκτός τοῦ μαρτυρολογίου τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἐγκλημαστικῶν λόγων, οἱ ὁποῖοι τὸ πρῶτον δημοσιεύονται (εἰς ἀπλὴν διάλεκτον) ἐκ χειρογράφων ἀποκειμένων, ἐν βιβλιοθήκαις τοῦ ἁγίου ὄρους, ὡς ἐν ὑποσημείωσι ἀναφερομένη εἰς οἰκίαν θῆσιν, ἐπισυνάπτονται ὡς ἴδιον παράρτημα τῆς ὅλης ἀκολουθίας τὸ «*Μικρὸν Κεκραγῆριον*» ἥτοι κατανυκτικῶτατος ἐξομολογητικὰς εὐχὰς πρὸς τὸν Κύριον εἰς 7 μέρη διηρημένας ἐκ διαφόρων εὐχῶν τοῦ ὁρατοῦ Κεκραγαρίου τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλ. πατρὸς Ἱ. Αὐγουστίνου. Ὁ Ἱ. Αὐγουστίνος τὴν σφοδρὰν ἀγάπην του πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδηλώνει ἐκτός τῶν ἄλλων καὶ διὰ μέσον τῶν θαυμασίων ἐξομολογήσεων του ἐν τῷ Κεκραγαρίῳ, τὰς ὁποίας ἡ φιλόθεος ψυχὴ μελετῶσα πάντοτε κατανύσσεται βαθέως καὶ κυριεύεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πνεύματος τῆς πρὸς Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζεται ὅλη ἡ σωτηρία καὶ τελειότης τοῦ ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ. Τὸ Κεκραγῆριον τοῦ Ἱ. Αὐγουστίνου σπανιότατον σήμερον παρ' ἡμῖν ὑπάρχει καὶ εἰς ἐκδοσὶν παλαιὰν καὶ εἰς γλῶσσας ἀκατάληπτον μᾶλλον διὰ τοὺς πολλοὺς εἰς πολλὰ μέρη ἡμεῖς ἐξ αὐτοῦ χρίτων ἐκλεκτῶν ἐκείνων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι πάντα τὰ τοῦ κόσμου τούτου ἀγαθὰ ἐγκατέλειψαν, ἵνα Χριστὸν κερδίσωσι καὶ χάριν τῶν εὐσεβῶν ἐπίσης ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι ζῶντες ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου τούτου ἀγωνίζονται τὸν καλὸν κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ ἐντιδικὸν ἡμῶν διαβόλου ἀγῶνα, δημοσιεύομεν μόνον τὰς ὀλίγας εὐχὰς καὶ ἐκ διαφόρων αὐτοῦ μερῶν εἰς γλῶσσαν δὲ ὁμαλὴν καὶ καταληπτὴν εἰς ὅλους, ἵνα διὰ μέσον αὐτῶν, ὡς διὰ ψυχῶν, ἡ φιλόχριστος ψυχὴ ἐξομολογῆται πρὸς τὸν Νυμφίον Χριστὸν καθ' ἑκάστην καὶ οὕτως οἰκείως διαλεγόμεν ἁπλοῦς τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου, ὡς ἀπῆλυσαν πάντες ὅσοι εὐηρέστησαν ἐνώπιον Αὐτοῦ καὶ ἐδοξάσθησαν ἐν τῇ δόξῃ τῆς βασιλείας του. Εἶθε νὰ ἀξιώσῃ ἡμᾶς τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἐν μέλλοντι χρόνῳ τὸ ὅλον Κεκραγῆριον νὰ παραδώσωμεν εἰς τὰς εὐσεβεῖς ψυχὰς τὰς πεινώσας καὶ διψῶσας τὸν Κύριον (καὶ εἰς γλῶσσαν ἀπλουστεράν), διὰ νὰ εὐρίσχωσιν εἰς αὐτὸ τελειότεραν τὴν τροφὴν καὶ ἀφθονωτέραν τὴν πηγὴν καὶ ἱκανοποιῶσι τὴν ἱερὰν αὐτῶν ἐφεσιν τελειότερον τῆς πρὸς Θεὸν ἐξομολογήσεως, ὡς ἡσθάνετο αὐτὴν ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ τινὰς ἐπίσης κατανυκτικὰς εὐχὰς πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον προσεθέσαμεν, τὴν κοινὴν ἡμῶν προστασίαν πάντων τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν καὶ ἀκαταίσχυντον πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν μεσιτείαν καὶ ἐλπίδα καὶ παρηγορίαν καὶ σωτηρίαν.

Λέχθητε λοιπὸν μετ' εὐλαβείας, φιλομάρτυρες ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες καὶ φιλόχριστα τέκνα, τὴν παροῦσαν ἐκδοσὶν πρὸς δῖξαν μὲν τῶν ἁγίων Θεοδώρων, πρὸς ἁγιασμὸν δὲ, καὶ βοήθειαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ μέμνησθε παρακαλοῦμεν ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑμῶν πάντων ὅσοι ὑπὲρ ταύτης συνήργησαν ἰδίᾳ δὲ καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀδελφοῦ ἡμῶν Ζηνοβίου, ὅστις ζῶν ἐν προώθησιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀνὰ χεῖρας ἐκδοσιν.

Ἀθῆναι: 15 Αὐγούστου 1932

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ
ὁ ἐλάχιστος εὐχέτης πρὸς Θεὸν
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Ἱερομόναχος Ἀγιορείτης

ἐπὶ γῆς, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Χειμῶνα καθὼς κάθε χριστιανὸς διακρίνει, φοβερὸν διέρχεται σήμερον πᾶσα ἡ Ὁρθοδοξία. Διώκεται ἡ εὐσέβεια, χλευάζεται ἡ ἀρετὴ, περιφρονεῖται ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις. Τὸ δὲ φοβερὸν ὅτι Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μεταβάλλονται εἰς διώκτας αὐτῆς.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔγραφέ ποτε ὁ Μ. Βασίλειος «*Ὁ ἐστὶ ἐγκλημα νῦν σφοδρῶς ἐκδικούμενον ἡ ἀκριβὴς τήρησις τῶν πατρικῶν παραδόσεων*... Ὁ πολὺ τοῖς χριταῖς τῆς ἀδικίας αἰδέσιμος οὐκ ἤσκησις εὐσεβείας, οὐ πολιτεία κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ νεότητος εἰς γῆρας διανυσθεῖσα... εἰς πένθος ἐστράφησαν ἡμῶν αἱ ἐορταὶ οἱ τοὶ προσευχῶν ἐπεκλείσθησαν ἀργὰ τὰ θυσιαστήρια τῆς πνευματικῆς λατρείας» τοῦτο ἐνώπιον ἡμῶν ἐξελίσσεται. Πολλὰ καὶ αἰσθητὰ εἰς τοὺς εἶναι τὰ μεγάλα κακά, τὰ ὁποῖα ἔφευγεν ὁ ἀντικανονικὸς νεωτερισμὸς εἰς τὸ μνηολόγιον καὶ ἐορτολόγιον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Σχίσμα καὶ διαιρέσεις, ἀνατροπὴ τῆς εὐταξίας καὶ σύγχυσις πλήρης, καταπάτησις ἀρχαιοτάτων τῆς Ἐκκλησίας θεσμῶν σκάνδαλον μέγα εἰς τὴν συνειδησιν τῶν πιστῶν ἦσαν τὰ ἐπακόλουθα, ἂν καὶ ὑπὲρ αἰώνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐξέφωνήθησαν ἀναθέματα διὰ τοὺς ἀθετοῦντας «*πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἀγραφον*». Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ Ἀποστόλου καὶ «*Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπακούετε*», ἀξιοῦν ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἀνιορθόδοξον αὐτὴν καινοτομίαν Ποιμένες ἀπόλυτον εὐπείθειαν. Ἀλλὰ πῶς τὰ γῆσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τέκνα νὰ ὑπακούσουν, καθ' ἣν στιγμήν οὐ τοὶ δὲν ὑπακούουν εἰς τοὺς ἁγίους Πατέρας, τοὺς ὁποίους κατὰ τὸ προφητικὸν «*Προεῖλετο ἀγαπᾶν ὁ Κύριος*» καὶ δὲν σέβονται τὸ παραδεδομένον ὑπ' αὐτῶν καὶ κεχαριτωμένον ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καθιερωτῶς τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ὁ Κύριος περὶ αὐτῶν εἶπε: «*Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμεῖ ἀθετεῖ. Ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν πέμψαντά με*; Πῶς οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ νὰ κλείσουν τὰ ὦτα τῶν εἰς τὰς φωνὰς καὶ τὸ ἔργον τῶσων ἁγίων τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ στερηθῶν τὸν ἔπαινον καὶ εὐλογίαν ἀπὸ τῆς ἁγίας Τριάδος, τὸν ὁποῖον ἀκούομεν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «*Ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε καὶ τὰς παραδόσεις κατέχετε καθ' ὡς παρέδωκα ὑμῖν*» (Κορ. α' 11, 2) νὰ ἀποδεχθῶν δὲ διδασκὰς ποιήλους καὶ ξένας, ἐντάλματα ἀνθρώπων «*κατὰ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου στοιχεῖα καὶ οὐ κατὰ Χριστὸν*», ὅπου ὑπάρχει μάλιστα κίνδυνος τῆς ψυχῆς; Τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα μετὰ φόβου Θεοῦ πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος «*Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις*» (β' Θεσ. β' 15) συμμορφούμενα ὡς καὶ πρὸς τὴν ἐτέραν «*Μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστάθης εἰδὼς παρά τινος ἔμαθες*» (β' Τιμ. γ' 14) εὐλαβῶς ἀπάντησιν εἰς τὴν τῶν νεωτεροποιῶν σήμερον Ποιμῶν περὶ ὑπακοῆς ἀδόκιμον ἀξίωσιν ἔχουν νὰ δώσουν, τὴν καὶ τῷ Θεῷ εὐάριστον «*Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις*» (Πραξ. ἀποστ. ε' 29). Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὸ καθῆκον ποῖον εἶναι παντὸς χριστιανοῦ κατὰ τὸν παρόντα χειμῶνα τῆς Ἐκκλησίας ἀρκοῦν τὰ ὀλίγα ταῦτα, περὶ δὲ τῆς προκειμένης Ἀκολουθίας τῶν ἁγίων Θεο-

δώρων λέγομεν συντόμως τὰ κάτωθι:

Ἀπὸ τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους, τοῦ προμαχῶνος τούτου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην ἐποχὴν, ὡς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας κιβωτοῦ ἐλάβομεν ἐν χειρογράφῳ αὐτὴν ἡρτισμένην κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ αὐτῶν τῶν ἐν χρῆσει πρὸς τοὺς ἁγίους Μεγαλομάρτυρας Θεοδώρους ἱερῶν ὕμνων, χάριν τοῦ ἁγιωνύμου ἐν τῇ εὐσεβείᾳ νήσῳ Πάφῳ Ἡερχαστηρίου μετὰ τοῦ παρακλητικοῦ κανόνος καὶ χαιρετισμῶν, ποιήματος τοῦ ἀοιδίου Γερασίμου Ἱερομονάχου († 1900) Ναξίου ἀνδρὸς ἐπ' ἀρετῇ διακριθέντος.

Εἰς τὸ τέλος ἐκτὸς τοῦ μαρτυρολογίου τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἐγκωμιαστικῶν λόγων, οἱ ὁποῖοι τὸ πρῶτον δημοσιεύονται (εἰς ἀπλὴν διάλεκτον) ἐκ χειρογράφου ἀποκειμένων, ἐν βιβλιοθήκῃ τοῦ ἁγίου ὄρους, ὡς ἐν ὑποσημειώσει ἀναφερόμεν εἰς οἰκίαν θέσιν, ἐπισυνάπτομεν ὡς ἴδιον παράρτημα τῆς ὅλης ἀκολουθίας τὸ «*Μικρὸν Κεκραγᾶριον*» ἥτοι κατανυκτικὰς ἐξομολογητικὰς εὐχὰς πρὸς τὸν Κύριον εἰς 7 μέρη διηρημένας ἐκ διαφορῶν εὐχῶν τοῦ ὁριστάτου Κεκραγαρίου τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλ. πατρὸς Ἱ. Αὐγουστίνου. Ὁ Ἱ. Αὐγουστίνος τὴν σφοδρὰν ἀγάπην τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδηλῶν ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ διὰ μέσου τῶν θαυμασίων ἐξομολογήσεών του ἐν τῷ Κεκραγαρίῳ, τὰς ὁποίας ἡ φιλόθεος ψυχὴ μελετῶσα πάντοτε κατανύσσεται βαθύς καὶ κυριεύεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν πρὸς Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζεται ὅλη ἡ σωτηρία καὶ τελειότης τοῦ ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ. Τὸ Κεκραγᾶριον τοῦ Ἱ. Αὐγουστίνου σπανιότατον σήμερον παρ' ἡμῖν ὑπάρχει καὶ εἰς ἐκδοσὶν παλαιὰν καὶ εἰς γλῶσσας ἀκατάληπτον μᾶλλον διὰ τοὺς πολλοὺς εἰς πολλὰ μέρη ἡμεῖς ἐξ αὐτοῦ χάριν τῶν ἐκλεκτῶν ἐκείνων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι πάντα τὰ τοῦ κόσμου τούτου ἀγαθὰ ἐγκατέλειψαν, ἵνα Χριστὸν κερδίσωσι καὶ χάριν τῶν εὐσεβῶν ἐπίσης ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι ζῶντες ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου τούτου ἀγωνίζονται τὸν καλὸν κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀντιδίκου ἡμῶν διὰβόλου ἀγῶνα, δημοριεούμενον μόνον τὰς ὀλίγας εὐχὰς καὶ ἐκ διαφορῶν αὐτοῦ μερῶν εἰς γλῶσσαν δὲ ὁμαλὴν καὶ καταληπτὴν εἰς ὅλους, ἵνα διὰ μέσου αὐτῶν, ὡς διὰ ψυχῶν, ἡ φιλόχριστος ψυχὴ ἐξομολογῇται πρὸς τὸν Νημφίον Χριστὸν καθ' ἐκάστην καὶ οὕτως οἰκείως διαλεγόμενὴ ἀπολαμβάνῃ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου, ὡς ἀπῆλυσαν πάντες ὅσοι ἐνηρέστησαν ἐνώπιον Αὐτοῦ καὶ ἐδοξάσθησαν ἐν τῇ δόξῃ τῆς βασιλείας του. Εἴθε νὰ ἀξιόσῃ ἡμᾶς τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἐν μέλλοντι χρόνῳ τὸ ὅλον Κεκραγᾶριον νὰ παραδώσωμεν εἰς τὰς εὐσεβεῖς ψυχὰς τὰς πεινώσας καὶ διψώσας τὸν Κύριον (καὶ εἰς γλῶσσαν ἀπλουστεράν), διὰ νὰ εὐρίσκωσιν εἰς αὐτὸ τελειότεραν τὴν τροφήν καὶ ἀφθονότεραν τὴν πηγὴν καὶ ικανοποιῶσιν τὴν ἱερὰν αὐτῶν ἔφεσιν τελειότερον τῆς πρὸς Θεὸν ἐξομολογήσεως, ὡς ἡσθάνετο αὐτὴν ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ τινὰς ἐπίσης κατανυκτικὰς εὐχὰς πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον προσεθέσαμεν, τὴν κοινὴν ἡμῶν προστασίαν πάντων τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν καὶ ἀκατασχυντον πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν μεσιτείαν καὶ ἐλπίδα καὶ παρηγορίαν καὶ σωτηρίαν.

Λέχθητε λοιπὸν μετ' εὐλαβείας, φιλομάρτυρες ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες καὶ φιλόχριστα τέκνα, τὴν παροῦσαν ἐκδοσὶν πρὸς δέξαν μὲν τῶν ἁγίων Θεοδώρων, πρὸς ἁγιασμόν δέ, καὶ βοήθειαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ μέμνησθε παρακαλοῦμεν ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑμῶν πάντων ὅσοι ὑπὲρ ταύτης συνήργησαν· ἰδίᾳ δὲ καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀδελφοῦ ἡμῶν Ζηνοβίου, ὅστις ζῶν εἰς προώθησιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀνὰ χεῖρας ἐκδοσιν.

Ἀθήνησι 15 Αὐγούστου 1932

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ
ὁ ἐλάχιστος εὐχέτης πρὸς Θεὸν
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Ἱερομονάχος Ἀγιορείτης

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ & ΚΟΝΤΑΚΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

& ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ ΑΓΙΩΝ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΙ ΑΓΙΑΛ ΕΙΨΑΝΑ ΕΝ ΤΩ ΙΕΡΩ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΩ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ ΕΝ ΠΑΡΩ

Ἀπολυτικά Ἀγ. Θεοδώρων ἡχος β'
Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, ὁ ἅγιος Μάρτυρ Θεόδωρος ἡγαλλετο· πυρὶ γὰρ ὀλοκαυτῶναι, ὡς ἄριστος ἡδύς, τῇ Τριᾷδι προσήνεκται ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἥχος δ' ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

Στρατολογία ἀληθεὶ ἀδολοφόρος, τοῦ Οὐρανίου στρατηγὸς Βασιλεὺς περικαλλὲς γεγένησαι Θεόδωρε· ὅλοις γὰρ τῆς πίστεως, παρετάξω ἐμφρόνως, καὶ κατεξωλόθρευσαι τῶν δαιμόνων τὰ στίφη, καὶ νικηφόρος ὦφθης ἀθλητής. ὅθεν σε πιστεῖ ἀεὶ μακαρίζομεν.

Κοντάκιον. Ἥχος β'
Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θάρακα ἐνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπέφθης πολυάθλῃ, καὶ στέφεις οὐρανίῳ ἐστέφης, αἰωνίως ὡς ἀήττητος.

Ἔτερον. Ἥχος, ὁ αὐτός. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἀνδρείᾳ ψυχῆς, τὴν πίστιν θαυρασιμάμενος, καὶ ἥμα Θεοῦ ὡς λόγχην χειρισάμενος, τὸν ἐχθρὸν κατέτρωσας, τὸν Μαρτύρων μέγιστε Θεόδωρε, σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ἀπολυτικίον. Ἥχος γ'
Θείας Πίστεως ὁμολογία

Μεγά καύχημα, τῆς Οἰκουμένης, κλέος ἐνδοξὸν τῶν Εὐχαϊτῶν, μεγαλομάρτυρες Κυρίου Θεόδωροι· τῶν γὰρ τυράννων τὰ θράση ὤλεσται καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐφωτίσται, Τήρων ἐνδοξε, Στρατηλάτα ἀήττητε, πρεσβεύσατε, Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον. Ἥχος γ'...
Ἡ Παρθένος σήμερον.

Οἱ γενναῖοι Μάρτυρες ὁ Στρατηλάτης καὶ Τήρων, Θεοδώρων ὄνομα, ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἀθλοῦσαι πάσχουσιν ὑπὸ τυράννων καὶ μαρτυροῦσαι· λάμπετε δὲ, ὑπερκοσμίως ἡ τοῦτον δόξα, πρεσβεύοντων τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι ὄντας ἡμᾶς ἀπαντας.

Ἀπολυτικίον ἁγίου ἔσιου. Ἰακώβου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρησάντων ὁσ. Ἰακώβου καὶ Διονυσίου. Ἥχος δ'.

Ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς διαπρέψας τῶν ἀποστόλων ἐδέξω τὴν χάριν, καὶ μετανοίας καὶ διδάσκαλος πεμφθείς, ἐδειξας τοῖς θελοῦσιν σωτηρίας τὴν τρίβον· ὅθεν καὶ πρὸς ἀθλήσιν παρετάξω γενναίως· σὺν τοῖς στερεοῖς

συνάθλοισ σου σοφέ, ὁσιομάρτυς Ἰάκωβε μέγιστε.

Ἀπολυτικίον Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου. Ἥχος α'.

Τὸν λαμπρὸν γόνον τῆς Ὑδρας καὶ τῆς Ρόδου τὸ καύχημα τῶν νεομαρτύρων τόκλεος Κωνσταντίνον τιμήσωμεν· ἐν ὕμνοις καὶ ψαλμοῖς πνευματικαῖς τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τὴν αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν πλουσίαν τὴν ἀμοιβὴν παρὰ Θεοῦ κραυάζοντες δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι καὶ ἐν ὑστέροις καιροῖς σὲ στεφανώσαντι.

Ἀγίου Τρύφωνος Ἀπολυτικίον Ἥχος δ'.

Τρυφῆς τῆς θείας φερωνύμως τρισμάκαρ, κατατρυφῶν ἐν οὐρατοῖς ἀενάως· τοὺς εὐφημοῦντας ἁμασί τὴν μνήμην σου, σκέπε καὶ διάσωζε, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, δίδωκε τοὺς βλάπτοντας τὰς ἀρούρας θηρία, ἵνα σὺν πόθῳ κράζωμεν ἀεὶ, χαίροις ὦ Τρύφων· Μαρτύρων ἀγλάισμα.

Τοῦ Ἀγίου Διονυσίου Αἰγίνης

Ἀπολυτικίον Ἥχος α'

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον, τὸν φρυγῶν τῆς μονῆς τῶν Στραφάδων Διονύσιον ἀπαντες, τιμήσωμεν συμπῶνως, οἱ πιστοὶ, βοῶντες πρὸς αὐτὸν εὐχρινῶς, σὰς λιταῖς τοὺς τὴν σὴν μνήμην, ἐκτελοῦντας σῶζε καὶ βοῶντας σοὶ· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμασιάζοντι, δόξα τῷ δωρησάμενός σε ἡμῖν πρέσβυν ἀκοίμητον.

Εἰς τὴν προσκήνησιν τῶν ἁγ. λειψάνων μετὰ τὴν ἐπιστάμβωρον εὐχὴν ψάλλομεν τὸ παρὸν ἰδιόμελον. Ἥχος β'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες, ἐν πίστει τοῖς λειψάνοις προσπελάσωμεν, τῶν σεπτῶν μαρτύρων Χριστοῦ· κατασπαζόμενοι, ἁγιασθῶμεν ψυχῇ τε καὶ σώματι· βρούσοι γὰρ ἰαίεας, καὶ ποταμούς ἀναστέλλουσι πολυχευόμενας τῆς ἁμαρτίας· ὅθεν πρὸς αὐτοὺς εὐφρόμις λόγοις εἴπωμεν· χαίρετε ὁσφράδια πάντεσσι τῆς εὐδοκίας Χριστοῦ, οἱ τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντες τῶν προσεχόντων ὕμνῳ, μὴ οὖν ἐπιλάβητε δεόμεθα, τοὺς ἀνευφημοῦντας ἐκ πόθου, τὴν σεβάσιμον ὑμῶν ἀθλήσιν.

Ἥχος αλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι...

Λαμπρά καὶ χαρμόσυνοι, ἡ παναγία σου μνήμη, Θεόδωρε ἐνδοξε, ἐφρόνησε σήμερον, ἡμῖν ἅπασι· σὺ γὰρ θαυμάσιε, τὸν λαὸν ἄγραντον τοῦ Κυρίου ποτὲ ἐσώσας, ἐν ἐνὶ θαύματι, κολύβοις κορέσας, Παναγίε· καὶ νῦν σὲ ἱκετεύομεν, ὅσοι φίλ, νηπλάχων ἐκθλίβεσθαι λύμῃ παντοῦ, αἰδέσσεσθαι καὶ πᾶς ἐπαίλιος ἐχθρῶν ἀπίστων, πρεσβείαις σου ἐνθέοις τοὺς δούλους σου.

Τῷ Σαββάτῳ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν Ἀγίων καὶ ἐνδόξων Μεγάλων τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Τῆς α' ἐβδομάδος τῶν ἁγίων Νηστειῶν, ψάλλομεν τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγαλομαρτύρων καὶ θαυματουργῶν Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῳ ΕΣΠΕΡΙῳ

Ψάλλομεν σιχηρὰ προσόμοια,

Ἥχος α'

τῶν οὐρανίων Ταγμάτων

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, ἀνευφημήσωμεν, τοὺς νοητοὺς φωστῆρας, καὶ γενναίους ὀπλίτας, τοὺς θείους Θεοδώρους, τοὺς τοῦ ἐχθροῦ, δυναστείαν πατήσαντας, τοῖς τοῖς βοῶντες ἐν πίστει ὑπὲρ ἡμῶν, τῷ Χριστῷ ἀεὶ πρεσβεύετε.

Τῶν Εὐχαϊτῶν ἡ πόλις γήθηται σήμερον, καὶ συγκαλεῖται πάσας, τὰς αὐτῆς κύκλῳ πόλεις, Θεόδωροι γενναῖοι, τελέσαι ὑμῶν, φωταφόρον πανηγυρίν μεθ' ὧν ἡμεῖς συνελθόντες ἀσματικῶς εὐφημοῦμεν ὑμᾶς Ἄγιοι.

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ, εὐαχρηθῶμεν πάντες καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν· πανέορτον τελούντες φαίδραν ἐορτήν, τῆς αὐτῶν τελειώσεως, ἀσματικῶς ἀνυμνοῦντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν δοξάσαντα τὴν μνήμην αὐτῶν.

Ὁρθοδοξίας προμάχους, καὶ ἀναιμίλητους, τοὺς θαυγαλὲς φωστῆρας, διαλάμποντας μέσῳ, Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας δεῦτε πιστοί, Θεοφώρους τιμήσωμεν, τοὺς καθελόντας

ἀράχνης ὥσπερ ἱστὸν ἐλεπόλεις δαιμόν ἀνακτος.

Δόξα. Ἥχος α'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τὸ ἄρμα τοῦ Θεοῦ τὸ δίππον, ὃ ὁ Δαυὶδ οικιαγραφεῖ, τοὺς ἐν ἀθλήσει εὐκλεεῖς Θεοδώρους, ἐν ὧδαῖς εὐφημήσωμεν, οὗτοι γὰρ οἱ πολυάθλοι τὰ τῆς γῆς παρωσάμενοι ἀθλητικῶς Χριστῷ εὐηρέστησαν, καὶ τῶν νοητῶν αἰθιόπων τὰς τάξεις δι' ἀγῶνων λογικῶν τροπωσάμενοι τῶν νοερῶν στρατιῶν ἐφάμιλλοι ὦφθησαν μεθ' ὧν πρεσβεύουσιν ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτόκιον

Τῇ πρεσβείᾳ Κυρίε πάντων τῶν ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ὁ μόνος οἰκτιρῶν.

Εἰς τὸν στίχον

Ἥχος β'. Οἶκος Εὐφραδᾶ.

Εὐγε τῆς ἐπὶ νοῦν, χαρὰς ἡς ἡξιώθης, Θεόδωρε τρισμάκαρ, γενναῖε Στρατηλάτα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ κτίστου σου.

Στίχος. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις τῶν ἀθλητῶν ὁ μέγας ταξιάρχης, καὶ τῶν πιστῶν ἀπάντων

προσφύγιον τείχος, καλλίνικε Θεό-
δωρε.

**Στίχος. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ
αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν**

Αὐτε χαρμονικῶς, τῶν φιλεόρτων
τάξεις, εἰπόμεν καινὸν ἄσμα, τοῖς
θεοῖς Θεοδώρου Χριστοῦ μεγαλομάρ-
τυσιν.

Δόξα Πατρί.

Αναρχε ὦ Τριάς, Πατήρ Υἱὸς καὶ
Πνεῦμα, ὁ εἰς Θεὸς τῶν ὄλων, τοὺς
σὲ νῦν προσκυνοῦντας, ἐλέησον ἱκέτας
σοῦ.

Καὶ νῦν.

Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, Παρθένε Πανα-
γία, μετὰ τῶν Θεοδώρων καὶ πάν-
των τῶν Ἀγίων, σῶζε ἡμᾶς Πανά-
χραντε.

Τὸ νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον, Πα-
ναγία Τριάς, Πάτερ ἡμῶν.

Ὁ ἱερεῦς. Ὅτι σοῦ ἐστίν.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος β'.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώ-
ματα...

Δόξα Πατρί. Ἦχος γ'.

Θείας πίστεως ὁμολογία.

Μέγα καύχημα τῆς οἰκουμένης,
κλέος ἔνδοξον τῶν Εὐχαϊτῶν, με-
γαλομάρτυρες Κυρίου Θεόδωροι. Τῶν
γὰρ τυράννων τὰ θράση ὠλέσατε, καὶ
τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐφωτίσατε,
Τήρων ἔνδοξε, Στρατηλάτα ἀήττητε,
πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν
τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεο-
τόκε Παρθένε, ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ
Σοῦ προσηλφθείσῃ, ὁ Υἱός Σου καὶ
Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδε-

ξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ
φθορᾶς ὡς φιάνθρωπος.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν προοιμιακόν. Τὸ Μακά-
ριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱ-
στῶμεν στίχους Γ' καὶ φάλλομεν τὰ
παρόντα στιχηρά.

Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ὅτε κατετρώθητε σαφῶς, ἔρωτι Χρι-
στοῦ τὴν καρδίαν, τότε ἀπώσασθε
γένους περιφάνειαν, γῆς ἀξιώματα, καὶ
τὸ κάλλος τοῦ σώματος, καὶ εἰσεσθε
πόθῳ, πλήρες πόνων στάδιον, θείας
ἀθλήσεως, ὅθεν πρὸς τὴν ἀπονὸν λή-
ξιν, κλίμακι χρησάμενοι θείᾳ, ἤρθητε
Θεόδωροι πανεύφημοι.

Ὅτε παρεδόθητε τῇ πυρὶ, μάρτυς ἀ-
πηγῶς τῇ ἐνύλῳ καλῶς τελέσας σοῦ,
δρόμον τὸν ἀκήρατον, καὶ καταφλέ-
ξας ἐχθρῶν, τῶν ἀσάρκων τὰς φάλαγ-
γας, χερσὶν ἐναπέθου, τοῦ ἀγωνοθέτου
σοῦ, τὸ θεῖον πνεῦμά σου, φέγγει τῆς
ἀνάρχου Τριάδος, χαίρων προσεχώρη-
σας δόξης, Τήρων ἀξιούμενος Θεόδωρε.

Ὅτε προσεπάγης τῷ Σταυρῷ, οἷα μι-
μητῆς τοῦ Δεσπότη, καὶ κατετό-
ξυσαν βέλεσι τὸ σῶμά σου, τὸ καρτε-
ρώτατον, Στρατηλάτα Θεόδωρε, σα-
φῶς καθωράθης, θεῖον ἀφομοίωμα
καὶ ἐξεικόνισμα, μάκαρ τῶν παθῶν
δι' ὧν εὗρεν, ὁ Ἀδάμ ἀπάθειαν θεί-
αν, θαυματουργικῶς μεγαλυνόμενος.

Ἄωρον ὁ Χριστὸς πλουτοποιόν, σὲ
ἐν τῇ οἰκουμένῃ παρόσχεν, ὡς εὐεργέ-
της Θεός, δῶρον σου τὸ τίμιον, αἷμα
Θεόδωρε, δι' αὐτὸν ἐκχεόμενον καὶ θε-
σοβεῖας, ζήλῳ προσφερόμενον, αὐτῷ
δεξάμενος· ὃ νῦν εὐσεβεῖ παρρησίᾳ,
Μάρτυς παριστάμενος πάντας τοὺς εἰς
σὲ προστρέχοντας διάσωσον.

Πύργος χρηματίζεις ἀσφαλῆς, τὰς
τῶν ἐναντίων ἐφόδους, ἀποκρουό-
μενος· πρόμαχος ἀήττητος τῶν εὐ-
φημούντων σε· δευτάτῃ ἀντίληψι,
θερμῇ προστασίᾳ, σὺντομός τε λύτρω-
σις, κοινὴ βοήθεια· πρέσβυς δυνατώ-
τατος μάκαρ, ρύστης ἐτοιμότητος πάν-
των, τῶν πιστῶς αἰτούντων σε Θεό-
δωρε.

Ἔσσεις. ὑπομείνας χαλεπὰς, καὶ διὰ
πυρὸς διελθὼν τε, Μάρτυς Θεόδωρε,
εἰς τὴν ὑπεσκόμιον, ἀναφυγὴν ὁ Χρι-
στός, σὲ ἐξήγαγε, πρόμαχον λαῷ ὁρ-
θοδόξῳ, ρύστην τε δευτάτον καιρῷ
προσέκοντι, μάκαρ σε παρέχων τυράν-
νου, λύοντα δεινὰς σκευωρίας, εὐσεβεῖς
μιᾶναι μελετήσαντος.

Ἔτερα προσόμοια τῶν ἁγίων.

Ἦχος δ' Ὡς γενναῖος ἐν μάρτυσιν

Ὁ Χριστοῦ τοῖς παθήμασιν, ἱερῶς
σεμνυνόμενος, οἱ τὰ θεία στίγματα
περιφέροντες, ὡς στρατιῶται ἀήττη-
τοι, τῆς ἀνωθεν κλήσεως, ἐτροπώσαντο
λαμπρῶς, τὴν ἀτίθασσον δύναμιν, ἀ-
ριστεύσαντες, καὶ τὰ γέρα ἐδέξαντο θε-
οῦ, ἀμειβόμενα πλουσίως, οἱ ἀθλο-
φόροι Θεόδωροι.

Ἀθλητῆς γενναϊότατος, στρατιώτης
ἀήττητος ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀναδέ-
δειξαι, καταβαλλὼν τὸν πολέμιον σο-
φίᾳ τῶν λόγων σου, καὶ τῶν ἔργων
σου σαφέ, καρτεραῖς ἐπιδείξαι· ὅθεν
ἐλθὼν τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, καὶ
ταῖς ἀνω ὁμηγύρεσι συνήφθης, κλέος
μαρτύρων Θεόδωρε.

Καὶ Σταυρῷ ἀναρτώμενος καὶ τὰς
κάρκας ξέμενος, δευτάτοις ἐέλεσι
τιτρωσόμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου τεινό-
μενος, καὶ ξίφει τεμνόμενος, καὶ παν-
τολαίᾳ μηχαναῖς, ἀλγηδόνων κυκλού-
μενος, ἀπαράτρωτος καὶ ἀήττητος ὦ-

φθης τῇ δυνάμει, τοῦ Σταυροῦ προ-
σηλωθέντος, κλέος Μαρτύρων Θεό-
δωρε.

Ἀθλητῶν ἀκροθίνια, Ἐκκλησίας
προπόργεια, τῶν πιστῶν ἀμάραντα,
ὠραίσματα, τῶν τεβλιμμένων παρά-
κλησις, αἰχμαλώτων λύτρωσις, πενο-
μένων πλουτισμὸς αἰ, καὶ νοσοῦντων ἀνάρ-
ρωσις Θεοδώρητος, δεδειγμένοι Θεό-
δωροι Θεόθεν, ἀπὸ πάσης ἡμᾶς βλά-
της, τοῦ πονηροῦ ἐκλυτρώσασθε.

Δόξα Πατρί, ἡχος πλ. β'.

Αὐτε τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα
συναθροισθέντες σήμερον ἐν τῷ παν-
σέπτῳ ναῷ τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ,
φαιδρῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐ-
τῶν λέγοντες. Χαίρετε θείων δωρεῶν
φερώνυμοι μεγαλομάρτυρες Θεόδωροι
οἱ τὰ πάθη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ μι-
μησάμενοι, καὶ τοὺς στεφάνους τῆς
νίκης παρ' αὐτοῦ κομισάμενοι. Χαίρε-
τε ἀντιλήπτορες θερμοὶ, καὶ προστά-
ται καὶ ἱατροὶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σω-
μάτων τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ. Ἀπὸ
πάσης προσβολῆς ἐναντίας καὶ περι-
στάσεως, καὶ παντοίων κινδύνων λυ-
τρώσασθε τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας τὴν
πανόρτον μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν

**Θεοτοκίον (τὸ δογματικὸν)
ἀποδόσεως τοῦ τυχόντος ἡχοῦ**

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν.

Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας

Ἀναγνώσματα.

**Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνω-
σμα.**

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συ-
νήχθησαν καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες
ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς;

ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθῇτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστευσήτε μοι, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα ὠνεῖδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀβήτῃ αὐτῶν βάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν. Καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ, καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεός ἐπεύρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐνκαίρῳ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάρψουσιν καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν. Καὶ βασιλεύσουσι αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμιλοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ· καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βάσιλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διδάγμα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάζει αὐτοὺς καὶ τῇ βραχίονι ὑπερασπίζει αὐτῶν. Λήφονται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχτην ὁσιότητα, ὅξυνει δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονους. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίβας ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύνκλου τάξουν τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται· χαλάσονται. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ ἀντλήσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως· καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσας οὖν βασιλεὺς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι· ἐπὶ ὅλοις ἔθνεσιν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν.

Ἰδιόμελα ἤχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἡ εὐκλήματοσσα ἄμπελος, τοῦ ἀθανάτου Γεωργοῦ. Ἰδοὺ γὰρ οἱ περιφανεῖς σου βότρυες, Θεόδωροι οἱ μεγάλαθλοι τοῖς τοῦ μαρτυρίου ληνοῖς συνθλιβέντες, οἶνον εὐφροσύνης θεϊκῆς καὶ γλυκασμὸν σωτηρίας. ἐν ταῖς

καρδίαις ἡμῶν σταλάζουσιν, πρὸς θεοποιὸν μέθεξιν τοῦ ποταμοῦ τῆς ζωῆς. Ὅθεν ταῖς καλλοναῖς αὐτῶν ἡγλαῖσμένη, τῶν χειμάρρων τῆς ἀνομίας ἡμᾶς λυτῶσαι, δοῦσα τῷ Σωτῆρι· Ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων σου βουλαῖς, φιλάνθρωπε Κύριε, παράσχου τῇ ποίμνῃ σου ταῖς αὐτῶν παρὰ κλήσεις εἰρήνην σταθεράν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'.

Αὐτε φιλομάρτυρες πάντες, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν καὶ πανηγυρίσωμεν, σήμερον γὰρ προτίθεται τράπεζαν μουσικὴν, ὁ μάρτυς Θεόδωρος. εὐφραίνουσιν τοὺς φιλεόρτους ἡμᾶς τοῦ βοηθοῦ πρὸς αὐτόν, χαίροις Ἀθλοφόρε ἀήττητε, ὁ τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων, ἐπὶ γῆς καταστρεφάμενος· χαίροις ὁ τὸ πῆλινόν σου σῶμα, διὰ Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐκδεδωκὼς ταῖς βασιλίσσιν· χαίροις ὁ ἐν ποικίλοις κινδύνοις, δοκιμὸς στρατιώτης ἀναδειχθεὶς τῆς οὐρανοῦ στρατίας· δι' ὃ δυσωποῦμεν σε, Μαρτύρων ἐγκαλώπισμα, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἄωρον Θεοῦ ὑπέρτατον, ἀνεδείχθης μάρτυς Θεόδωρε, ὅτι καὶ μετὰ τέλους ὡς ζῶν, τοῖς προστρέχουσι παρέχεις τὰς αἰτήσεις· ὅθεν οὐδὲν ἀρπαγέντα γυναῖος ποτὲ δορυάλτων, ἐν ἀλλοπίστῳ στρατῷ, ἐπιστάσα ἡ χήρα τοῖς δάκρυσι τὸν ναὸν σου κατέδρεχεν· αὐτὸς δὲ ὡς συμπαθὴς ἐφ' ἱππῷ λευκῷ ἐπιβάς, ταύτη αὐτὸν ἀοράτως παρέστησας· καὶ μετὰ τοῦτο, καὶ σὺν τούτῳ ἐνεργῶν τοῖς θαύμασιν οὐκ ἐλείπεις, ἀλλ' αἰτῆσαι Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Θεῶν ζωρῶν ἐπώνυμόν σε γεραίρω, Τρισμάκαρ Θεόδωρε, τοῦ φωτὸς γὰρ τοῦ θεοῦ αὐτὸς φωστὴρ ἀναδείχθεις, κατέλαμψας ἀθλοῖς σου, τὴν σύμπασαν κτίσιν· καὶ πῦρ ἀκμαιότερος φανείς τὴν φλόγα κατέσβεσας, καὶ τοῦ δολίου δράκοντος, τὴν κάραν συνέτριψας, διὸ ἐν τοῖς ἀθλοῖς σου, Χριστὸς ἐπικαμφθεὶς ἐστεφάνωσε τὴν θεῖαν κάραν σου, Μεγαλομάρτυς Ἀθλητά· ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ἱκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὴν θεοδώρητον χάριν τῶν θαυμάτων σου, μάρτυς Θεόδωρε, πᾶσιν ἐφαπλοῖς, τοῖς πίστει σοι προστρέχουσιν, δι' ἧς εὐφημοῦμέν σε λέγοντες· αἰχμαλώτους λυτροῦσαι, θεραπεύεις νοσοῦντας· πενομένους πλουτίζεις· καὶ πλεόντας διασώζεις· μάταιον δρασμόν, ἐπέχεις ἱκετῶν καὶ ζημίας φανέρωσιν ποιεῖς τοῖς συληθεῖσιν ἀθλητά· καὶ στρατιώτας παιδεύεις, τῆς ἀρπαγῆς ἀπέχεσθαι· νηπίους χαρίζῃ, συμπαθῇ τὰ αἰτήματα· θερμὸς ἐδρίσκη προστατὴς τοῖς ἐπιτελοῦσι σου τὸ ἱερὸν μνημόσυνον· μετ' ὧν καὶ ἡμῖν ἀθλητὰ ἱερώτατα, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου τὸ μαρτύριον αἰτῆσαι παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Χορεύουσι στίφῃ Μαρτύρων χαρμονῇ· ὡς, νῦν ἐν τῷ ταμείῳ ὁμῶν, Ἀθλοφόροι Θεόδωροι, καὶ Ἀγγέλων τὰ τάγματα τοὺς ἀθλοῦς κροτοῦσι τῆς καρτερίας ὁμῶν· καὶ αὐτὸς ὁ στεφανώτης Χριστὸς πάρεστι, πλουτοποιᾷ χαρίσματα, ὁμῶν τοῖς ὕμνωδοις δεξιὰ παρεχόμενος, ἐν ποθήσαντες ἐζητεῖ

τε, καὶ εὐρόντες, ὠμιλήσατε ὥνπερ ἐποθήσατε· Αὐτὸν ἱκετεύετε ὥσπερ καὶ φωτισαί τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τῇ μαρτυρικῇ σου παρρησίᾳ, πρὸς Θεόν, Θεόδωρε, τὸ τοῦ ἀποστάτου, κατὰ τῆς Χριστοῦ πίστεως μηχανήμα, μάταιον ἀπετέλεσας, ὑπέρμαχος τῷ εὐσεβοῦντι χρηματίσας λαῶν· δι' ἐπιστάσις φρικτῆς, τῶν μεμολυσμένων βρωμάτων, θυσίαις εἰδωλικαῖς αὐτοὺς λυτρώσμενος· ἔθεν σὲ καὶ ὡς εἰδῶλων καθαιρέτην, καὶ ὡς τῆς ποίμνης Χριστοῦ Σωτῆρα καὶ φύλακα, καὶ προστάτην ἡμῶν ἐπήκοον τιμώντες δεόμεθα ἐν ἁσμοσι, ἰλασμὸν καὶ φωτισμὸν διὰ σοῦ δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν τοῦ Θεοῦ δωρεῶν ὡς ἐπωνύμους καὶ τῆς αὐτοῦ κληρονομίας μακαριότητος, πάντες εὐφημῶμεν πιστοί, καὶ μακαρίζομεν ἐπαξίως, Θεοδώρους τοὺς γενναίους μεγαλομάρτυρας, τῆς οἰκουμένης τοὺς ὑπερμάχους· πρεσβεύουσι γὰρ Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος δ'.

Η καθαρὰ καὶ πανάμωμος νηστεία, ἐπιδημήσασα νῦν πρὸς ἡμᾶς μαρτυρικῶν θαυμάτων τελετὴν συνήγαγε· διὰ γὰρ νηστείας τῶν ψυχικῶν μολυσμῶν καὶ ρύπων ἐκκαθαίρομεθα, καὶ διὰ τῶν μαρτυρικῶν σημείων καὶ ἁθλῶν, γενναίως κατὰ τὰν παθῶν ἀνδριζόμεθα· ἔθεν τῆς ἱερᾶς ἐγκρατείας τῇ χάριτι φωτιζόμενοι καὶ ταῖς θαυματουργίαις, Θεοδώρου τοῦ Μάρτυρος, τῇ πρὸς Χριστὸν στηριζόμεθα· πιστοί, αἰτούμενοι αὐτὸν σωτηρίαν βραβεύσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δεσάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στιχηρὰ προσόμοια ἤχος πλ. α'.

Χαίροις δοκητικῶς.

Χαίροις ἡ ἱερὰ ξυνωρίς, τῶν ἀθλοφόρων τὰ σεπτὰ ἑκροθίνια, ὁ κόσμος τῆς Ἐκκλησίας, οἱ καθαιρέται ἐχθροῦ, δωρεῶν ἐνθέων οἱ ἐπώνυμοι, λαμπτήρες ὑψηλῶν καταυγάζοντες θαυμάσια, στυλοὶ μεγάλοι, οἱ ἀσάλευτοι μέιναντες τοῖς προσήξασιν, τῶν ἀπείρων κολάσεων λόγχῃ τῆς καρτερίας ἡμῶν οἱ κτείναντες δράκοντα, οἱ ἀριστεύσαντες μέγα, ὦ! στρατιῶται ἀήττητοι· Χριστὸν δυσωπεῖτε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίρετε στρατιῶται Χριστοῦ, οἱ ἁγιοποιούμενοι δαιμόνων παράταξι, τῷ ἐπλῇ τῆς εὐσεβείας οἱ τῶν πιστῶν στηριγμοί, οἱ πολλῶν εἰσάνων ὡνησάμενοι, Θεοῦ τὴν οὐράνιον, βασιλείαν Θεόδωροι· ἐν ᾗ πολοῦντες καὶ μεθέξει θεοῦμενοι καὶ λαμπρόμενοι, καθαραῖς διαδόξαι μέμνησθε τῶν τὴν ἐνδοξον τιμῶντων μνήμην ἡμῶν καὶ προσκυνούντων ἐν πίστει ἡμῶν λειψάνων τὴν λάρνακα· ἀφ' ἧς ἀναβλύζει, τοῖς αἰτοῦσι εὐρωσιάν καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχος. Διήλθομεν πυρὸς καὶ ὕδατος.

Οπλῇ τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, τὴν τῶν εἰδῶλων, συντριβὴν ἐργασάμενοι, Θεόδωροι, βασιάνων πείραν πολ-

λῶν, θεϊκῇ δυνάμει ὑπεμείνατε, ὑφ' ὧν συντριβόμενοι καὶ λαμπάσι φλεγόμενοι Σταυρῷ ταθέντες, τιτρωσόμενοι θέλεσι, καὶ τὰ ὄμματα, ὑφ' αὐτῶν ἐκτυφλούμενοι, πάντας ἐτραυματίσατε τοὺς δαίμονας ἄγιοι, καὶ οὐρανίων στεφάνων, ἐπιτυχόντες, τρισόβριοι, Χριστὸν δυσωπεῖτε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπόστοιχα.

Δόξα Πατρὶ ἤχος πλ. δ'.

Τίς ὑμνήσει ἀξίως, ἡ ποία γλῶσσα ἀποφθέγγεται, τῶν λαμπρῶν ἡμῶν ἀγώνων τὰς ἀριστείας, ἀθλοφόροι μάρτυρες· τὴν ἐν βίῳ ἀνάβασιν· τὴν ἐν λόγῳ σοφίαν· τὴν ἐν πράξει συνέσιν· τὴν πρὸς τὸ φίλτρον τῆς εὐσεβείας περιουσίαν· τὴν ἐν κολακείαις ὑπεροφίαν· τὸ ἐν βασάνοις ἀνένδοτον· τὸ ἐν πυρὶ καρτερόψυχον· τὴν πρὸς τὸν θάνατον εὐτολμίαν· δι' ὧν συμμορφωθέντες τῷ Χριστῷ, τῆς οὐρανίου λήξεως, κληρονόμοι ἐδείχθητε Θεόδωροι πολυάθλοι, καὶ τὰς τῶν καμάτων ἀμοιβὰς ἀποδεχόμενοι, μὴ παύσησθε πρεσβεύειν τὴν σωτηρίαν ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένη, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὼν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ ἀπολυτίκιον

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Δωρεῶν Θεοδότων τοὺς καρποὺς γεωργήσαντες ὠφθητε Χριστοῦ στρα-

τιῶται δι' ἐνθέου ἀθλήσεως καὶ δόξης μετασχόντες θεϊκῆς, Τήρων καὶ Στρατηλάτα εὐκλεεῖς, καταυγάζετε ταῖς θείαις μαρμαρυγαῖς, τοὺς ἐκβοῶντας πάντοτε· δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ θαυμασιώσαντι, δόξα τῷ δοξασθέντι δι' ὧν Θεόδωροι πολυάθλοι.

Δόξα Πατρί

Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως ὁμολογία

Μέγα καύχημα, τῆς Οἰκουμένης, κλέος ἐνδοξον τῶν Εὐχαϊτῶν, μεγαλομάρτυρες Κυρίου Θεόδωροι· τῶν γὰρ τυράννων τὰ θράση ὠλέσατε καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐφωτίσατε, Τήρων ἐνδοξε, Στρατηλάτα ἀήττητε, πρεσβεύσατε, Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένη· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, τῆς φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Κοντάκιον ἤχος γ'.

Ἡ Παρθένης σήμερον

Ο

Ἀπόλυσις ἐσπερινοῦ.

Εἰτα: Ἀνάγνωσις πρώτη τοῦ μαρτυρίου τῶν ἁγίων.

Εὐλόγησον Δέσποτα.

Εἰς τὸν ὄρθρον

Ἐξάψαλμος εἰς τὸ Θεὸς Κύριος

Ἀπολυτίκια ἐσπερινοῦ.

Ἐν δὲ τῇ πρώτῃ στιχολογίᾳ

Κάθισμα ἤχος γ'.

Ζέων πίστεως, Ὁρθοδοξίᾳ, πλάνην ἔξοβας κακοδοξίας, καταργήσας τῶν εἰδώλων τὸ ἄθεον· καὶ δλοκαύτωμα θεῶν γενόμενος θαυματουργίαις δροσίξεις τὰ πέρατα· Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἰκέτευε δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα Πατρὶ, ἤχος δ' αὐτός.

Θεῶν δῶρον σε, πρὸς σωτηρίαν, παῖσι δέδωκεν καὶ τῇ οἰκουμένῃ, ὃ ἐν τοῖς ἁθλοῖς δυναμώσας σε Κύριος, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν νόσους ἰώμενος καὶ τῶν σωματικῶν τὰ πάθη τροποῦμενος Μάρτυς Θεόδωρε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Τὴν ὡραιότητα.

Ητὸν ἀχώρητον Θεὸν ἐν μήτρᾳ σου, Παρθένε Ἀχραντε κυφορήσασα, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἀρρευστῶς ἀνατεῖλαντα, λόγον ἐνυπόστατον καὶ Υἱὸν ὁμοούσιον τοῦτον ἐκδυσώπησον σὺν προφήταις καὶ μάρτυσιν ἁείοις ἁσκηταῖς καὶ δικαίοις δοῦναι ἡμῖν λυσιπλημμελιμάτων.

Εἰτα: Ἀνάγνωσις β' (ἐγκωμίου τῶν ἁγίων).

Μετά τὴν β'. στιχολογίαν

Κάθισμα ἤχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Θῖ μεγαλῶνυμοι Χριστοῦ Ἀθλοφόροι οἱ ἐπιπόθητοι Θεῷ καὶ Ἀγγέλοις οἱ θαυμαστοὶ καὶ ἐνδοξοὶ Θεόδωροι, πάσας τὰς ὑψήλιον ἱεράς ἐκκλησίας σήμερον εὐφραίνουσι Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ, καὶ συγκαλοῦσι πάντας τοὺς πιστοὺς πανηγυρίζειν αὐτῶν τὸ μνημόσυνον.

Δόξα Πατρὶ

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Εκκλησίας θεμέλιοι ἀρραγεῖς, στρατιῶται τοῦ Λόγου περιφανεῖς, δειχθέντες ἡνύσατε ἀληθείας τὸν δίαυλον νικητικῶς τροποῦντες, ἀθέων τὴν ἐνστασιν καὶ τὴν τῆς ἀφθαρσίας κληρούμενοι ἔλαμψιν. Ὅθεν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιβάντες, ἀμέσως ἐτύχετε τῆς αὐτοῦ λαμπρότητος, ἀθλοφόροι Θεόδωροι. Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐφημοῦσιν ἐν πίστει ὑμῶν τὰ παλαίσματα.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον ὁμοιον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά· θεράπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα μολύνας ὃ ἁθλιος οἶμοι! τί ποιήσω ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἥνίκα οἱ Ἀγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα, βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προσ-

τάτις θερμώτατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὃ ἀνάξιος δούλος σου.

Εἰτα: Ἀνάγνωσις (ἐγκωμίου τῶν ἁγίων).

Εὐλόγησον Πάτερ.

Μετά τὸ πολυέλεον

Κάθισμα ἤχος γ'.

Θείας Πίστεως ὁμολογία.

Εργοῖς λάμπαντες τῆς εὐσεβείας πλάνην σβέσαντες κακοδοξίας, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται Θεόδωροι τὰς παρὰ νόμων ἡσυχύνατε φάλαγγας καὶ τὰ τῆς νίκης ἤρατε τρόπαια. Θεοὶ Μάρτυρες, Χριστῷ τῷ Θεῷ πρεσβεύσατε, δωρήσασθε ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἤχος δ'.

Ἐπεφάνη σήμερον.

Εορτάζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία, τὴν σεπτὴν πανήγυριν τῶν Θεοδώρων τῶν ἁγίων, μετ' εὐφροσύνης κραυγάζουσα, σὺ μου τὸ Κράτος Χριστὲ καὶ στερῶμα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εν τῇ σκέπῃ πάναγνε τῇ σῇ Παρθένε προσπεφυγόντων, δέξοις προσδεξαμένη, παρ' ἡμῶν μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα πρὸς τὸν Υἱόν σου, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἀναβαθμοί.

Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου

Προκείμενον ἤχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ, τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐκ τοῦ Μαθηταῖς, προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπιβαλοῦσι κτλ. Εἰτα **Ν Ψαλμὸν. Δόξα** ταῖς τῶν ἀθλοφόρων. **Καὶ νῦν** ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τὸ παρὸν ἰδιόμελον ἤχος β'.

Χορεύουσιν Ἀγγέλων δῆμοι ἐν οὐρανοῖς, καὶ ἀνθρώπων πλήθη ἐπὶ γῆς εορτάζει, ἐπὶ τῇ θεῇ μνήμῃ ὑμῶν, Χριστοῦ Ἀθλοφόροι, Θεόδωροι παμμακάριστοι· ὡς λαμπρὸς γὰρ Ἐκκλησίας ἀνέτειλεν, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματι Ὁρθοδόξους φωτίζουσα, τοὺς ὑμῶν ὑμνοῦντας τὰ ὑπερφυῆ ἀγωνίσματα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. ὁ εἰρμός.

Εν τῷ θυτῷ κατέστρωσε ποτὲ τὴν Φαραωνίτιδα πανστρατίαν, ἡ ὑπεροπλος δύναμις σαρκωθεὶς ὁ Λόγος τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξηλείψεν ὁ δεδοξαζόμενος κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

(ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς)

Ως ὥραιαν, ὡς περικαλλῆ, ὅλην ὡς ἁμώμητον ἐν γυναιξί, Θεὸς σὲ ἐκλεξάμενος, Σοῦ τὴν μήτραν ὥκησε τὴν ἀμώμητον, ἐν δυσώπῃ Πανάμωμε, μῶμου ἐγκλημάτων ἅπαντας ρυσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ψαλμικῶς Ἀγνή ἐκ δεξιῶν, οἰάπερ Βασίλισσαν, τοῦ ἐκ τῆς σῆς ιηδύης ἀναλάμψαντος, Βασιλέως ἐστηκας, ἐν ἰκέτευε δεξιὸν παραστάτην μετ' ἐξαι ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἀνταποδόσεως, Πανάμωμε.

Χερσῶθεισαν φύσιν τῶν βροτῶν, παῖσιν ἀποπημασιν, τὸν Ἰετὸν τεκοῦσαν τὸν οὐράνιον, ὅλην ἀνεκαίνισας· ἀλλὰ δέομαι τῆς ψυχῆς μου τὴν αὐλακα ἀποχερσῶθεισαν, δεῖξον καρποφόρον, Θεογύμφευτε.

ὁ ἀνακλῶν

Πολύτιμος

Α' Κανὼν τῶν Ἀγίων.

[Ὡδὴ α'. ἦχος δ'.

Τάχα (Ποίημα Γερασίμου ἱερομονάχου Προδρομίτου Ἰβηροσκητιώτου).

Τοῦ Τήρωνος, πρὸς τὸ Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

(Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν)

Τὸν μέγαν ἐν μάρτυσιν, τὸν ἀθλητὴν τὸν ὑπέρλαμπρον, τὸν ὀνομαστότερον καὶ περιβόητον, τὸν ἐν θαύμασιν ἀπ' ἄκρων γῆς εἰς ἄκρον ἐπίσημον, ἐν ἁμασιν μέλψω Θεόδωρον.

Ἡμέρα εὐφρόσυνος ἐν ταῖς πενθίμοις ἁνέτειλε, καὶ τὴν σκυθρωπότητα τούτων ἐφαίδρυνε, προσόρτια προσίμια μακρόθεν ἐκλάμψασα, χάριτι τοῦ θεοῦ μάρτυρος.

Ραντίζει καθάρσια τὴν Ἐκκλησίαν τοῖς αἵμασι τοῦ ἁγίου σφάγιον ὃ προσελάβετο, ὃ τεθυμένος καὶ θῦμα δεδεγμένος, τὸν υπεραθλήσαντα τῆς θείας δόξης αὐτοῦ.

Θεοτοκίον

Ὡραῖον καὶ ἄκρον, τὸ ἐορτάζειν νεανόμισται, ἡ γὰρ ὠραῖσασα τὰ πάντα Δέσποινα, καὶ νῦν ἔδειξε τῆς μνήμης κοινωνοῦσα, τῷ προκινδυνεύοντι ταύτης δι' αἵματος.

Κανὼν ἑτερος τοῦ Στρατηλάτου ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ

(Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν)

Φερωνυμία θεολήπτου κλήσεως, καλῶπιζόμενος καὶ δωρεῶν θείων θησαυρὸς δεικνύμενος, καὶ μαρτύρων χάριτι μάκαρκεκοσμημένος τοὺς ὑμνητάς σου χαρίτωσον ὕμνοις σε τιμώντας Θεόδωρε.

Εργῶ καὶ λόγῳ Σοῦ τὴν θεοδώρητον κλησιν πιστούμενος, τὰς δωρεὰς νέμεις δωρεῶν τοῖς χρίζουσι· δῶρημα γὰρ πᾶν τέλειον, ἄνωθεν καταβαίνων, ἐκ τοῦ Πατρὸς προσδεχόμενος ἅπαντας πλουτίζεις τοὺς τιμώντας σε.

Δόξα

Ρώμην θεόθεν νηπιόθεν πάνσοφε, λαβὼν καὶ συνέσιν πάθῃ σαρκός, πάντα πρότερον καὶ δαίμονας, ἀνδρείως καταβέβληκας, ὕστερον δὲ καθεύλας ἐχθρῶν τυράννων τὸ φρύαγμα μάκαρ συμμαχία τοῦ πνεύματος.

Καὶ νῦν

Νίκας μοι δίδου Παναγία Ἀχραντα, τῇ καταφεύγοντι ὑπὸ τὴν σὴν σκέπην, τῶν δαιμόνων ἐξαίρουσα, ἀεὶ με ταῖς πρεσβείαις σου καὶ γὰρ πέτοκας λόγον, τὸν τῷ Πατρὶ συναΐδιον, ὁμοῦ τε καὶ Πνεύματι σύνδρονον.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὡδὴ γ'. ὁ Εἰρμός.

Εξήνθησεν ἡ ἔρημος ὡς εἰ κρήνη Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στείρουσά· Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου, ἐν ἣ ἐστερωώθη ἡ καρδιά μου.

Φορέσας με τὸν ἄνθρωπον, ἐκ γαστρὸς σου πρόβειαι, ὁ ποιητὴς πανάχραντε, ἀφθαρσίας στολὴν δωρούμενος, τοῖς πολλοῖς γυμνωθεῖσιν ἀτοπήμασιν.

Υπέρτιμον ἐκύησας, Θεὸν Λόγον, Ἀχραντε, ὃν ἐκτενῶς ἱκέτευς, οἰκτοῖναι τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἡδονῶν ἀτιμίαν σκυθρωπάζουσαν.

ἃ τραύματα θεράπευσον, τῆς ψυχῆς μου πανάγνε· τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, φαρμαχθεῖσαν ἰθὺς δρε-

ως, δραστικῇ σου φαρμάκῃ περιποίησαι.

Ἔτερος

Εἰρμός. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Ἰδεῖν τὴν ἡμέραν τοῦ Υἱοῦ σου, ποθῶν ὁ Χριστῶνυμος λαός, εἰς τύπον ταύτης Δέσποινα, τὴν νῦν προσορτάζουσι. σὲ φέρουσιν ὑπέθεσιν, καὶ τὸν κλεινὸν Ἀθλοφόρον σου.

Νικᾷ πᾶσι τρόποις τὰ βελτίω· ὁ μέγιστος γὰρ ἐν ἀθληταῖς, εἰς εὐφροσύνην ἡμῖν, τὴν τοῦ καιροῦ κατήφειαν, τῆς εὐαγοῦς τὸ σύντονον νηστείας, τρέψας εἰς ἄνεσιν.

Καλλίστην κρηπίδα κατεβάλου, ταῖς ῥαῖς ἀριστεαῖς ἀριστεῦ, τὸν θῆρα τὸν ἐλθέριον, τὸν πῦρ καὶ φόνον πνέοντα, καταβαλὼν ὡς πάρεργον ὑπερφυοῦς γενναιότητος.

Θεοτοκίον.

Επλήσθη μὲν σύμπασα Παρθένε, τοῦ ἔγνωναι τὸν Κύριον ἡ γῆ, ἐκ σοῦ τὸν κόσμον φάναντα, ἀλλὰ τοῖς θείαις Μάρτυσι, χάρις πολλή, κρατύνουσι, δι' ἑαυτῶν τὴν ἀλήθειαν.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νεανίας ὠραῖος, σεμνοπρεπῶς δέδειξαι, κάλλος καταλλήλως ἐκπρεπῶν ψυχῆς καὶ σώματος, ὠραῖζόμενος, τῶν ἀρετῶν εὐμορφία, καὶ μαρτύρων στίγμασιν καλλωπιζόμενος.

Μεγαλόφρονι γνώμῃ περιφρονῶν πάνσοφε, πάντων τῶν ἡδῶν τοῦ κόσμου, καὶ τῶν τοῦ βίου τερπνῶν, οὐδὲν πρέκρινας τῆς τοῦ Σωτῆρος ἀγάπης, ἀλλ' αὐτὸν ἐπόθησας ψυχῆς εὐδύτῃ.

Δόξα.

Υπὸ θείας προνοίας ὁδηγηθεὶς ὤδευ· ὤδευ, τριβὸν μαρτυρίου Δεσπότης, τοῦ

τὴν καρδίαν σου μάκαρ πλατύναντος, ταῖς δωρεαῖς τῶν χαρίτων καὶ πρὸς τὴν οὐράνιον κλησιν ἰθύναντος.

Καὶ νῦν.

Κατεύω σε μόνην τὴν τετοκυῖαν τὸν Κύριον, τὸν εἰς εὐλογίαν κατάραν τὴν πρὶν ἀμείψαντα, καὶ χρηματίσαντα ὑπὲρ ἀνθρώπων κατάραν, Κόρη παντευλόγητε καὶ κόσμον σώσαντα.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Αἰτησις

Κοντάκιον ἦχος β'.

Πίστιν Χριστοῦ, ὡς εἰ θώρακα ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας πολυάθλε, καὶ στέφει οὐρανίῳ ἐοτέφθης αἰωνίως ὡς ἀήττητος.

Ὁ οἶκος.

Τὸν ἐν θρόνῳ φωτὸς ἐποχοῦμενον, Τευχάρτιστος ἐν πίστει ὁμνῶμεν σε. ὅτι δῶρημα θεῖον δεδώρησαι, τὸν γενναῖον τοῖς ἀθλοῖς Θεόδωρον, τὸν ἐν τῷ βίῳ τρισμακάριστον, ὡς ὑπέρμαχον ὄντα τῆς ἀληθείας· εὐσεβῇ γὰρ λογισμῷ κεκτημένος Χριστόν, ἀνεδείχθη κραταῖος νικητὴς, κατὰ τοῦ δολεροῦ ὡς ἀήττητος.

Κάθισμα ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Θεῖκην παντευτυχίαν ἀναλαβὼν, καθεδῶλόν τὴν πλάνην καταβαλὼν Ἀγγέλους διήγειρας εὐφημεῖν τοὺς ἀγωνίας σου, τῷ γὰρ θεῷ πόθῳ τὸν νοῦν πυρπολοῦμενος, τοῦ ἐν πυρὶ θανάτου γενναίως κατετόλμησας, ὅθεν φερωνύμως τοῖς αἰτούσιν σε νέμεις, τὰ θεία δωρήματα, ἀδλοφόρε Θεόδωρε, διὰ τοῦτο δοθῆναι σοι· Πρέσβευε Χρι-

οτῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεισιν
 δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν
 ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα Πατρί.

Οἰκουμένης φωστῆρες ἀειλαμπεῖς, ἀνε-
 δείχθητε πίστει μαρτυρικῇ, ὁληνᾶνα
 θέμενοι τὴν ἐλπίδα πρὸς Κύριον. Καὶ
 νοητῶ ἐλαίῳ τοῦ Πνεύματος ἅγιοι τὰς
 ψυχικὰς λαμπάδας ὑμῶν ἐφαιδρύνετε,
 θθενκαὶ ἰάματα, ὥσπερ νάματα ὦφθη
 τε ἀθλοφόροι Θεόδωροι. Πρεσβεύσατε
 Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄ-
 φεισιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ
 τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν (ὁ αὐτός).

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη δουλοπρεπῶς,
 τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ,
 ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε θρό-
 νε πυρίμορφε τοῦ τῶν ὢλων δεσπύζον-
 τος Ἰησοῦ τοῦ Παντάνακτος. Χαῖρε
 μόνῃ Κυρία τοῦ κόσμου Πανάχραντε.
 Χαῖρε τὸ δοχεῖον τῆς Ἁγίας Τριάδος,
 Πατρός, Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος, τὸ
 λαμπρὸν οἰκητήριον, Μαριὰμ ἀειπάρ-
 θενε, Θεοτόκε πανύμνητε. Χαῖρε πάν-
 σεμνε Νύμφη ἡλιοστάλακτε.

Ὡδὴ δ'. Θεοτόκου. Ὁ Εἰρμός
Ελύθηθας ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς
 εὐκ Ἀγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύρι-
 ος σεσαρκωμένος, καὶ ἔσωσας, ὢλον με
 τὸν ἄνθρωπον διὰ κραυγᾶς σοι· δό-
 ξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Σταγόνα μοι κατανύξεως ὁμβρισὼν
 Δέσποινα, ἐξαίρουσα ἅπαντα, τὴν
 τῆς καρδίας μου καθύσωνα, καὶ τῆς
 διανοίας μου, τὰς σφαλερὰς ἐνθυμή-
 σεις, ἀναστέλλουσα.

Ρομφαία με ἤδονῃς, (τὸν) πληγέντα
 καὶ κείμενον τραυματίαν Ἀχραν-
 τε μὴ ὑπερίδης, ἀλλ' ἴασαι λόγχῃ καὶ
 τῷ αἵματι τοῦ σταυρωθέντος, Υἱοῦ
 σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν.

+ τὸν μὲν μὴ σπυριόμεθα· καὶ τὸν
 σου μαχαίρῃ· ἐν ἁγίῳ σου φρονέοντι
 ἀναψύμεθα.

Πλουτίσασα δεσποτεῖαν ἀπάσης τῆς
 κτίσεως, δεινῶς με πτωχεύσαντα,
 χάριτος θείας οἰκτείρησον, ὥπως με-
 γάλυνω σε ὡς ἀγαθὴν μου προστάτην
 Παναμώμητε.

Ἄλλος τῶν Ἀγίων.

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Καὶ νῦν καὶ παραδόξῳ μίξεώς τε
 καὶ κράσεως, παρθενίᾳ τόκον, ἡ-
 νώσε τεχθεὶς ὁ Θεάνθρωπος· ταῖς
 σκυθρωπαῖς δὲ ἡμέραις, τὴν εὐφρό-
 συνον, τὸν οἰκτεῖον τιμὴν ἀθλητὴν
 ἐγκατέμιξεν.

Δε πῶς Χριστὸν ἐφίλει, ὁ Χριστῷ
 Ἰσρατευόμενος· τοὺς ἐχθροὺς γὰρ
 τούτου, ζήλῳ καὶ πυρὶ κατηνάλωσε,
 καὶ ἑατὸν τελευταῖον καλλιέργημα,
 καὶ δεκτὸν αὐτῷ θῆμα, προθύμως ἀ-
 πέδωκε.

Νικηφόρος ἐκ τῶν ἄθλων ὁ γεννάδας
 ἀνέλυσε, παρρησίᾳ λόγων, καὶ ὑ-
 περοψίᾳ κολάσεων, τοὺς θεατὰς κατα-
 πλῆξας καὶ γενόμενος πάσῃ κτίσει
 καὶ νῦν καὶ παράδοξον θέατρον.

Θεοτοκίον.

Συνθανόντες τῷ Δεσπότη καὶ ζωῆς
 σοὶ θεράποντες καὶ συναναστάντες
 ζωῇ παρ' αὐτῷ νῦν αἰώνιοι, καὶ τῷ
 Υἱῷ τὴν Μητέρα συνδοξάζουσιν, εὐλο-
 γοῦντες Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦ-
 μα Ἅγιον.

Ἄλλος. Σὺ μου ἡ ἰσχὺς Κύριε.

Θπρὸς Θεὸν πόθος σου, πάσας ἡ-
 μαύρωσε προσπαθείας, ὕλην παμ-
 μακάριστε, δόξαν τερπνὴν, πλοῦτον καὶ
 τρυφὴν καὶ περιφανείας τὸ περιβό-
 τον ὕψωμα, ἐντεῦθεν ἀνυψώθηκε, πρὸς
 περίθλεπτον ὕψος μαρτυρίου, πρὸς δό-
 ξαν ἀμάραντον.

+ καὶ τὴν καρδίαν μου τρεψάνα· καὶ τὴν
 ραθυμίαν μου· τὴν δολιχὴν τρυφάνειαν,
 ἀνακλῖνω.

Νόμῳ καινῷ ζωοποιοῦντι τῷ πνεύ-
 ματι πεφραγμένον, νόμον ἀνομώτα
 τον παρανομούντων νεανικῶς, ἀνέτρε-
 φας μάκαρ, δι' ὃ νομίμως ἐνήθλησας
 καὶ ξίφος ἐνέδυσω τὸ τῆς δικαιοσύνης,
 ἐκ χειρὸς τοῦ Δεσπότου Θεόδωρε.

Δόξα.

Δῶρον Θεοῦ, δέδοσαι, κόσμῳ φερῶ-
 ντον, δῶρον θεῖον, δῶρον ἀξίερα·
 στον, δῶρον πλουτίζον πάντα πιστόν,
 δῶρον δεχομένους γλυκύ, καὶ πρᾶγμα
 καὶ ὄνομα, τὸ πᾶσι καταπέμπον, κα-
 ταλλήλως τὰς δόσεις καὶ πληροῦν
 τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν.

Καλλοποιόν, καὶ γῆς Δεσπότην κυή-
 σασα, ἀπορρήτῳ τόκῳ κατὰ χρέος
 σε, πάντες οἱ πιστοί, γλώττῃ καὶ ψυ-
 χῇ, κόσμου βασιλῖδα καὶ Δέσποιναν
 ὀνομάζομεν, δι' ὃ τῆς τυραννίσσης
 πονηρὰς συνηθείας, ἐλευθέρωσον τοὺς
 σὲ γεραίροντας.

Καταβασία. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὡδὴ ε'. τῆς Θεοτόκου. Ὁ εἰρμός

Μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γέγο-
 νας Χριστὲ ὁ Θεός· διὰ σοῦ γὰρ Δέ-
 σποτα τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον πατέ-
 ρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσάγω
 γῆν ἐσχέκαμεν.

Οδὸν τῆς ζωῆς ἡ τεκούσα Ἀχραν-
 τε, δδήγησον ὁδὸν εἰς εὐθείαν με,
 νῦν εἰσιένδοις καὶ θάραθρα, χαλε-
 πῶν συμπτωμάτων ἀλόγως κρημνίζο-
 μενον.

Ξενώτας φρενί, ἐμαυτὸν ἀγνώμονι,
 Παρθένη (μήτηρ Θεοῦ) ἀσώτως ἐβί-
 ωσα χάρις εἰς μακρὰν + περιπλανώμε-
 νος, ἀλλ' ἐπίστρεψον, σῶσον, ταῖς σαῖς
 με παρακλήσεις.

+ παῶν

Ναμάτων τῶν σῶν ζωηρρῶτων πᾶσι-
 σον τὸν δούλον σου, φλογμῷ συγ-
 καιόμενον τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ (κινδυνεύοντα) προσβολαῖς τῶν δαιμόνων
 Παρθενομήτηρ Ἀχραντε.

Ἄλλος τῶν Ἀγίων

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ανοίγεται σήμερον, τὰ πρόθυρα τῆς
 χάριτος, καὶ ἡ καταπαύσιμος νῦν
 αὕτη προεικονίζει τὴν ἀναστάσιμον,
 οὕτω λαμπροφύως τὴν λαμπρὰν Δέ-
 σποιναν γεραίρουσα, καὶ τὸν ἐνδοξον
 μάρτυρα.

Δωρεῖται φερώνυμον, δῶρον Θεὸς
 Θεόδωρον, τοῖς ἡγαπηκόσι τοῦ φα-
 νέντος, ἡγαπημένου τὴν ἐπιφάνειαν
 παραδόξῳ ἔργῳ ποιητὴν, θείῳ τε
 δυνάμει αὐτουργῶν ἐργασάμενος.

Οὕδεν πρὸς τὸν μάρτυρα τὰ τόξα
 καὶ τὰ βέλη σου. ἐχθρὲ τῆς ἀν-
 θρώπων σωτηρίας· καὶ τεθνηκώς γὰρ
 ζῇ καὶ ἐγρήγορος, καὶ τοῖς κακουρ-
 γήμασι τοῖς σοῖς ἀντικαθιστάμενος,
 σώζει πάντα ὀρθόδοξον.

Θεοτοκίον.

Ξενίζον ἦν πρότερον, τὸ θαῦμα τῆς
 Θεόπαιδος, ταῖς τῶν ἀθλητῶν δὲ
 μαρτυρίαις, εἴληψε πίστιν τὴν ἀναμ-
 φίβολον, καὶ τὸ πιστευόμενον αἰεὶ, μέ-
 νει θαυμαζόμενον καὶ πιστῶς προσκυ-
 νοῦμενον.

Ἄλλος. Ἵνα τί με ἀπώσω;

Ρητορεύεις τὴν δόξαν, ἐνδοξε Θεό-
 δωρε, οὖν παρρησίᾳ πολλῇ, τοῦ
 σαρκὶ παθόντος, καὶ θανάτῳ τὸν θά-
 νατον λύσαντος καὶ μεγίστην πείραν,
 πολλῶν λαθῶν λύσση τυράννου, σταυ-
 ρικὴν καταδίκην ὑπὲρνεγκας.

Νικηφόρος ὠράτης, ἄρτιος δολοκλή.
 Πρὸς μετὰ τὴν σταύρωσιν, καὶ τὴν

ἄλλην πᾶσαν τῶν μελῶν συγκοπήν τε καὶ νέκρωσιν· ὁ νικήσας κόσμον, σὲ γὰρ Χριστὸς *χειρὶ Ἀγγέλου*, ὡς ζῶ ἡς ἀρχηγὸς ἀνεξώσῃ.

Δόξα

Συνιδόντα τὰ πλήθη, τὸ ἐν σοὶ γενόμενον θαῦμα Θεόδωρε τὴν φωνήν ἐπήραν, μεγαλύνοντα Χριστοῦ τὴν δύναμιν, τοῦ δὲ λυμεῖνος, καὶ ἀλαζόνος Λικινίου, στηλιτευόντα λύσαν τὴν ἁλογον

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ολον τέτοκας κόρη, τὸ φῶς τὸ αἰώνιον τοῖς ἀνυμνοῦσι σε, τὸν Χριστὸν ἀσπόρως σωματώσασα· ὃν ἐξιλῆσαι, τοῦ σωθῆναι πάντας, ἐκ πειρασμῶν τοῦ ἀλλοτρίου, Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδὴ, στίχ. ὁ εἰρμός.

Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαχνίας σου ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Μὴ με δείξης δαιμόνων ἐπίχαρμα, ἐν τῷ κριτηρίῳ τῷ μέλλοντι Δέσποινα, ἀλλ' εὐμενῶς προσθλέψας μοι, τὸν κριτὴν καὶ Υἱόν σου δυσώπησον.

Λογισμοῖς παροργίζω σε Κύριε, καὶ ταῖς πονηραῖς ἀθέτοις μου πράξεσιν· καὶ ἱλασμόν προσάγω σοι, τὴν Μητέρα σου, οἰκτεῖρον, σῶσόν με.

Κατακρίσεις ῥῥοαί με Δέσποινα, τὸν αὐτοκατάκριτον ὄντα τοῖς πταίσμασιν, ὡς τὸν Κριτὴν κηρύσσας, καὶ Θεὸν τῶν πάντων καὶ Κύριον.

Ὁ ὡς βούλῃ καὶ δυνάμει σου σώσεις με.

Ἄλλος. Ἰλασθῇ μοι Σωτήρ.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Νηστεύειν ὥστερ οὐ δύνανται οἱ φίλοι καὶ υἱοὶ τοῦ Νυμφῶνός σου· σὲ τὸν Νυμφίον γάρ, σὺν τῇ Μητρὶ καὶ τῷ φίλῳ σου, ξενίζουσι παρόντα καὶ θεραπεύουσι.

Ἀπέστη Θεοῦ ἐκ τοῦ σώζοντος, ἀπέστη καὶ φρενῶν ὁ δυσώχυμος καὶ πρὸς ἀπόνοιαν, κατεξανέστη τῆς πίστεως, ἀλλ' ἀντὶ ταύτης εὗρετὸν μεγαλύνον.

Παθὼν κατέστη σοφώτερος καὶ δρᾶσας ὁ γενναῖος θερμότερος, τὴν πρὸς τυράννους γὰρ πάλην καὶ νίκη καλῶς ἀσκηθεῖς, οὐδὲ θανὼν ἀπέστη τοῦ κατορθώματος.

Θεοτοκίον.

Ρυσθέντες σήμερον Δέσποινα, κινδύνου ψυχοφθόρου τῷ θαύματι τοῦ ἀθλοφόρου σου, κατὰ τὴν σὴν θέαν πρόνοιαν, τὴν χάριν ἀμφοτέροις ἀντιτιθέμεν.

Ἄλλος. Ἰλασθῇ μοι Σωτήρ.

Ἐξέλαμψας ἀρεταῖς, καὶ διδασκαίς διὰ βίου σου, ἐξήστραψας δὲ λαμπροῖς ἀγῶσι, Θεόδωρε· καὶ νῦν περιβόητος ἐν θαυματουργαῖς, καὶ θερμὸς προστάτης πέφηνας.

Τοῖς κάμνουσιν ἰατροῖς, τοῖς αἰχμαλώτοις ἀνάρρωσις, μεσίτης ἁμαρτωλοῖς, ὑπευθύνων ἄφεσις, πενθοῦσι παράκλησις, πρὸς Θεοῦ ἐδόθης, συμπαθέστατε Θεόδωρε.

Δόξα.

Οὐκ ἔστι κόρος τῶν σῶν καλῶν ἀπειρῶν, Θεόδωρε, οὐδὲ τῆς σῆς καλολογῆς, σταθμὸς ἰσοστάσιος· διὰ τὸν διὰ πύρον πόνον μου προσδέχου, χορηγῶν μοι χάριν ἁφθονον.

γῶν μοι χάριν ἁφθονον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Λαμψάτω νῦν ἐπ' ἐμέ, ἡ ἁφτος εὐσπλαγχία σου, θυτοῦ με ἁμαρτιῶν, καὶ τῆς ἀπογνώσεως, Κόρη, ἀπαλάττουσα καὶ πρὸς μετανοίας τοῦς λιμέντας ἐμβιβάζουσα.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην.

Αἰτησις.

Κοντάκιον ἤχος δ'.

Οὐψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ,

ὡς ἀθληταὶ καὶ ἀριστεῖς τοῦ Σωτήρος καὶ χορηγοὶ τῶν δωρεῶν οὐρανῶν ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις ὑμῶν ἅγιοι, πίστει δὲ προσφεύγοντες τῷ Ναῷ ὑμῶν, πάντας νόσων τε καὶ θλίψεων καὶ παντοίων κινδύνων προφθάνοντες λυτρώσασθε ἡμᾶς καὶ πάσης ἀνάγκης, Θεόδωροι ἐνδοξοί.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἀθλητῶν τὸ κάλλος τὸ ἐκλαμπρον δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ ἐνθέως τοῖς στεφάνοις τοῖς σεπτοῖς Θεοδώροις καταστέψωμεν. Δῶρα γὰρ Θεῷ μεγάλα τῷ κόσμῳ ἀνεδείχθησαν ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι. Τὸν γὰρ ἐχθρὸν ἐνίκησαντες Βελίαρ ἄθλοισι σεπτοῖς, ὁμβρίζουσιν ἀντὶ αἱμάτων ἱερῶν ἱαμάτων τὰ ρεύματα· σὺν τούτοις σὺν πᾶσι χαίρουσι καὶ παρέχουσι εὐρήνην ἀνέκλειπτον. Διὰ βοῶμεν αὐτοῖς ρύσασθε ἡμᾶς παντὸς κινδύνου, Θεόδωροι ἐνδοξοί.

Τῷ Σαβδάτῳ πρώτῳ τῶν νηστεϊῶν, σὺναξιν ἐτήσιον ἐπιτελοῦμεν εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν ἁγίων καὶ ἐνδόξων Μεγάλων τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων καὶ ὁμωνύμων Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου.

Στίχοι.

Ὡς Θεόδωρος ἄξιος Στρατηλάτου Ὑπῆρξε τιμηθεὶς τοῦ Θεοῦ Στρατηλάτης. Ποιμαίνειν οὐ πάντας Ἰσασί γε, ἀλλὰ κακοῦργους Καὶ σώζειν Θεόδωρος, αἰνῶν Χριστοφόρους γε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὸ διὰ τῶν κολλύβων παράδοξον θαῦμα τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος ἐορτάζομεν.

Στίχοι.

Τροφὴ κολλύβων ἐστὶ τῇ Τήρων πόλιν, Τροφὴν τεθεὶς ἀπρακτον ἡλισιμένην· Τήρων ὁ δηλῶν ἀντίλεκτον ὁπλίτην, Θεῷ πρόσσειν ἀρτίκαυστος ὁπλίτης.

Ἐτεροί.

Χριστὸς ἀθληταῖς καλῶς ὁμωνυμοῦσι Νῦν ὕμνος κοινὸς εἰς ἐν Συνηρμοσμένους Εὐκλέας Θεοδώρους ἐπ' ἡματι ἀνυμνεῖν θέμις.

Ἐτεροί.

Ὑμνοὶ τὰ δῶρα κοινοὶ τοῖς Θεοδώροις ὁμωνύμοις οὗσι τε καὶ συνωνύμοις, ὅς μὲν χαλκῷ, ὅς δὲ πυρὶ θάνατος Θεοδώρων.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ (ὡς ἔθος ἐκ τοῦ μηνιαίου).

Ταῖς τῶν ὁμωνύμων σου Μεγαλομάρτύρων καὶ πάντων τῶν ἁγίων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥωή ζ'. Ὁ εἰρμός.

Αντίθετον πρόσταγμα παρανομοῦν. Αὐτος Τυράννου, μετάρσιον τὴν φλόγα ἀνερρίπησε· Χριστὸς δὲ ἐφίπλωσε θεοσεβέσι Παισὶ, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ὃ ἐν εὐλογημένῳ καὶ ὑπερένδοξος.

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις καὶ σωτηρία, δεδαία ἀντίληψις, καὶ ταῖχος ἀπρὸς μάχητον ὑπάρχουσα Δέσποινα, τοὺς πολεμοῦντας με δαίμονας πολέμησον ἀεὶ ἐπιζητούντας θανατώσαι με.

Εὖν σωματώσασα παρθενικῶν σου αἱμάτων, ἐθέωσας, Παρθένε, τὸ ἀνθρώπινον· δι' ὃ με τοῖς πάθεσι καταρρυπύμενον, καταφθειρόμενον, ἐχθροῦ ταῖς μεθοδαῖς ρῶσαι προσεβίαις σου.

Ἡ κάμινος γέννησιν προδιετύπου, τὴν σὴν παναμώμητε, τοὺς παῖδας γὰρ οὐκ ἐφλεξεν, ὡς οὐδὲ τὴν μήτραν σου, τὸ πῦρ τὸ ἀστεκτον· θθεν (δυσωποῦμέν) σε, πυρὸς τοῦ αἰωνίου ρῶσαι τοὺς δούλους σου.

Ἄλλος εἰρμός. Οὐκ ἐλάτρευσαν

Νόμον ἔφησας, μὴ κείσθαι τοῖς δικαίοις σου, δίκαιε Δέσποτα, θθεν ἡ Μήτηρ ἡ Σὴ, καὶ ὁ πολυθαύματος οὗτος θεράπων σου, τῇ παιδρότητι τῆς μνήμης τούτων σήμερον, νόμους λύουσι νηστείας.

Ὡς ἡδίστη καὶ μεγάλη καὶ χαρμόδου· νος, ἡ νῦν πανήγυρις, ἣν ὁ μαρτύρων ἡμῶν κάλλιτος καὶ μέγιστος νῦν ἐσχέδιασεν ἐνὶ θαύματι, ἐξ ἀκαθάρτων ἀχραντον τοῦ Χριστοῦ λαὸν τε· λέσας.

Τὸν πρὸς δράκοντας δεινοὺς ἀντίτα. Τέλειον, καὶ κατισχύσαντα τὸν ψυχροφθόρον τε καὶ τὸν λυμαινόμενον,

ἐμφυχα σώματα, ἀναδήσωμεν ἐπινικί· οἱς ἄσμασι, καὶ στεφάνων ἐγκωμίοις.

Θεοτοκίον·

Ο Γενάρχης μὲν, προγνοὺς τὴν ψυχολέτειραν βρώσιν οὐκ ἔφυγεν· ὁ σὸς δὲ πιστὸς λαός, παρὰ τοῦ σοῦ Μάρτυρος, προδιδάχθεις καὶ φυγὼν τὴν ὀλέθριον τροφήν, σὺν τούτῳ, Δέσποινα, τὰ σωτήριά σοι θύει.

Ἄλλος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Υψούμενον Κύριον ἐπὶ τοῦ ξύλου καὶ καταράξαντα τὸν μέγαλαχον ὄφιν, κατανόησας συνανυψώθης αὐτῷ, Χρὶ· στομιμῆτως ἐν σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπενεγκὼν ἀθλητά, συνεξανέστης αὐτῷ.

Θεοῦ σε Θεόδωρε, τῆς ἀκηράτου δόξης θερμὸν ἐραστήν, ἐγνωκὼς τῷ σῷ πόθῳ, ὀλοκαρδίως ψυχὴν προσέδωκας, τὴν προσδοκίαν πάντων καὶ ἐλπίδα μου ἀνατιθεῖς ἐπὶ σοί, μὴ ὑπερέδωκας με.

Δόξα,

Εδόξασας Κύριον, τοῖς μέλεσί σου ἐν· Εδόξαζόμενον, ἐν βουλαῖς τῶν ἁγίων, τῶν σὲ μεγάλως δοξάζαντα, τερατουργίας καὶ ποικίλους θαύμασι, καὶ περιόντα τῇ γῇ, καὶ μετὰ τὸ τέλος σοφέ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀγίων τὸν Ἅγιον τέτοκας, μόνῃ Θεῷ Ἀσχαρήτωτε, ἀπορρήτῳ κηρύσει, καὶ γὰρ Παρθένος ἔμεινας Ἀχραντε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου σου· διὸ σοὶ κραυγάζομεν τὴν τοῦ Ἀγγέλου φωνήν, εὐλογημένη Ἀγνή.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.**Ῥωή η'. Ὁ εἰρμός.**

Κάμινος ποτὲ πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, κτὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῇ θείῃ προσταγμάτι, τοὺς Χαλδαίους καταπλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα φάλλοντας. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Σήλου τὰ καλὰ κακῶν μακρυνομένη, Σδι' ἐμμελείας θείων πράξεων, ψυχῇ μου προσεβούσαν ὑπὲρ σοῦ τὴν Θεομήτορα, καὶ πάντων ἀκαταίσχυντον ἔχουσα προστασίαν, ὡς συμπαθὴ καὶ φιλάγαθον· ριλάωσιν.

Ελυσας δεσμὸν τῆς πάλαι καταδίκης, Θεοκυήτορ τὸ ἀνθρώπινον· δι' ἧς ἰκετεύω σε, διαλύσαι πάντα σύνδεσμον κακίας τῆς καρδίας μου, Ἀχραντε, συνδεσμοῦσα θεῖα στοργῇ με τοῦ κτίσαντος.

Δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀπαύγασμα τε· Δοῦσα, τὴν ἀδοξία σκυθρωπάζουσαν πταισμάτων καρδίαν μου, Θεοτόκε, καταφαίδρυνον καὶ δόξης με ἀνάδειξον μέτοχον αὐδίου, (εὐλογημένη πανά· μωμε, ὅαν ἡ σάβη σοφίσει).

Ἄλλος. Αὐτρωτὰ τοῦ παντός·

Ἡ χαρὰς τῇ γεννήσει πληρώσασα, Ἡ οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια, τῇ τοῦ καιροῦ συγγνώμῃ, χάριν εὐκαιρον νέμει τῷ στεφανίτῃ συγκροτοῦσα λαμπρῶς τὰ ἑόρτια.

Σαββατίζωμεν ἄνθρωποι σήμερον, ἐκ Στῶν κόπων τῆς χθὲς καταπαύοντες, διὰ τὸν εὐλογήσαντα τὴν παροῦσαν ἡμέραν τῇ καταπαύσει καὶ τῇ νῦν πανηγύρει τοῦ Μάρτυρος.

Βασιλεῖς Θεοῦ ἀγνοῖς θρώμασι, βασιλείας ἀθέτου μιάσματα, ὁ καθαρὸς κατήργησε, παραδέξω τε τρόπῳ,

θαυματουργίας τὴν ἁγίαν ἐβδόμην ἡγίασε.

Θεοτοκίον.

Βεβαῖοι τὸ σὺν, Κόρη, μυστήριον, τῶν μαρτύρων ὁ πρόθυμος θάνατος, ὡς γὰρ Θεῷ πιστεύσαντες τῷ ταχθέντι, κὰν πάθος ἐκὼν ὑπέστη, ἑαυτοὺς οἱ γενναῖοι κατέθυσαν.

Ἄλλος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ο λυμὸν Δικίνιος, ὁ λυσσώδης καὶ βέβηλος ὄλος ἑαυτὸν ὀλοτελῶς τοῖς δαίμοσιν ἐκδοὺς, ὑποβάλλει σε, τιμωριῶν ποικίλαις ποναῖς, νῶτον καὶ τὸ στήθος, τοῖς βουλεύροις συγκόπτων, ἐν σφαῖραις μολυβδίναις τὸν αὐχένα συντρίβων, πλευρὰς ὄνου ξαίνων, καὶ φλέγων ταῖς λαμπάσιν.

Υπομονὴν ἀνένδοτον, καρτερίαν ἀνά· ὤλτων, καὶ ὑπερφυὰ ἀνδρείαν ἐνδεί· ξάμενος, ποικίλαις κολάσεσι καὶ χαλεπαῖς στρεβλώσει, πάντων τῶν μαρτύρων ὑπερέδωκε τοὺς ἄθλους, παθῶν. δεσποτικῶς δὲ τῷ Σταυρῷ κοινωνήσας, μειζόνως ἐδοξάσθη.

Δόξα.

Σταυρῷ τεθείς Θεόδωρε, τὰ Χριστοῦ ὑποτερήματα, ἐν σαρκὶ οἰκεία, ἐκκληροῖς τῶν θλίψεων, οὐ χεῖρας καὶ πόδας γὰρ μόνον προσηλωθεὶς καρτερεῖς, ἀλλὰ καὶ περὶ σιδηρᾶ διεπάργης τὸ κρύφιόν σου μέλος· ἐκτιμηθεὶς τοὺς διδύμους, καὶ ἐβέβαιον ὁμμάτων ἐξορυσσάμενος τὰς κόρας.

Καὶ νῦν.

Θύρανομήκη κλίμακα, νοητὴν σε γινώσκομεν, δι' ἧς καταβάς μετὰ σαρκὸς ὁ Ἰψίτος, ἀνθρώποις ὠμίλῃ σε καὶ ταπεινοὺς ἀνύψωσε πρὸς τὴν

ὕψι γὰρ τῶν οὐρανῶν πολιτείας· ἐν τεύθεν ἀνωτέραν οὐρανῶν καὶ Ἀγγέλων καὶ πάντων ποιημάτων, τιμῶμεν σε Παρθένε.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Παῖδες εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Στιχολογοῦμεν τὴν τιμιωτέραν, μεθ' ὃ ψάλλομεν τὰ παρόντα μεγαλυνάριον,

Μεγαλυνάρια.

(Εἰς τοὺς ἁγίους Μ. Θεοδώρους).

Αναρχε Θεότης τρισφεγγής, τοὺς δύο φωστήρας τοὺς τηλαυγείς δέ· δώκας σοῖς δούλοις, προστάτας ἐν κιν. δύνοισ, καὶ πάσαις περιστάσεσιν ἀντι. λήπτορας.

Φρουρεῖτε Ὑμῶν ποίμνην, ὦ Ἀθληταί, μάρτυρες Κυρίου, τὴν τιμῶσαν Ὑμᾶς σεπτῶς, λύοντες ἀληθῶν, κινδύνων τε παντοίων, Θεό. ζωοὶ πανένδοξοι.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαὶ Πρόδρομο Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὡδὴ θ'. Ὁ εἰρμός.

Ανάρχου Γεννήτορος, Γίδε Θεός καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὰ τὴν πανήμνητον Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

ἀπο

Γευσάμενος βρώσεως μὴ προσηκούσης, θάνατον ὃ Ἀδάμ ἐκ τοῦ ξύλου πικρῶς ἐτρύγησε, ξύλῳ δὲ παγείς ὃ Υἱός σου, τὸν γλυκασμένον τῆς ἀθανασίας ἐπήγαγεν Ἀχραντε· διὰ τοῦτο σὲ γεραιροῦμεν.

Βασίλισσα πέφυκας τὸν Βασιλέα Κύριον, ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα τὸν διαλύσαντα Ἄδου τὰ βασίλεια, Κόρη· ἐν ἐκτενῶς δυσώπει, τῆς ἄνω Βασιλείας ἀξιῶσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ακαρδίαν μου, ἡδονῶν κακοθεῖσαν ταῖς ἐπικλήσεσιν, ὡς τὸν Ἀγαθὸν τε τοκυῖα, καὶ ἀγαθὴ ὑπάρχουσα ὅλη, καὶ πρὸς μετανοίας με ἀγαθὰς πύλας εἰσάγαγε.

Ἑτερος. Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη.

Συντρέχει τὰ πλήθη πανταχόθεν ἐπὶ τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, καὶ τὴν ἐνοικον χάριν, τοῦ προλάμποντος, ἐν δόξῃ πάντων μαρτύρων, οὖν τῇ Δεσποίνῃ τῶν ἀπάντων μεγαλύνουσιν.

Ανδρίζου Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία· καὶ Ἀκράτει τῶν μάτην πολεμούντων· τοῦ Χριστοῦ γὰρ οἱ φίλοι καὶ παρόντες, σοῦ προκίχονται καὶ ἀπόντες, ὡς ὃ γενναῖος, ὃ τελεῖς τὰ χαριστήρια.

Τὸν δόξαντα πάλαι τεθνήκεναι, τὰ πράγματα ζῆν καὶ μετὰ τέλος, καὶ τῆς πίστεως πάλιν, προστάτην μετὰ τοῦ Ἰσου δείκνυσιν ζήλου, ὅν οἱ πλῆθος οὖντες εὐεργέτην μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ως θεῖαν σφραγίδα σε τοῖς ὕμνοις, τὴν ἐσφραγισμένην Θεὸς βίβλον ἐπιτίθῃμι φέρων, καὶ συνάγει τοὺς ἐπαίνους εἰς σὲ Παρθένε, οὕτω δοξάζων ἐπὶ πλέον τὸν σὸν Μάρτυρα.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Εξέστη τῶν Ἀγγέλων Ἄγγελος τὴν σὴν, Στρατηλάτα, τηρῶν γενναίῳ τῇ, πᾶς ὃ παρὼν ὄχλος κατεπλάγη τὸ

Ἑτερον.

Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε τοῦ Χριστοῦ Στρατηλάτα καὶ θεῖον ἐγκαλῶπισμα, τῶν σεπτῶν ἀθλοφόρων, Θεόδωρε γενναῖοφρων, μὴ ἐλλείπῃς αἰτεῖσθαι τῷ Βασιλεῖ τὰ τρέπαια καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ἱλασμόν τῶν ἀμαρτημάτων καὶ σωτηρίαν, τοῖς ἐκτελοῦσι πάνσοφε τὴν ἁγίαν σου μνήμην.

Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρί σου Κύριος, ἀπολλύμενον κόσμον, ὠθοράς ἀνακαλέσασθαι, βουληθεὶς ὡς περ οἶδεν, ἐκκήνωσε Θεοτόκε· Σωτηρίαν οὖν πάντες, εὐρόντες ἐκβοῶμεν σοι, χαῖρε τὸ τοῦ Ἀγγέλου πανευκλείης, γυναιξίν ἐν πάσαις εὐλογημένη· καὶ γὰρ χαρὰν ἐκδοῦσας πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Εἰς τοὺς Αἰνους. Πᾶσα πνοή. Ἰστώμεν στίχους σί· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῇ παμφασί πανηγύρει τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ, εὐωχηθῶμεν πάντες, καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν, φιλέοργοι, τελούντες λαμπρὰν ἑορτήν, τῆς αὐτῶν τελειώσεως· ἀσματικῶς ἀνυμνοῦντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν δοξάσαντα τὴν μνήμην αὐτῶν.

Τῇ μουσικῇ πανοπλίᾳ καθοπλισάμενοι, νικοποιῶ τροπαίῳ τοῦ Χριστοῦ τῷ σημείῳ, Θεόδωροι ἀθλοῦντες, θράσῃ ἐχθρῶν δυσμενῶν ἐτροπώσασθε, καταβαλόντες ἐωμούς τοὺς εἰδωλικούς, τῇ ἐκχύσει τῶν αἱμάτων ὑμῶν.

Τοῖς οὐρανίοις Ἀγγέλοις συνηριθμήθητε, καὶ παρεστῶτες θρόνῳ τῆς

τε τὰς σὰς, ἀνδραγαθίας, ἐνδοξε, ἔφριξε δαιμόνων ἢ στρατιὰ, τὰ σὰ τρέπαια· νῦν δὲ κροτεῖ κόσμος τὰ γέρα, καὶ πᾶς πιστὸς ὑμνεῖ τὰ θαύματα.

Βοῶσι τῶν λειψάνων σου Ἀθλητά, τῶν δαιμόνων σκεδάζεις τὰς φάλαγ· γὰρ δῶρον Θεοῦ πέφυκας ὡς ζῶντος γὰρ τοῖς πιστοῖς, ὅν σὰς λιταῖς ἱλέωσαι τοῖς προστρέχουσί σοι καὶ τὴν σε· πτήν σου μνήμην ἐκτελοῦσι, Θεόδωρε τρισμάκαρ, τῶν ἀθλητῶν τὸ ἐγκαλῶπισμα.

Δόξα.

Ως ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, ὅτι οὐ ποινὰς πάσας ὑπήνεγκας, μέχρι τομῆς, καὶ καύσεως, θανάτου τε καὶ Σταυροῦ, ἐγκαρτερῶν Θεόδωρε, αἰτῆσαι συγγώμην ἡμῖν κακῶν, τῷ κυσμοφ τὴν εἰρήνην. νίκας τοῖς βασιλεῦσι καὶ σωτηρίαν τοῖς τιμῶσι σε.

Καὶ νῦν.

Υψώθη, ἐδοξάσθη γένος βροτῶν, καὶ τιμῆς ἡξιώθη τῆς κρείττονος· διὰ τῆς ὁσῆς, Κόρη, συγγενείας τῆς θεϊκῆς, υἱοθεσίας ἔτυχε, τῇ σῇ μεσιτείᾳ· καὶ γὰρ Θεός, ὡρὰ θῃ σαρκοφόρος ἐκ σοῦ ἀρρήτῳ τρόπῳ, ἄτρεπτος μείνας τῇ θεότητι.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθῶμεν.

Στεφανηφόρος Ἅγιε, παρεστῶς οὖν Ἀγγέλοις, τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν θήματι καὶ φωτὶς τοῦ ἐκείθεν, πληρούμενος Ἀθλοφόρος τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν, τοῖς εὐσεβῶς τὴν φωσφόρον μνήμην σου ἐκτελοῦσι, Θεόδωρε πανόλβιε, Μάρτυς ἡγλατομένη.

Ἀγίας Τριάδος, αὐτὴν ἐκδυσωποῦντες ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων, Θεόδωροι, ἑμῶν τὴν πάνσεπτον μνήμην, καὶ τῶν δεινῶν αἰτουμένων ἀπολύτρωσιν.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ἀθλόφορος Χριστοῦ, τὴν κακόνιοιαν ἀνακτος θηριώδους ἔλυσε, καὶ ἐνέδρας ἐσκέδασε βουλευσαμένους φιλόθεον, ἡλιουργημένους μῖαναι θρώμασιν· ὅς καὶ ἐμθρόντιστος, ὡς περ δὴ μεμένηκεν· ὁ ἀθλητής, δῆμον γὰρ ὀρθόδοξον, κολλούους ἔσωσεν.

Ο τῆς ὑπὲρ νοῦν ἐνστάσεως! ὦ Στρατηλάτα τῆς σῆς! ὦ καλῆς γενναϊότητος! πῶς τὰ ὑπὲρ ἀνθρώπων, σὺ ἀνέτλης μαρτύρια! πῶς τὴν χειμῶνα δεινῶν ὑπήνεγκας! ὡς γὰρ κηρίον, σάφως σὲ μέλισσαι περιεκύκλωσαν, τὰ ἐχιδνῆς ἐκγονα, τὰ βέλη, ὧν ἐλογίσω σὶάπερ νηπίων ἔνδοξε.

Δεῦρο ἀθλητῶν ἀκραίμονας, τῶν Θεοδώρων σεπτὴν ξυνορίδα τιμήσωμεν, μοναχῶν ὁ συλλογος, καὶ μιγάδων ὁ ὄμιλος, συμφώνως δεῦτε κοσμοχαρμόσουν ἀγγελικὴν χορείαν στήσωμεν, ὕμνοις γεραίροντες, τοὺς μεγαλομάρτυρας, οὓς περ αὐτῆς, ἡ Τριάς ἐδόξασεν, ὁ Θεὸς τοῦ παντός.

Δόξα ἡχος πλ. α'.

Σήμερον ὑπὲρ τὸν Ἑωσφόρον, ἡ σεβασμῶς μνήμη τῶν ἀθλοφόρων τοῦ Χριστοῦ, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἀνευδότης φωτίζουσα καὶ τῶν ψυχικῶν παθῶν ἀποδιώκουσα, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ Χάρτι τοῦ Πνεύματος· πρὸς οὓς φιλομάρτυρες ἀνακράζομεν, χαίρετε οἱ τοῖς πιστοῖς ἀναδειχθέντες θεοδώρητος Χάρις· καὶ τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη

ἐφαπλοῦντες, τοῖς πρὸς Ἑμᾶς πρὸς τρέχουσι, Θεόδωροι Μακάριοι, Χριστὸν ἀπαύστως πρεσβεῖν μὴ διαλείπητε, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν πάντας ἀξιοθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν πάνσεπτον μνήμην Ἑμῶν.

Καὶ νῦν.

Μακαρίζομεν σε Θεοτόκα Παρθένε καὶ δοξάζομεν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος τὴν πόλιν τὴν ἁσιστόν, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτόν τὴν ἀρραγὴν προστάσιαν καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ

Ἀπολυτικίον τῶν Ἀγίων.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ τυπικά, οἱ Μακαρίσμοι καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῶν ἁγίων τοῦ μὲν δ' ἡχοῦ ὠδὴν γ' τοῦ πλ. δ' ὠδὴν στ' «Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους». Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Εἰσόδος.

Ἀπολυτικίον (δις) Κοντάκιον τῶν ἁγίων καὶ «τῇ ὑπερμάχῳ» Τρισάγιος ὕμνος, Ἀπόστολος καὶ τὰ καθεστῆς τῆς θείας λειτουργίας.

Ἀπόστολος: τῶν ἁγίων «Τάκνον Τιμόθεε ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι...». (ζῆται τῇ 21 Ὀκτωβρίου) καὶ τῆς ἡμέρας.

Εὐαγγέλιον: «Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐκείνου μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν...». (ζῆται αὐτὸ τῇ 23 Ἀπριλίου) καὶ τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν: «Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσονται δίκαιοι. Ἀλληλούϊα».

Μεγαλυνάριον.

Δεῦρο ὦ Μαρτύρων ἡ καλλονή, Θεοδώρων θεία θεοδόξαστος ξυνορίς, στήτε ἡμῶν μέσῳ, ὑμᾶς ἀνευφημοῦν.

των, βραβεύοντες εἰρήνην, δεινῶν ταλάντων.

Ὁμοιον.

Αθλοφόροι, Τήρων Θεόδωρε μετὰ Στρατηλάτου ὡς ὁμόφρονες ἀδελ-

φοί, ἡγαπημένοι λίαν, τὴν δὲ ὑμῶν τὴν Παύλην, θερμῇ ἐπιστάσει, περιφρουρήσατε.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

Εἰς τοὺς ἁγίους & ἐνδοξοὺς Μεγαλομάρτυρας Θεολογούς Τύρωνα & Στρατηλάτην

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ἀρχόμεθα τοῦ «Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου».

Εἶτα: Θεὸς Κύριε καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν. Καὶ τὰ τροπάρια, Ἦχος δ' ὁ ὑψωθείς.

Τοὺς ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ τοὺς γενναίους, ἀνευφημήσομεν πιστοὶ θεοῖς ὅμοιοι Θεόδωρον τὸν Τήρωνα καὶ μέγαν ἀθλητὴν, καὶ κλεινὸν Θεόδωρον Στρατηλάτην τὸν θεῖον, πρὸς αὐτοὺς κραυγάζοντες· ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ ἐπηρείας ρύσασθε ἐχθρῶν τοὺς πεφευγότες τῇ σκέπῃ ὑμῶν Ἀγιοί.

Δόξα (τὸ αὐτό. — **Καὶ νῦν Θεοτοκίον.**

Ο ὁ σιωπήσωμεν ποτε Θεοτόκα, τὰς ὀδυνοῦσάς σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προέτασας πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώσεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν' φαλμὸς καὶ οὕτως ἀρχόμεθα τῶν παρακλήσεων τῶν ἁγίων. **Ὁδὴ α'.** Ἦχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Πρὸς τὴν ὑμῶν νῦν κραταίαν ἀντίληψιν, ἐν παροϊότησι ψυχῆς, ἀθληταὶ Κυρίου, ἐν δεινοῖς ὑπάρχοντες, ταχέως καταφεύγομεν, ὁλοφύχως βοῶντες. Ἄγιοι σπεύσατε μάρτυρες, καὶ ἡμᾶς ἐκ τούτων λυτρώσασθαι.

Πάσαις ιδέαις θλιβερῶν κυκλοῦμενοι καὶ ἀντιπνοῖαις ἀεὶ, τῶν κινδύνων βίου, ὑπὲρ νοῦν βαλλόμενοι, πρὸς τὴν ὑμῶν, Θεόδωροι, ταχεινὴν προφασίαν, νῦν προσδραμόντες δεόμεθα, πάσης λυτρωθῆναι κακώσεως.

Τοὺς καθ' ἡμῶν ἐγειρομένους κλύδωνας ἐξ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ ἐπαπειλούντας παντελῇ κατάκλυσιν, Θεόδωροι τρισμέγιστοι, τῇ ὑμῶν παντελεχείᾳ, ἐκδυσωποῦμεν πρᾶντα, μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Θεοτοκίον

Ο ὁ σιωπήσω τοῦ βοᾶν τρανώτατα, τὰ Μεγαλεῖα τὰ σά, εἰ μὴ γὰρ Σὺ Κόρη πάντοτε προέτασας, ὑπὲρ ἐμοῦ πρεσβεύουσα τῷ Ἰῳ καὶ Θεῷ σου, τίς ἐκ τοσούτου με κλύδωνος, καὶ δεινῶν κινδύνων ἐρρύσατο;

Ὁδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Εν κινδύνοις προστάται ὡς ἀληθῶς Ἄγιοι, τοῖς συνεχομένοις ἡμῖν πρὸς Θεοῦ ἐδόθητε, ἀφθονοπάρουσαν τῶν ἰ-

Ἁγίας Τριάδος, αὐτὴν ἐκδυσαποδυντες ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων, Θεόδωροι, ἐμῶν τὴν πάνσεπτον μνήμην, καὶ τῶν δεινῶν αἰτουμένων ἀπολύτρωσιν.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ἀθλοφόρος Χριστοῦ, τὴν κακόνιοιαν ἀνακτος θηριώδους ἔλυσε, καὶ ἐνέδρας ἐσκέδασε βουλευσαμένους αὐτὸν φιλοθεῶν, ἡλιογενέσι μῖαναι θρώμασιν· ὅς καὶ ἐμδρόντητος, ὡς περ δὴ μεμένηκεν· ὁ ἀθλητής, δῆμον γὰρ ὀρθόδοξον, κολλύβοις ἔσωσεν.

Ὡ τῆς ὑπὲρ νοῦν ἐνστάσεως! ὦ Στρατηλάτα τῆς σῆς! ὦ καλῆς γενναίότητος! πῶς τὰ ὑπὲρ ἀνθρώπων, οὐ ἀνέτης μαρτύρια! πῶς τὸν χειμῶνα δεινῶν ὑπήνεγκας! ὡς γὰρ κηρίον, σάφως σὲ μέλισσαι περιεκύκλωσαν, τὰ ἐχιδνῆς ἐκγονα, τὰ βέλη, ὧν ἐλογίσω σὶάπερ νηπίων ἐνδοξε.

Δεῦρο ἀθλητῶν ἀκραίμονας, τῶν Θεοδώρων σεπτὴν ξυνορίδα τιμήσωμεν, μοναχῶν ὁ συλλογος, καὶ μιγάδων ὁ ὅμιλος, συμφῶνως δεῦτε κοσμοχαρμόδουνον ἀγγελικὴν χορείαν στήσωμεν, ὕμνοις γεραίροντες, τοὺς μεγαλομάρτυρας οὓς περ αὐτῆς, ἡ Τριάς ἐδόξασεν, ὁ Θεὸς τοῦ παντός.

Δόξα ἡχος πλ. α'.

Σήμερον ὑπὲρ τὸν Ἐωσφόρον, ἡ σεβδασμὸς μνήμη τῶν ἀθλοφόρων τοῦ Χριστοῦ, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἀνεκδότως φωτίζουσα καὶ τῶν ψυχικῶν παθῶν ἀποδιώκουσα, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ Χάρτι τοῦ Πνεύματος· πρὸς οὓς φιλομάρτυρες ἀνακράζομεν, χαίρετε οἱ τοῖς πιστοῖς ἀναδειχθέντες θεοδώρητος Χάρις· καὶ τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη

ἐφάπλουντες, τοῖς πρὸς Ἑμᾶς προστρέχουσι, Θεόδωροι Μακάριοι, Χριστὸν ἀπαύστως προσβῆτε μὴ διαλείπητε, τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν πάντας ἀξιοθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν πάνσεπτον μνήμην Ἑμῶν.

Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε Θεότοκε Παρθένε καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος τὴν πόλιν τὴν ἀσειστόν, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτόν τὴν ἀρραγὴν προστάσιαν καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ

Ἀπολυτικίον τῶν Ἀγίων.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ τυπικά, οἱ Μακαρίσμοι καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῶν ἁγίων τοῦ μὲν δ' ἡ-χον ὡδὴν γ' τοῦ πλ. δ' ὡδὴν σέ· «Τοὺς σοὺς ὑμολόγους». Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Εἰσοδος.

Ἀπολυτικίον (δις) Κοντάκιον τῶν ἁγίων καὶ «τῇ ὑπερμάχῃ» Τρισάγιος ὕμνος, Ἀπόστολος καὶ τὰ καθεστῆς τῆς θείας λειτουργίας.

Ἀπόστολος: τῶν ἁγίων «Τέκνον Τιμόθεε ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι...». (ζῆται τῇ 21 Ὀκτωβρίου) καὶ τῆς ἡμέρας.

Εὐαγγέλιον: «Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν...» (ζῆται αὐτὸ τῇ 23 Ἀπριλίου) καὶ τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν: «Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσσονται δίκαιοι. Ἀλληλουῖα».

Μεγαλυνάριον.

Δεῦρο ὦ Μαρτύρων ἡ καλλονή, Θεοδώρων θεία θεοδόξαστος ξυνορίς, στήτε ἡμῶν μέσῳ, ὅμας ἀνευφημοῦν.

τῶν, βράδεύοντας εἰρήνην, δεινῶν τε λύτρωσιν.

Ὁμοιον.

Ἀθλοφόροι, Τήρων Θεόδωρε μετὰ Στρατηλάτου ὡς ὁμόφρονες ἀδελ-

φοί, ἡγαπημένοι λίαν, τὴν δὲ ὁμῶν τὴν Ποίμνην, θερμῇ ἐπιστάσῃ, περισφουρίζατε.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

Εἰς τοὺς ἁγίους & ἐκδοξοὺς μεγαλομάρτυρας Θεοδώρους Τύρωνα & Στρατηλάτην

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ἀρχόμεθα τοῦ «Κύριε εισάκουσον τῆς προσευχῆς μου».

Εἶτα: Θεὸς Κύριε καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν. Καὶ τὰ τροπάρια, Ἦχος δ' ὁ ὑψωθείς.

Τοὺς ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ τοὺς γενναίους, ἀνευφημήσομεν πιστοὶ θείοις ὕμνοις Θεόδωρον τὸν Τήρωνα καὶ μέγαν ἀθλητὴν, καὶ κλεινὸν Θεόδωρον Στρατηλάτην τὸν θεῖον, πρὸς αὐτοὺς κραυγάζοντες· ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ ἐπηρείας ρύσασθε ἐχθρῶν τοὺς πεφευγότες τῇ σκέπῃ ὁμῶν Ἀγιοί.

Δόξα (τὸ αὐτό. — **Καὶ νῦν Θεοτοκίον.**

Ὁ σιωπήσωμεν ποτε Θεότοκε, τὰς ὀδυαστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ αὐτὸ προΐστασο προσδεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῶξεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν' ψαλμὸς καὶ οὕτως ἀρχόμεθα τῶν παρακλήσεων τῶν ἁγίων. Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Πρὸς τὴν ὁμῶν νῦν κραταίαν ἀντίληψιν, ἐν παπειθήσει ψυχῆς, ἀθληταὶ Κυρίου, ἐν δεινοῖς ὑπάρχοντες, ταχέως καταφεύγομεν, ὁλοφύχως βοῶντες. Ἅγιοι σπεύσατε μάρτυρες, καὶ ἡμεῖς ἐκ τούτων λυτρώσασθαι.

Πάσαις ἰδέαις θλιβερῶν κυκλοῦμενοι καὶ ἀντιπνοαῖς αἰεὶ, τῶν κινδύνων βίου, ὑπὲρ νοῦν βαλλόμενοι, πρὸς τὴν ὁμῶν, Θεόδωροι, ταχεινὴν προφασίαν, νῦν προσδραμόντες δεόμεθα, πάσης λυτρωθῆναι κακώσεως.

Τοὺς καθ' ἡμῶν ἐγειρομένους κλύδωνας ἐξ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ ἐκπειλοῦντας παντελῇ κατάκλυσιν, Θεόδωροι τρισμέγιστοι, τῇ ὁμῶν παντερχίᾳ, ἐκδυσαποδυν πρᾶντα, μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Θεοτοκίον

Ὁ σιωπήσω τοῦ βοᾶν τρανώτατα, τὰ μεγαλεῖα τὰ σά, εἰ μὴ γὰρ Σὺ Κόρη πάντοτε προΐστασο, ὑπὲρ ἐμοῦ προσεύουσα τῇ Ἱῶ καὶ Θεῷ σου, τίς ἐκ τοσούτου με κλύδωνος, καὶ δεινῶν κινδύνων ἐρρύσατο;

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Εν κινδύνοις προστάται ὡς ἀληθῶς Ἅγιοι, τοῖς συνεχομένοις ἡμῖν πρὸς Θεοῦ ἐδόθητε, ἀφθονοπάροχον τῶν ἰ-

αμάτων τὴν χάριν, παρ' αὐτοῦ πανευ-
φημοὶ ὡς κομισάμενοι.

Τίς δυνήσεται ὄντως, νῦν ἐξειπεῖν
"Ἄγιοι, τὰς θαυματουργίας τῇ κό-
σμῳ, κλεινοὶ Θεόδωροι, ἃς ἐκτελεῖτε
ἀεὶ. ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦντες, τὸν φι-
λανθρωπώτατον καὶ πανοικτίρμονα.

Συνελθόντες ἐν πίστει ναφ' ὑμῶν σή-
μερον, εἰς ἐπικουρίαν καλοῦμεν ὑ-
μᾶς παμμέγιστοι διὸ νῦν σπεύσατε καὶ
τῆς ἐχθρῶν κακουργίας ὡς ἀκαταμά-
χητοι ἡμᾶς λυτρώσατε.

Θεοτοκίον.

Αληθῆ Θεοτόκον ὁμολογῶ Δέσποι-
να, σὲ τὴν τοῦ θανάτου τὸ κράτος
ἐξαφανίσασαν· ὡς γὰρ φυσίζως, ἐκ
τῶν θεσμῶν τῶν τοῦ "Αδου, πρὸς ζω-
ὴν ἀνήγαγες εἰς γῆν με ρεύσαντα.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων ἡμᾶς ξυνω-
δρίς-ἡ ἀγία, Ἀθλοφόροι Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ παμμακάριστοι, ὡς ἄγρυπνοι
φρουροὶ ἀπάντων πιστῶν.

Θεοτοκίον.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θε-
εοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ
σώματος κάκωσιν καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς
μου τὸ ἄλγος.

Κάδισμα, ἡχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν

Προστάται θερμοὶ καὶ πύργοι ἀδιά-
ποιστοι, θαυμάτων πηγαί, τοῦ κό-
σμου ἀντιλήπτορες, ἐκτενῶς βοῶμεν
ὑμῖν ἀθληταὶ Θεόδωροι προφθάσατε,
καὶ ἐκ κινδύνων λυτρώσατε ἡμᾶς, τα-
χέως οἱ πιστοὺς διασώζοντες.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Νῦν καταίγεις ἐφ' ἡμᾶς ἐπνευσεν, ἁ-
γιοι, ἀθυμίας, καὶ καταστρωνύειν τε
ἐπαπειλεῖ ἄρδην ἐν βυθῷ ἀπελπισίας,
ἣν περ ταῖς αὖραις δεήσεων, ὑμῶν
πρὸς τὸν Δεσπότην, σταθερὰν εἰς γα-

λήνῃν, διαμείβειν ἡμᾶς ἱκετεύομεν.

Δύμης δεινὰ κύματα, ψεῦ με χεϊμά-
ζουσι, καὶ μηκέτι φέρων τὴν ἀντί-
πνοιαν, τῶν ἐναντίων καὶ πονηρῶν,
νῦν ὑμῖν προσφεύγω, τὴν σωτηρίαν
αἰτούμενος πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις
ὑμῶν πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ οὗ προ-
θυμῶς ἐνκηθλήσατε.

Μεταβολαὶ αἱ χαλεπαὶ περιστάσεων.
Μθεῖα ψήφῳ, ἐφ' ἡμᾶς συνέρρευσαν,
ὡς μακρυνθέντας τοῦ θεικοῦ νόμου
σωτηρίου, καὶ χοίρους οἱμοὶ ποιμαίνον-
τας, παθῶν παντοία πάθη, ἐν ἀβά-
τοις ἐρήμοις, ἐξ ὧν ἡμᾶς λυτρώσατε
"Ἄγιοι.

Θεοτοκίον

Πῶς ἐξειπεῖν σοὺ κατ' ἀξίαν δυνήσο-
μαι τοὺς ἀμέτρους οἰκτιρμοὺς, ὦ Δέ-
σποινα, τοὺς τὴν ἐμὴν πάντῃ ψυχὴν
δεινῶς πυρουμένην, ὡς ὕδωρ περιδρο-
σίσαντας; ἀλλ' ὦ τῆς σῆς προνοίας,
καὶ τῆς εὐεργεσίας, ἧς ἀφρόνως αὐ-
τὸς παραπήλαυσα.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Ισχυροὺς θεμελίους, καὶ ἀρραγεστά-
τους ὑμᾶς πύργους κέκτημαι κατ' ἐχ-
θρῶν ποικίλων, Ἀθλοφόροι Χριστοῦ
ἀξιόγαστοι, ὅθεν με παντοίοις κλυδῶ-
νιζόμενον κινδύνους, σωτηρίας εἰς ὄρ-
μον ἰθύνετε.

Τῷ ναφ' ὑμῶν πίστει, νῦν προσπεφω-
γὼς χαλεπῶς χεϊμαζόμενος, ἐν παν-
τοίαις νόσοις, ἀθλοφόροι Θεόδωροι ἐν-
δοξοὶ, τὴν ὑμῶν αἰτούμαι πρεσβευτι-
κὴν τῶν ἱαμάτων ἀκεσώδυνον χάριν,
θεόσοφοι.

Ομβροφόρους καθάπερ, καὶ χαριτο-
βρόχους νεφέλας πλουτήσαντες τῶν
πιστῶν νοιδήμοι, προχεούσας βροχὴν τῶν
ἰάσεων, ὑμᾶς εὐφημοῦμεν, τῶν πειρα-

σμῶν τοὺς λαυροτάτους καταψῦσαι αἰ-
τούμενοι καθύψωνας.

Θεοτοκίον.

Τί σοι δῶρον προσάξω τῆς εὐχαρι-
στίας, ἀνθ' ὧν περ ἀπήλαυσα, τῶν
σῶν δωρημάτων καὶ τῆς σῆς ἀμέτρου
χρηστότητος; τοιγαροῦν δοξάζω, ὑ-
μολογῶ καὶ μεγαλύνω, σοὺ τὴν ἀφα-
τον πρὸς με συμπάθειαν.

ᾠδὴ στ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Εκύκλωσαν ὡσεὶ κύνες ἄγριοι, ἀντι-
πάλῳ νοητῶν ἡμᾶς στίφῃ, ἐκπολε-
μοῦντες καὶ θλίβοντες λίαν, καὶ εἰς κο-
λάσεις ὠθοῦσι σφαδάζοντες· σὺ οὖν, ὦ
θεῖα ξυνωρίς Θεοδώρων, ὁρμήν τοῦ-
των σῶσαι.

Οἱ μὲν ὡς τῶν παθῶν ὡς εἰκεν,
ἐν ἡμῖν σαφῶς προσώζεσαν, οἱμοὶ!
παραχωρήσει δὴ περ Κυρίου, συμπε-
ριφέρονται ἄλλῃ πρὸς ἱασίν· μοτώσει
πρεσβείων ὑμῶν, θεραπεύσατε τάχος
Θεόδωροι.

Ερρύαξαν, ἀληθῶς, οἱ μάταιοι κο-
σμοκράτορες, κινδύνους τὰς γλώσ-
σας καὶ τὰ πυρφόρα αὐτῶν τόξα καὶ
βέλη, νῦν κατ' ἡμῶν οἱ ὦμοι ἐπισείον-
τες· ὑμῶν τῇ ξίφει πρεσβείων, πρὸς
θεὸν μάρτυρες θεῖοι συγκόψατε.

Θεοτοκίον.

Εκύκλωσαν αἱ τοῦ βίου με ζάλαι, ὦ-
ς περ μέλισσαι κυρίου Παρθένε καὶ
τὴν ἐμὴν κατασχοῦσαι καρδίαν, κατα-
τιτρώσκουσι βέλη τῶν θλίψεων· ἀλλ'
εὐροίμ' σε βοηθόν, καὶ διώκτην καὶ ρύ-
στην Πανάχραντε.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων ἡμᾶς ξυνω-
δρίς, ὦ! ἀγία, ἀθλοφόροι Χριστοῦ

γενναϊότατοι, ὡς ἄγνωστοι φρουροὶ
πιστῶν ἀπάντων.

Αχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀ-
νερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμε-
ρῶν τεκοῖσα, δυσώπησον, ὡς ἐχέουσα
μητρικὴν παρηγορίαν.

**Αἰτησις παρὰ τοῦ ἱερέως, ὑπὲρ ἐλέ-
ους.** . .

Εἰτα κοντάκιον ἡχος β'.
**Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκα-
ταίσχυντε.**

Αλγηδόνων παντοίων ἡμᾶς ἀπαλλά-
ξάτε, μεσιτείαις ὑμῶν πρὸς θεὸν
παναοίδιμοι, ἐπικαμπτόμενοι οἰκτραῖς
δεήσεσιν ἡμῶν, ἃς προσφέρομεν καὶ
νῦν ὑμῖν, ἐν ταπεινώσει ψυχῆς ὁμο-
φώνως κραυγάζοντες· σπεύσατε εἰς
πρεσβείαν καὶ ρύσασθε τῶν κινδύνων, οἱ
προστατεύοντες ἀεὶ τὴν τιμῶσαν Ὑ-
μᾶς ποιήνην "Ἄγιοι.

Εἰτα: Τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἡχοῦ

Προκείμενον :

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐ-
τοῦ.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐ-
τοῦ.

Εὐαγγέλιον, λέγε εἰς Μάρτυρας.

Δόξα ἡχος β'.

Ταῖς τῶν ἀθλοφόρων πρεσβείαις ἔλε-
ς ἡμῶν.

Καὶ νῦν

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ
μέγα ἔλεός σου.

Ἠχος πλ. β'. Ὁλὴν ἀποθέμεναι

ὑπὲρ συνεχόμενοι, ἀσθενοῦν ἀνη-
λέκτων, καὶ ἐχθρῶν ἐφ' ὅδους τε, αἱ

οθητῶν βαλλόμενοι, ἀσράτων τε, καὶ πικραῖς θλίψεσιν ἀλγυνοῖς τε ἀπασι, τοῖς τοῦ βίου οἱ ταλαίπῳροι, ὑμῖν προσπίπτομεν, λύσιν τῶν κακῶν ἔξαι· τοῖς τοῦ βίου οἱ ταλαίπῳροι, ὑμῖν προσπίπτομεν, λύσιν τῶν κακῶν ἔξαι· τοῖς τοῦ βίου οἱ ταλαίπῳροι, ὑμῖν προσπίπτομεν, λύσιν τῶν κακῶν ἔξαι·

Εἶτα ὁ ἱερεὺς, ὡσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου... Καὶ οὕτως, ἀποπληροῦ·

Ὡδὴ ζ'. Παῖδες ἐβραίων ἐν καμίνῳ.

Σκότος ἐκύκλωσεν ἀμέτρων, περιστά· σεων, τῶν θλίψιν προσενούντων, καὶ εἰς ἄδην ἡμᾶς ὡς τάχος ἀπωθούτων·

Ωσπερ ἐρρύσω πιστοὺς πάλαι, κινδυνεύοντας μιάσμασι χρανθῆναι, ὅς· τάτη τῇ σῇ, σοφῇ, ἐπιστάσει, κινδύνων νῦν τε λύτρωσε, ὦ Θεόδωρε, σοὺς δούλους.

Χεῖμαρρος ὄντως ἀνομίας, ἐξετάρα· ξαν τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου, ἀπωλείας βυθῷ καθέλκοντες βιαίως, ἔξ ὧν με νῦν διάσωσον, Στρατηγὰ ὦ τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον

Βλέψον ἱλεῖν ὀμματί σου καὶ ἐπίσκεψαι τὴν κάκωσιν ἣν ἔχω· καὶ δεινῶν συμφορῶν, καὶ βλάβης καὶ κινδύνων καὶ πειρασμῶν με λύτρωσαι, ἅμει τῇ τῇ σου ἐλέει.

Ὡδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα.

Εν τῷ βάθει πεπτώκαμεν παντοίων, συμφορῶν τε δεινῶν, καὶ θλίψεων τοῦ βίου, μεθ' ἡμῶν μέμνησθε Ἅγιοι πάντων εὐσεβῶν κακῶν λύσιν, εὑρεῖν ἡμᾶς, Θεόδωροι γενναῖοι.

Συνεσχέθη τῷ ζῳῳ τῶν πταισμάτων, καὶ ἐν ἀπωλείας κατήντησα βαράθροις· διδ ὑμῖν προσπίπτω νῦν ἐν δάκρυσιν, χεῖρα βοήθειας, Μάρτυρες Κυρίου, αἰτούμενος ὁ τάλας.

Συνηθεῖς ἡττώμενος τῇ φαύλῃ, ὀλίγος σθαίνω, οἶμοι! εἰς βάραθρα αἰσχύνης· διδ κακοῖς παντοίοις περιπέττω καὶ, θεῖα συγχωρήσει, ὦν με, ἀθλοφόροι, λυτρώσατε ὡς τάχος.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμαρτος Κυρίου, χαῖρε λεία καὶ μανναδόχα στάμνη· χαῖρε χρυσὴ λυχνία, λαμπρὰ ἀρβαστε· χαῖρε τῶν παρθένων δόξα, καὶ μνηστέρων, ὠράτωμα καὶ κλέος.

Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Περὶ καταφλεγόμενοι πειρασμῶν, καὶ λίψιν λυπηρῶν δαπανώμενοι, πρὸς τὴν πηγὴν, νῦν τῶν ἱαμάτων, ὡς ἀληθῶς, δεῦτε πιστοὶ συνδράμωμεν, θεῶν Θεοδώρων τῶν ἀθλητῶν, ἀντλοῦντες ἀενάως, ἀκασώδυνα ρεῖθρα ἰάσεων, καὶ φλογμῶν ποικίλων ἀσθετήρια.

Πολλοὶ ἡμᾶς χεῖμαζοῦσι πειρασμοί, προσβολαὶ τε καὶ θλίψεις καὶ μάστιγες καὶ ἀλγυνοῖς, πέλαγος παντοίων ἐκδαιματοῦν, σκάφους ψυχῆς καὶ τάκλυσιν, σκλήρους τε γαιώδους διαφθοράν, προφθάσατε οὖν τάχει, Θεόδωροι γενναῖοι, καὶ τῶν κινδύνων διασώσατε.

Τὸν πόνον μου νῦν τοῦτον τὸν εὐτελεῖς ἀθλοφόροι Κυρίου προσδέσασθε, ἐν περ ὑμῖν, πόθῳ ὡς κρατούμενος τῷ ὑμῶν, πίστει πολλῇ προσέφερον. καὶ ἐν βίῳ ἐσσετέ μοι παντὶ ἐπικούροι, τὴν νίκην βραβεύοντες τελείαν καταῖχθρῶν τῶν πολεμούντων με.

Θεοτοκίον.

Τὴν δέησιν ἡμῶνδέξαι τὴν πενιχρὰν, καὶ κλαυθμὸν μὴ παρίδης καὶ δάκρυα, καὶ στεναγμὸν· ἀλλ' ἀντιλαβὸν ἡμῶν ὡς ἀγαθῇ, καὶ τὰς αἰτήσεις πλήρωσον· δύνασαι γὰρ πάντα, ὡς πᾶν σθενοῦς Δεσπότης Θεοῦ Μήτηρ, εἰ νεύσεις ἐτι μόνον πρὸς τὴν ἡμῶν οἰκτρὰν ταπεινῶσιν.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Μετὰ τὸ ἄξιον ἐστίν.

Ἰδιόμελα.

Τῶν Στρατηγὰν, Θεόδωροι, Μάρτυρες Κυρίου πανθαύμαστοι, ὡς κραταιοὶ φύλακες καὶ προστάται πάντων ἡμῶν· Δυὰς ἡ μακαρία, Τριάδα τὴν Ἁγίαν, ὑπὲρ ἡμῶν καθικετεύσατε.

Αναρχε Θεότης τρισφεγγής, τοὺς Δύο φωστήρας τοὺς τηλαυγεῖς· δέδωκας σοῖς δούλοις, προστάτας ἐν κινδύνοις καὶ πάσαις περιστάσεσιν ἀντιλήπτορας,

Σὼν αἱμάτων ρεύμασιν ἱερῶν, ἀθλητὰ γενναῖα, πλάνης ἐσθεσας τὸν φλογμὸν· ἐβλυσας δὲ ρεῖθρα, σοφῆ, τῶν ἱαμάτων, τοὺς χρήζοντας ἀρδεύων, μάρτυς Θεόδωρε.

Τοὺς ὑμῶν προμάχους τε καὶ φρουροὺς, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἀντιλήπτορας ταχεινοῦς, τοὺς ἐν Ἀθλοφόροις Κυρίου Θεοδώρους ὑμνήσωμεν συμφῶνως ἐν θεοῖς ἁμασι.

Δεῦρο ὦ Μαρτύρων ἡ καλλονή, Θεοδώρων, θεῖα θεοδόξατος ἐνωρίς, στήτε ἡμῶν μέσῳ, ὑμᾶς ἀνευφημοῦντων, βραβεύοντες εἰρήνην, δεινῶν τε λύτρωσιν.

Αθλοφόροι, Τήρων Θεόδωρε, μετὰ Στρατηγὰν ὡς ἐμφορνεῖς ἀδελφοί, ἡγαπημένοι λίαν, τὴν δὲ ὑμῶν τὴν Παύλην, θερμῇ ἐπιστάσει, περιφρουρήσατε.

Οἱ τοῦ φερωνύμου ναοῦ φρουροὶ καὶ οὐκ ἐν κινδύνοις ἀπρομάχητοι δοκῆθοι, ταχέως λυτροῦνται, τοῖς ἐπικαλουμένοις, Θεόδωροι οἱ θεοὶ Μεγαλομάρτυρες.

Δεῦτε Στρατηγὰν τε πάνσεπτον, Τήρων τε Θεοδώρους ὁμοῦ κλεινοὺς ἅμα τε δωρουμένους, τοῖς πιστοῖς πᾶσαν χάριν, συμφῶνως ἡμεῖς πάντες ἀνευφημήσωμεν.

Υμνοῖς ἀριστεῖς τοὺς εὐκλεῖς, ἀλλοῦς ὡς ἀστέρας ἐξαοιράσαντας τηλαυγεῖς, καὶ πολυθεῖας διώξαντας τὸν ζόφον, δοξάζωμεν πιστοί, Θεοδώρους Χριστοῦ Μεγαλομάρτυρας.

Φρουρεῖτε ὑμῶν Παύλην, ὦ ἀθλητὰ Μάρτυρες Κυρίου τὴν τιμῶσαν Ὑμᾶς σεπτῶς, λύοντες ἀλγυνοῦν κινδύνων καὶ παντοίων Θεόδωροι πανένδοξοι.

Τῶν ἀπὸ βρωμάτων τῶν μυσαρῶν τῶν τοῦ Παραβάτου λυτρωσάντων

τοὺς πιστοὺς, καὶ θρέψαντας τοὺτους, τροφή τῇ τῶν κολλούων. Θεόδωρον τὸν θεὸν πάντες ὑμνήσωμεν.

Ψάλλοντα, ὡς εὖρον σε ἀθλητὰ οἱ νεκρὸν δοκοῦντες ἐξ ἐλκώσεων καὶ πληγῶν τῶν ἰασημένων ἐπὶ ἐπίστευσαν Κυρίῳ σὺν σιτηθέντες ξίφει, μάκαρ Θεόδωρε

Τοὺς στρατευσαμένους τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἡρωοεικελῶς ἐν ἀγῶσι τοῖς λογι καί, ὡς Θεοδωρήτους, εἰς Ἐκκλησίας θάσεις, τοὺς θεοὺς Θεοδώρους ὑμνοῖς ὑμνήσωμεν.

Εκλεμπρισμένοι μαρτυρικῶς, καὶ κατεστημένοι ἀφθαρτοὶ ταῖς καλῶναις, ῥύσασθε κινδύνων, ἡμᾶς καὶ συμπτωμάτων, Θεόδωροι ὀπλίται τοῦ Παντοκράτορος.

Μνήμην τὴν Ἀγίαν ὑμῶν πιστῶς, τοὺς ἐπιτελοῦντας, ἐκ παντοίων φθοροποιῶν, σώζετε κινδύνων, ὑμῶν πρὸς τὸν Σωτήρα, πρεσβείαις εὐπροσδεκτοῖς ἀξιοθαύμαστοι.

Δήμοις ἡρωομνήθητε ἀθλητῶν, ἐν ἐπουρανίοις, παναοίδιμοι τοῦ Χριστοῦ, ἔνδοξοι ὀπλίται, Θεόδωροι, πρεσβείαν ὑπὲρ παντὸς τοῦ κόσμου ὄντως ποιούμενοι.

Πάσης ἡμᾶς ῥύσασθε ἀπειλῆς, καὶ ἡσυχαστήριον ἡμῶν τότε τὸ ἱερὸν λοιμοῦ καὶ σεισμῶν τε καὶ θαλάσσιων ἐπιδρομῆς, πάσης ἄλλης βλάβης, καὶ θλίψεως τοῦ βίου, Θεόδωροι, τοῦ Λόγου, Μάρτυρες ἔνδοξοι.

Πάντες εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τοὺς στερεοὺς Στρατηλάτας καὶ Μάρτυρας, τοὺς κραταίους, τοὺς τῆς οἰκουμένης θεοὺς πυρσούς, καὶ τῶν αὐτοῦ προσκαλούντων μόνους θεσμούς ἀντιλήπτορας.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ Στρατιαί, Πρόδρομο Κυρίου, Ἀποστέλων ἡ δωδεκάς, οἱ ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἵτα Τρισάγιον, Παναγία Τριάς, Πάτερ ἡμῶν.

Καὶ τὰ παρόντα **Τροπάρια**. **Ἦχος πλ. β'.**

Ελέησον ἡμᾶς Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπάσης γὰρ ἀπολογίας ταύτην σοὶ τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ σοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθήσαμεν μὴ ὀργισθεῖς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθεῖς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνος, λύτρωσε ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, σὺ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαός σου καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πόλιν ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς σὲ μὴ ἀστοχῆσωμεν, ῥύσθημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων, σὺ γὰρ ἡ σωτηρία πάντων τῶν χριστιανῶν.

Ὁ ἱερεὺς, μνημονεύει, ποιῶν αἵτησιν ὑπὲρ ὧν ἡ **Παράκλησις** φάλλεται.

Εἵτα ποιεῖ (δόξα καὶ νῦν) ἀπόλυσιν.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμόν τῆς εἰκόνης τῶν Ἀγίων ψάλλομεν τὰ παρόντα τροπάρια.

Ἦχος β' Ὅτι ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πάντων προστατεύετε ἡμῶν τῶν καταφευγόντων ἐν πίπτει τῇ ἀντιλήψει ὑμῶν, ἅγιοι Θεόδωροι. Χριστιανῶν ἄρρωγοὶ πρὸς Θεοῦ γὰρ ἐδόθητε ἡμῖν, τοῖς ἐν βίῳ αἰεὶ κινδυνεύουσιν ὡς ἀσφαλεῖς ὁδηγοί, πάντας σωτηρίους πρὸς τρίβους ὁδῶς διευθύνοντες θεοὶ, Μάρτυρες Χριστοῦ Θεομακάριστοι.

Πάντων εὐσεβῶν σὺ ἀληθῶς, ἐν θερμῷ προστατῆς ἐδείχθης, Μάρτυς Θεόδωρε, πάντες σὺν προάγομεν σοὶ χάρις, στήρια, καὶ σωτήρα γινώσκοντες, ἐν πίστει ἐσθόμεν, ῥῖσαι ταῖς πρεσβείαις σου τῆς προσβολῆς τῶν ἐχθρῶν πάσης ἀπειλῆς, πάσης λύπης καὶ αἰρετικῶς τυραννίας τοὺς πιστῶς γεραίροντας τὴν μνήμην σου.

Ἦχος πλ. δ'. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἦχος β'. Ἐτερον.

Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθω, **Μήτηρ** τοῦ Θεοῦ, φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἐτερον ὁμοίως.

Υπὸ τὴν Σὴν εὐσπλαγχνίαν καταφεύγοντες Θεοτοκε, τὰς ἡμῶν ἱκεσίας μὴ παρίδης ἐν περιστάσει, ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, μόνη ἀγνή μόνη εὐλογημένη.

Ἐτερον εἰς ἦχον α'

Θεομακάριστε Κόρη καὶ παναμάμητε, ἐσπλιωμένον ὄντα καὶ βεβορωμένον, ἐκ πράξεων ἀτόπων καὶ οὐραρῶν λογισμῶν, κάθαρσόν με τὸν δαίμονα, ἄχραντε καὶ σεμνὴ Παναγία Μητροπάρθενε.

Ἐτερον εἰς ἦχον πλ. δ'

Τῆς φοβερᾶς καὶ φορικτῆς καὶ ἀδεκάστου κρίσεως, Χριστέ, εἰς νοῦν λαμβάνων τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τρέμω ὡς κακοῦργος, αἰσχύνῃς ἐργα καὶ πράξεις ἔχων δεινὰς, ὅς μόνος ἐγὼ διεπραξάμην ἐπιμελῶς. Ὁθεν φόβῳ προσπίπτω σοὶ ἀναβοῶν ὁδυνῶν, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε, πολυέλεε, σῶσον με.

Ἐτερον εἰς ἦχον γ'

Καὶ σὲ μεσίτριαν ἔχω πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, μὴ μοῦ ἐλέγῃ τὰς πράξεις ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων. Παρακαλῶσε, Παρθένε βοήθησόν μοι ἐν τάχει.

Ἐτερον

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος οἰκτιρῶν.

Εἵτα δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν καὶ τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα.

ΟΙΚΟΙ ΚΑΤ' Α, Β ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥΣ ΤΗΡΩΝΑ & ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΝ

Κοιτάκιον ἤχος πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ

Τῆς εὐσεβείας τοὺς κλεινοὺς μεγαλο-
μάρτυρας,
Φαιδροὺς φωστῆρας νοητῶς τοὺς ὥρα-
ρίζοντας,
Τὸ στερῶμα ὡς ὄντως τῆς Ἐκκλησίας
καὶ προχέοντες ναμάτων τε θαψίλειαν
Θεοδώρου οἱ πιστοὶ ἐπευφημήσωμεν,
Τούτοις κράζοντες· χαίροις ζεῦγος
θεόλλεκτον.

Οἱ Οἱκοί.

Ἄγγελοι ἀοράτως κατεπλάγησαν ὄν-
τως, ὡμῶν τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας
ἀθλοφόροι Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τῶν
αὐτοῦ θωρεῶν οἱ ἐπώνυμοι, μεθ' ὧν συν-
αγαλλόμενοι κραυγάζομεν ὑμῖν τοι-
αῦτα.

Χαίρε δυὰς τῷ Θεῷ τιμία·
Χαίρε κλεινὴ ξυνορίς ἁγία.

Χαίρε Στρατηλάτα Θεόδωρε πάνσοφε
Χαίρε μάκαρ Τήρων Θεόδωρε μέγιστε
Χαίρε ζεῦγος ἀξιάγαστον τῶν Ἀγγέλων
χαρμονή

Χαίρε εὐχος τὸ τῆς Πίστεως καὶ ἁγίων
καλλονή

Χαίρε πόλεως ὄντως Εὐχαΐτων τὸ κλέος
Χαίρε τάγματος μάκαρ τῶν Τηρώνων τὸ
κῦδος

Χαίρε δυὰς τὸν Χριστὸν καταγγείλασα
Χαίρε αὐτὸν ὡς Θεὸν κηρύξασα
Χαίρε δι' ἧς φρυκτωρεῖται ἡ Κτίσις
Χαίρε δι' ἧς ἀνυμνεῖται ὁ Κτίστης.

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Βασιλέως Θεόφρον προσαγῆν Λι-
βυκίου, Θεόδωρε Χριστοῦ Στρατη-
λάτα, εἰς φλήναφον σοφείας, πρὸς ἀθλή-
σεως ἐχώρησας σκάμματα. εἰδῶλων
στηλιτεῶν ματαιότητα, Θεῷ δὲ κρά-
ζων

Ἀλληλουῖα.

Γινώσκιν θεῖαν ὡς ὄντως ἀθλοφόροι
Κυρίου, πλουτήσαντες βουλᾷ τῶν
τυράννων, κατεπίψατε γενναίως καὶ
Θεοῦ ψευδαῖς σοφῆς ἐστηλιτεῦσατε
διὸ ἐπαγγελόμενοι βῶμιν ὑμῖν τοι-
αῦτα,

Χαίρε Χριστοῦ Στρατηλάτα Μάρτυρ·
Χαίρε πιστῶν ἀσφαλὲς προστάτης·
Χαίρε Λιβυκίου βουλᾷ τροπώσμενος·
Χαίρε ὁ Θεοῦ τοὺς κωφοὺς βδελυξάμε-
νος·

Χαίρε Τήρων ὦ! Θεόδωρε, ἡ λαμπρότης
τῶν ἀθλητῶν.

Χαίρε δόξα καὶ ὠράισμα τῶν σεπτῶν
ἐκκλησιῶν·

Χαίρε ὁ ἐκριζώσας τῶν εἰδῶλων τὴν πλά-
νην.

Χαίρε ὁ κατακαύσας ἀσεβείας καλᾶμην
Χαίρε δυὰς Μαρτύρων ἡ πάντερπνος·

Χαίρε πιστῶν ἀπάντων ἐπίκουρος
Χαίρε κρηπὶς ἀσφαλὲς εὐσεβείας·

Χαίρε λαμπὰς τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι,

Δύναμιν ἀθλοφόροι ἐνδυθέντες ἐξ ὕ-
ψους, ὁδὸν τοῦ Μαρτυρίου προθύ-
μῳ διηλύσατε θεῖοι ψυχῇ, καὶ ἐχθροῦ
τὴν κάραν συνεντρίψατε, Θεῷ τῷ Παν-
τοκράτορι βοῶντες ἀκαταπαύστως οὕ-
τως

Ἀλληλουῖα.

Ελαμψεν ἐν τῷ κόσμῳ ὡς λαμπρὸς
Ἐωσφόρος, ὁ ἐνθεος ὡμῶν ὄντως
βίος, καταγίγας ἅπαντας πιστοὺς,
καὶ διώξας ἀσεβείας σκοτόμαιναν· δι'
ἕπερ ἀγαλλόμενοι κραυγάζομεν ἡμῖν
τοιαῦτα.

Χαίρε δυὰς ἀθλητῶν τὸ κλέος
Χαίρε ἐχθρῶν κατ' ἀπίστων βέλος
Χαίρε ὁ συνεντρίψας εἰδῶλων τὰ ξόανα
Χαίρε ὁ μὴ πτήξας κολάσεως ὄργανα
Χαίρε δράκοντα παμμέγιστον ἀποκτεί-
νας αἰσθητῶν
Χαίρε ξίφη τροπώσμενος τῶν ἐχθρῶν
τῶν νοητῶν
Χαίρε ὅτι καθεῖλες τὰς τοῦ Βρίγχα πα-
γίδας
Χαίρε ὅτι προεῖδας τῶν δεινῶν κατα-
γίδας

Χαίρε δεκτὸν Κυρίῳ σου σφάγιον
Χαίρε θερπνὸν Τριᾶδος ἀσφράδιον
Χαίρε θεὸν τῶν ψευδῶν καταλύτης
Χαίρε Θεοῦ ἀληθοῦς θεῖος κήρυξ
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Ζῆλον ἐνθεον σχόντες τὰς τῶν τυ-
ράννων θωπείας καὶ πάσας τὰς αὐ-
τῶν ἀπειλὰς τε ὡς βέλγηνηπίων φαλ-
μικῶς Ἀθλοφόροι Κυρίου ἐλογίσασθε,
Θεῷ τῷ περιζώσαντι ὑμᾶς ἰσχυρὸν ἀνα-
βῶντες.

Ἀλληλουῖα.

Βαίματι, Χριστοῦ ἀθλοφόροι ἀνε-

δείχθητε Ἐκκλησίας ἐν τῷ στερεώ-
ματι καταυγάζοντες τῆς γῆς τὰ πέρα·
τα καὶ πάντας διεγείροντες ὑμῖν κραυ-
γάζειν,

Χαίρε δυὰς κλεινῶν Θεοδώρων·
Χαίρε πιστοῖς πρὸς Θεοῦ τε δῶρον·
Χαίρε ἀεράτων ἐχθρῶν ἡ φυγάδευσίς·
Χαίρε αἰσθητῶν τε σαφῶς κατατρόπω-
σις·

Χαίρε ὅτι ἐματαιώσας τῶν τυράννων τὰς
βουλὰς·

Χαίρε ὅτι ἐνεπύρησας τῶν εἰδῶλων τοὺς
βωμούς·

Χαίρε τοῦ Παραδείσου ἡ τερπνὴ ἀνθοδέ-
σμη

Χαίρε ἡ καθελοῦσα εἰδῶλων τεμένη·
Χαίρε κλεινῶν Μαρτύρων ὠράισμα·

Χαίρε πιστῶν ἀπάντων τὸ καύχημα·
Χαίρε δυὰς εὐσεβείας τὸ ταῖχος·

Χαίρε πηγὴ τῶν θαυμάτων ἀείρουρος·
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Θεοδώρους τοὺς θεῖους, Στρατηλά-
την τὴν μέγαν, καὶ Τήρωνα τὸν ὄν-
τως γενναῖον ἐυφημήσωμεν ὅμοις πι-
στοί, ὡς αὐτοὺς πλουτοῦντας κραταί-
οις φύλακας, τῷ δόξῃ στεφανώσαντι
αὐτοὺς Χριστῷ θερμῶς θαυμάσαντες

Ἀλληλουῖα.

Ἰσχυροὶ ἐντολέμοις ἀθλοφόροι Κυρίου
ἐδείχθητε ρωννύμενοι θεῖα δύνασιν
Τιμίου Σταυροῦ, δι' οὗ ἅπαντες αἰδῶ-
λικὴν ὠλέσατε ματαιότητ'· δι' ὅπερ
βῶμεν ἡμῖν τοιαῦτα.

Χαίρε δυὰς θαυματοῦσα κόσμον
Χαίρε στερρὸς εὐσεβείας πύργος
Χαίρε δαιμόνων τροπώσασα φάλαγγας·
Χαίρε τῶν τυράννων ὠλέσασα ἱφρῶγμα·
Χαίρε σάλπιγξ μεγαλόφωνος ἡ κηρύξασα
Χριστὸν

Χαίρε λύρα κατευφραίνουσα τὰς καρδίας
τῶν πιστῶν
Χαίρε τῶν ἱαμάτων ἢ πολυρροὺς βρύσις·
Χαίρε δυὰς Μαρτύρων δι' ἧς ἡδρασταί
πίστις

Χαίρε ἀγλὺν εἰδῶλων σκεδάσασα·
Χαίρε ὀφρὺν δαιμόνων καθαιρούσα·
Χαίρε ἡμῶν ἀρρωγὲ ἐν κινδύνοις·
Χαίρε πιστῶν ἱατρὰ τῶν ἐν νόσοις
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Κήρυκες Θεοφόροι, διαπρύσιοι ὄντες
Γεγόνατε σοφοὶ ἀθλοφόροι τῶν τυ-
ραννῶν ἔμπροσθεν Χριστοῦ. ὡς κηρύ-
ξαντες Θεὸν ἀληθέστατον, δι' ὃν καὶ
ἐνγυθλήσατε αὐτῷ βοῶντες ἀσιγήτως.

Ἀλληλούϊα.

Αάμπετε ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς λαμπροὶ
Ἐωσφόροι διώκοντες ἀγνοίας τὸ
σκότος τεραστίων ταῖς μαρμαρυγαῖς
ἐπιγνώσεως τε θεϊκῆς φωτισμὸν ἀν-
τεισάγοντες· διὸ καταυγαζόμενοι ὁ-
μῖν βοῶμεν.

Χαίρε δυὰς ἢ δεδοξαμένη
Χαίρε θεόθεν ὡς ἐστεμμένη
Χαίρε ξυνωρίς ἢ τὴν πλάνην ἐλέγξασα
Χαίρε Χριστὸν τὸν Θεὸν μεγαλύνουσα
Χαίρε Πούπλιον τὸν τύραννον ὃ ἐλέγξας
εὐθαρσῶς

Χαίρε τρόπαια στησάμενος ἀοράτων κατ'
ἐχθρῶν
Χαίρε ζευγὸς τὸ θεῖον ἀθλητῶν εὐκο-
σμία·

Χαίρε δρόσος πεσοῦσα ἐν τῇ γῇ οὐρανία
Χαίρε δυὰς πιστῶν ἢ ὑπέρμαχος
Χαίρε πολλῶν ἀπίστων ἀντίπαλος
Χαίρε δι' ἧς ἀναθάλλει ἢ πίστις
Χαίρε δι' ἧς ἐχθρῶν πίπτουσι σίφη
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Μετά πάντων Μαρτύρων, Ἀποστό-
λων, ὁσίων καὶ πάντων Προφητῶν

καὶ Δικαίων, ἀθλοφόροι Θεόδωροι, νῦν
παριστάμενοι τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ, πι-
στοὶς σωτηρίαν ἐξαίτησατε αὐτῷ βο-
ῶντες.

Ἀλληλούϊα.

Νίκην θεῖαν καὶ Κράτος κατ' ἐχθρῶν
Ναοράτων, ὁρατῶν τε ἀράμενοι ὄν-
τως, πρὸς θεῖα, σοφοὶ μετετέθητε τρι-
σόλβιοι Μάρτυρες, Θεῷ ἀμέσως ἐντυγ-
χάνοντες ὑπὲρ τῶν ἡμῶν βοῶντων

Χαίρε τὸ ζευγὸς συνωνυμίας·
Χαίρε τὸ ἄνθος τῆς εὐσεβείας.
Χαίρε ἢ δυὰς Θεοδώρων ἢ πάντερπνος·
Χαίρε τῶν Ἀγγέλων ἢ ὄντως ὁμόσκηνος
Χαίρε θυμὰ τὸ θεόδεκτον Στρατηλάτα
τοῦ Χριστοῦ

Χαίρε Τήρων Θεοβράβευτε ὃ τροπώσας
τοὺς ἐχθροὺς
Χαίρε ἐκλεγεμένη ξυνωρίς θαυμασία·
Χαίρε φρουρά καὶ σκέπη Εὐχαστῶν τα-
χεῖα·

Χαίρε πιστοῦ λαοῦ ἢ ἀντίληψις·
Χαίρε φυλῶν ἀπίστων κατάπτωσις
Χαίρε δυὰς οὐρανῶν ἢ πολιτεῖς
Χαίρε Χριστοῦ ἀθλοφόρων ἡδύτης
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι

Σίφος δίστομον πέλει κατ' ἐχθρῶν ἄ-
Ναοράτων, λειψάνων ἢ σεπτῇ ὁμῶν θή-
κη, ἀπελαύνουσα αὐτῶν τὰς ὁρμάς,
καὶ ρωνῶσα πιστῶν τὰ συστήματα, διὰ
τῷ δόντι ὁμῖν τοιαύτην ἰσχὺν Χριστῷ
βοῶμεν

Ἀλληλούϊα.

Ογκον Μάρτυρες θεῖοι ἀποθέμενοι
Πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρ-
τίαν δι' ὑπομονῆς ἐτρέφετε σαφῶς, τὸν
προκαίμενον ὁμῖν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσε-
ως· δι' ὃ ἐν πίστει ὁμῖν βοῶμεν ταῦτα·
Χαίρε σεπτὸν ἀθλοφόρων ζευγὸς
Χαίρε τερπνὸν ἐκκλησίας κλέος

Χαίρε τῶν εἰδῶλων δυὰς ἢ κατάλυσις
Χαίρε νοουμένων ἐχθρῶν κατατρόπωσις
Χαίρε δόξα καὶ ὠράσιμα τῶν Χριστοῦ
ἐκκλησιῶν

Χαίρε καύχημα καὶ στήριγμα εὐσεβῶν
Χριστιανῶν

Χαίρε δόξης ἀρρήτου μετασχὼν Στρατη-
λάτα

Χαίρε στέψει ἀφθάρτη ὃ στεφθεὶς θεῖ-
αν κάραν

Χαίρε δυὰς Μαρτύρων συνόμιλε
Χαίρε δι' ἧς διώκονται δαίμονες
Χαίρε Χριστοῦ παρεστῶσα τῷ θρόνῳ
Χαίρε Θεοῦ ἀνυμνοῦσα τὸν μόνον
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Πᾶσα τάξις Ἀγγέλων, κατεπλάγη ὁρῶ-
σα τοὺς ἀθλοὺς ὁμῶν τοὺς ἱεροὺς, ἄ-
θλοφόροι, ἐπεκρότησαν, δι' ὃ σαφῶς, τῇ
ἀνάσῃ ὁμῶν Θεόδωροι πανένδοξοι ὁμῖν
συναγαλλόμενοι, Χριστῷ δὲ ἐκβῶντες,

Ἀλληλούϊα.

Ρώμην θεῖαν ἐξ ὕψους ἐνδυσάμενοι
Ὁντως Θεόδωροι Χριστοῦ Ἀθλοφό-
ροι, πρὸς ἀθλήσεως σκάμματα, ψυχῆς
ἐν ἀνδρείῳ φρονήματι ἐχωρήσατε, ἀπί-
στοις καταπλήγιοντες, διὸ πιστοὶ βο-
ῶμεν

Χαίρε δυὰς ἐκλεκτῇ μαρτύρων
Χαίρε σεπτῇ ξυνωρίς φωστήρων
Χαίρε ἀσεβείας ὀφρὺν καταρράξασα·
Χαίρε εὐσεβείας τὸν λόγον κηρύξασα
Χαίρε ὅτι ἐματαιώσας τῶν τυραννῶν τὰς
βουλὰς
Χαίρε ὅτι κληρὸν εἴληψας τὰς ἀφθάρτους
δωρεὰς

Χαίρε χειμαζομένων ὃ πανεύδιος ὅρμος
Χαίρε τῆς καρτερίας ὃ ἀκρότατος ὅρος
Χαίρε πολλῶν νοσοῦντων ἢ ἱασις
Χαίρε ἐχθρῶν δαιμόνων ἀπέλασις
Χαίρε δυὰς τοὺς πιστοὺς ἢ φρουροῦσα

Χαίρε πλειὰς οὐρανῶς ἢ κοσμοῦσα
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Σωτηρίας πρὸς ὄρμον τοὺς ὁμᾶς εὐ-
φημοῦντας, ἰθύνετε Χριστοῦ ἀθλο-
φόροι ἰκεσίαις ὁμῶν πρὸς Θεὸν εὐπρόσ-
δέκτοις Θεόδωροι ἐνδοξοί, ὃ νῦν συμ-
παριστάμενοι, φωναῖς ἀκαταπαυστοῖς
βοᾶτε,

Ἀλληλούϊα.

Τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται, ἀσθενεῖς
καὶ γενναῖοι ἐδείχθητε Θεόδωροι
θεῖοι, πρὸς ἀγῶνας χωροῦντες στερ-
ρῶς μαρτυρίου καὶ εἰς γῆν καταρράσ-
σοντες τυραννῶν ματαιότητα, διὸ γῆ-
θόμενοι ὁμῖν βοῶμεν.

Χαίρε δυὰς κρηπὶς εὐσεβείας
Χαίρε ὃ ἐλεγχὸς ἀσεβείας
Χαίρε ξυνωρίς τῶν θαυμάτων τὸ πέλα-
γος

Χαίρε κεφαλὴν ἢ συντρέψασα δράκοντος
Χαίρε μάρτυς ἀξιόλαστος τῶν τιμώντων
σε φρουρὸς
Χαίρε Τήρων Θεοτίμητε, ἀθλητῶν ὑπο-
γραμμός.

Χαίρε μάχαιρα θεῖα κατ' ἐχθρῶν τεθη-
γμένη.
Χαίρε λύχνος φωτίζων εὐσεβοῦντων τὰ
πλήθη.

Χαίρε δυὰς τὸ κλέος τῆς πίστεως
Χαίρε κοπή τῆς πλάνης ἀνιάτος
Χαίρε Ἐδὲμ τῶν φυτῶν ἐντροφῶσα
Χαίρε Χριστοῦ ἐκ δεξιῶν παρεστῶσα
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Υμνον ἄδοντες θεῖον τῷ Σωτῆρι τοῦ
κόσμου, πρὸς ἀθλοὺς τοῦ σεπτοῦ
μαρτυρίου ἐχωρήσατε, θεῖοι ἀθληταί,
μὴ πτοούμενοι τυραννῶν ὁμότητες καὶ
τούτου κατασχύνετε, Θεῷ Τριεπιστά-
τῳ ἐκβῶντες

Ἀλληλοῦτα.

Φωταυγείς ὡς φωστῆρες ἐν τῷ ὕψει
φανέντες, Χριστοῦ τῆς ἐξ ἔθνων
Ἐκκλησίας, καταυγάζετε πᾶσαν τὴν
γῆν, δδγγαῖντες πρὸς γινῶσιν θεϊκὴν
ἀπαντας, Θεόδωροι πανεύφημοι, τοὺς
ταῦτα ἡμῖν βοῶντας.

Χαῖρε δυὰς ἀθλητῶν λαμπρότης
Χαῖρε Χριστοῦ ὁπαδῶν παιδρότης
Χαῖρε τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν σελαγί-
ζουσα

Χαῖρε τῶν ἐχθρῶν τὰς ὀρμὰς ἀναστέ-
λουσα

Χαῖρε ἄστρον τηλαυγέστατον Στρατηλά-
τα ἀθλητά.

Χαῖρε ἄνθος τὸ ἡδύπνοον, Τήρων Μάρτυς,
τῆς Ἑδέμ

Χαῖρε Ἰουλιανοῦ τὰς βουλὰς στηλιτεύ-
σας

Χαῖρε ἀλισγημάτων τοὺς πιστοὺς δια-
σώσας

Χαῖρε δυὰς ὡς φῶς ἐκλάμψασα

Χαῖρε Χριστὸν Θεὸν ἡ δοξάσασα

Χαῖρε τρῆφης Παρδείσου τυχοῦσα

Χαῖρε ζῶν τὴν ψυχρὴν παριδοῦσα

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

στῶς, ἃ κατ' ἀντιπάλων ἀνγγείρατε
καὶ νῦν ὑμᾶς πλουτῶντας ἀντιλήπτε-
ρας θερμῶς δοῶμεν.

Χαῖρε δυὰς Εὐχαΐτων τείχους

Χαῖρε Χριστοῦ Ἐκκλησίας πύργος

Χαῖρε χαριτώνυμος ξυνωρίς ἡ ἀήττητος

Χαῖρε πρὸς Θεὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν πρέ-
σβυς ἀκούμητος

Χαῖρε ἀρραγὲς εὐσεβείας θεμέλιον

Χαῖρε δῶρον θεοπάροχον, πνέον θεῶν
γλυκασμῶν

Χαῖρε δόξα μαρτύρων καθιέρους θα-
μνῶν

Χαῖρε πύργος τὰ τείχη καθελὼν τῶν εἰ-
δώλων.

Χαῖρε δυὰς ἀθλήσει ἐκλάμπουσα

Χαῖρε ἐχθρῶν τὸν ζόφον ἐλαύνουσα

Χαῖρε Χριστοῦ ἀληθῆς εὐωδία

Χαῖρε ἡμῶν τῶν πιστῶν θυμηδία

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Θεόδωροι θεῖοι, ἀθλοφόροι, Κυρί-
ου, καὶ πάντων ἀθλητῶν ὁραϊότης,
προσδεξάμενοι τὴν νῦν ὥδην ἐκ παν-
τοίων κινδύνων ρύσασθε ἅπαντας τοὺς
πόθῳ ὑμῖν καταφεύγοντας καὶ τῷ
Χριστῷ δοῶντας

Ἀλληλοῦτα.

Κοντάνιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ υπερμάχῳ Στρατηγῷ τάνικητήρια
ὡς λυτρωθεῖσα τῶν θειῶν εὐχαρι-
στήρια

ἀναγράφουσα ἡ ποίμνη σου Θεοτόκε
ἀλλ' ὡς ἐχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον
ἐκ παντοίων ἡμᾶς κινδύνων ἐλευθέρωσον,
ἵνα κράζωμεν χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.

MARTYΡΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΕΝΑΘΕΩΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΤΗΡΩΝΟΣ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ ΑΥΤΩΝ

* Ἄλλο δὲν εἶναι γλυκύτερον εἰς τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν τοῦ εὐσεβοῦς ἀν-
θρώπου, εὐλογημένοι χριστιανοί, ὡς ἀν μνήμῃ ἁγίων καὶ πανηγύριος· πα-
νήγυριν δὲ λέγω, ὅχι τὴν αἰτίαν τῆς πολυφαγίας καὶ πολυποσίας, ἀλλὰ τὴν
πρόξενον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου· ἐπειδὴ καὶ ἑορταὶ καὶ αἱ πανηγύρεις
δὲν γίνονται διὰ πολυφαγίαν ἢ πολυποσίαν, ἀλλὰ διὰ ψυχικὴν ὠφέλειαν·
διότι τῶν Μαρτύρων ἡ μνήμη εἶναι ἐνθύμησις τῶν μαρτυρικῶν ἀγωνισμά-
των· τῶν Μαρτύρων ἡ μνήμη εἶναι τῶν ἁμαρτιῶν συγχώρησις· τῶν Μαρ-
τύρων ἡ μνήμη εἶναι τῶν ἀσθενούντων ἰατρία, τῶν θλιβομένων παρηγορία,
τῶν ἀρρώστων θεραπεία, τῶν ἁμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ καθολικὰ νὰ εἰ-
ποῦμεν, τῶν Μαρτύρων ἡ μνήμη εἶναι αἰτία καὶ ἀφορμὴ τῆς ψυχικῆς σωτη-
ρίας τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὅταν ἐπαινέται καὶ ἐγκωμιάζεται Μάρτυς, δοξά-
ζεται ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος παρακινεῖται εἰς ἀγαθοποιίαν, καὶ τὰ μὲν
γῆνα καταφρονεῖ, τὰ δὲ οὐράνια ὀρέγεται· τὰ πρόσκαιρά μισεῖ· καὶ τὰ αἰ-
ώνια ἐπιθυμεῖ· καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου· ἐπειδὴ λοιπὸν διὰ
τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου γίνονται αἱ ἑορταὶ καὶ αἱ πανηγύρεις πρέπει
εἶναι καὶ ὡς ἀρέσκει τοὺς Ἁγίους νὰ πανηγυρίζωμεν, διὰ νὰ ἔχωμεν μισθὸν
ἐκ Θεοῦ καὶ νὰ δέχωνται καὶ οἱ Ἁγιοὶ τὰς πανηγύρεις μας· ἐὼν ἑορτάζω-
μεν ἐθνικῶς μὲ πολυφαγίαν καὶ πολυποσίαν καὶ οἱ Ἁγιοὶ δὲν δέχονται τὰς
ἑορτάς μας τί τὸ ὄφελος; διὰ τοῦτο ἐπαιδεύοντο καὶ ἐτιμωροῦντο, καὶ ἐπι-
στευον καὶ ἐκρατεῦοντο οἱ Ἁγιοὶ, διὰ νὰ μᾶς δείξουν πῶς κερδαίνεται ἡ
βασιλεία τῶν οὐρανῶν, πῶς σώζεται ὁ ἄνθρωπος καὶ πῶς γίνεται υἱὸς καὶ
κληρονόμος τοῦ Θεοῦ· ἐπαιδεύθησαν ἀλλὰ ἐστεφανώθησαν, ἐτιμώθησαν,
ἀλλὰ ἐτιμώθησαν· ἐφρονεύθησαν, ἀλλὰ ζῶν αἰωνίως εἰς τὴν βασιλείαν τῶν
οὐρανῶν· ἐνέστευσαν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ εἰς τὸν Παράδεισον
εἶναι χορτασμένοι, καθὼς ὀρίζει ὁ Κύριος εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον· Μακά-
ριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσονται· ὕβρεις καὶ οἰκεισμοὺς καὶ μαρ-
τύρια ὑπέμειναν, διὰ νὰ μὴ ἀρνηθῶν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ
Χριστὸς τοὺς ἀντάμειψε χιλιοπλάσιος καὶ τοὺς ἔδωκε τὴν κληρονομίαν καὶ

κατοικίαν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τὴν αἰώνιαν ζωὴν, τὴν παντοτεινὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν καὶ διὰ τὰ μὴ νομίζετε ὅτι λέγω ψεῦδος, ἀπὸ τοῦς σημερινοῦς ἐορταζομένους Ἀγίους καταλάβετε τὴν ἀληθειαν, νὰ ἰδῆτε τὴ μαρτύρια καὶ παιδεύσεις ὑπέμειναν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ πῶς ἐτιμώθησαν πρῶτον μὲν ἐκ Θεοῦ, δεύτερον δὲ ἐξ ἀνθρώπων· πῶς διὰ ὀλίγων ἡμερῶν τυραννίαν ἐκληρονόμησαν τὴν αἰώνιον ζωὴν· πῶς δὲ μὲ μικρὰν τιμωρίαν ἐστεφανώθησαν καὶ ἐτιμώθησαν ἐκ Θεοῦ· πῶς διὰ τὰ καταφρονήσῃσι τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν, εὗρον τὴν παντοτεινὴν διὰ τὰ καταπατήσῃσι τοῦ φθαρτοῦ βασιλείως Θεοῦ· πῶς διὰ τὰ μισήσῃσι τὴν μισητὴν χαρὰν τοῦ κόσμου τούτου ἐκληρονόμησαν τὴν ἡγαπημένην ἀγαλλίασιν. Ἀκούσατε παρακαλῶ πῶς ἡγωνίσθησαν, πῶς ἐτιμώρηθησαν, πῶς ἐπαιδεύθησαν καὶ ὕστερον πῶς ἐτιμώρησαν καὶ παρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώποις διὰ τὰ λάβετε καὶ μισθὸν παρ' αὐτῶν.

Α'.

Ὁ μὲν Θεόδωρος ὁ Στρατηλάτης ὑπῆρξε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Λικίνιου ἐν ἔτει (320) καταγόμενος μὲν ἀπὸ τὰ Εὐχάιτα (τὰ ὅποια κοινῶς ὀνομάζονται Ἐφλεῖμ εὐρισκόμενα ἐν Γαλατίᾳ) κατοικῶν δὲ εἰς τὴν Ἡράκλειαν τὴν εὐρισκομένην κατὰ τὴν Μαύρην θάλασσαν. Οὗτος δὲ ὑπερέβαλε τοὺς πολλοὺς καὶ κατὰ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς καὶ κατὰ τὴν ωραιότητα τοῦ σώματος καὶ κατὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων. Φρόνιμος καὶ γνωστικός ὑπὲρ τοὺς νέους τοῦ καιροῦ ἐκείνου, τόσοσιν ὅπου διὰ τὴν εὐχλωτείαν του καὶ τὴν γνῶσιν του, τὸν ὠνόμαζον Βρυοῦτορα, ἦτοι βρύσιν τῆς ρητορικῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἔλοι ἐφιλοτιμούντο νὰ ἀποκτήσῃσι τὴν φιλίαν του. Ὄθεν καὶ ὁ Βασιλεὺς Λικίνιος πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα εἶχε νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐδιώρισεν ἀρχιστράτηγον τοῦ ἔδωκε δὲ καὶ τὴν πόλιν Ἡράκλειαν πρὸς τιμὴν νὰ τὴν ἐξουσιάσῃ, μὴ ἡξέουσαν ὅτι χριστιανὸς κεκρυμμένος. Ὁ δὲ Ἅγιος ὡς ἔλαβε τὴν ἐξουσίαν παρευθὺς ἐφανερώθη χριστιανός, καὶ ἐκήρυττε τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθινόν. Πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπέστρεφον καὶ ἐγίνοντο χριστιανοὶ κατ' ἐκάστην ἡμέραν, ὥστε ἐπλησίαζεν ἡ Ἡράκλεια θλὴν νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀγίου. Ὁ δὲ Βασιλεὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐμεινεν εἰς τὴν Νικομήδειαν. Καὶ ὡς ἤκουσε τὰ περὶ τοῦ Ἀγίου πολλὰ ἐλυπήθη καὶ γράφει ἐπιστολὰς πρὸς αὐτὸν ἱλαρὰς καὶ ἐπαινετικὰς, ὅπου ἔγραψεν οὕτως. «Λικίνιος ὁ βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων τῷ Στρατηλάτῃ Θεόδωρῳ χαίρειν. Οἱ μεγάλοι Θεοὶ τῶν Ἑλλήνων μοῦ ὑπερβύμισαν νὰ κάμω μίαν ὑπόθεσιν· ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν δύναμιν καὶ τὸ θέλημα αὐτῶν ἔχομεν ἡμεῖς τὴν βασιλείαν καὶ τὴν τιμὴν, πρέπει καὶ ἡμεῖς τὸ κατὰ δύναμιν νὰ δείχνωμεν πρὸς αὐτοὺς ἐκεῖνο ὅπου ἀγαποῦν αὐτοὶ οἱ Θεοὶ, καὶ ἐπιμελώμεθα ὅσον τὸ δύνατον νὰ τὸ κάμνωμεν, διὰ τὰ μᾶς μακροχρονοῦν καὶ ἄλλο δὲν ἀγαποῦν οἱ Θεοὶ πα-

ρὰ τὴν τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς βασιλεῖς καὶ ἀρχιστράτηγους, ἔπειτα δὲ καὶ ἀπὸ τὸν κοινὸν λαόν. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι ἡ τιμὴ τῶν Θεῶν νὰ προσκυνῶμεν τὰ εἰδωλά τους, διὰ τοῦτο στέλλω ἐπιστολὴν φιλικὴν πρὸς ὑμᾶς κύριε Θεόδωρε, ἵνα λάβης τὸν κόπον νὰ ἔλθῃς ἐδῶ διὰ δύο αἰτίαι, ἓνα μὲν νὰ γράψωμεν εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν διὰ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, νὰ πρωτοθυσιάσωμεν δὲ πρῶτον ἡμεῖς πρὸς τοὺς Θεοὺς νὰ ἰδῇ καὶ ὁ κοινὸς λαὸς τὴν ἰδικήν μας ἀγάπην, ὅπου ἔχομεν πρὸς τοὺς Θεοὺς νὰ αὐξάνουν περισσότερον τοὺς πόθους τῶν πρὸς τὰ εἰδωλά. Ὑγίαινε». Αὐτὴν τὴν γραφὴν ἔγραψεν ὁ βασιλεὺς καὶ τὴν ἔστειλε μὲ ἀρχοντας ἀνθρώπους πρὸς τὸν Ἅγιον· ὁ δὲ ἄγιος ὡς εἶδε τοὺς βασιλικούς ἀνθρώπους, τοὺς ἐδέχθη καὶ τοὺς ἐτίμησε καὶ δωρεὰς τοὺς ἔδωκε καὶ τρεῖς ἡμέρας τοὺς ἐφίλεισε. Μετὰ ταῦτα οἱ ἀρχοντες τοῦ εἶπαν νὰ ὑπάγουν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ αὐτὸς τοὺς ἔλεγε. «Καὶ τοῦ Βασιλέως ἡ διαταγὴ, νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἰδική σας, μόνον εὐφραίνεσθε καὶ χαίρετε». Ὄταν δὲ ἐφθασεν ἡ προσδιορισμένη ἡμέρα, ὅπου τὸν ἐδιέτασσαν ὁ Βασιλεὺς ν' ἀναχωρήσῃ, ἐκράτησε τρεῖς τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ βασιλέως, τοὺς δὲ λοιποὺς τοὺς ἔστειλε πρὸς τὸν βασιλέα μὲ ἐπιστολὴν γράφων οὕτω. «Θεόδωρος ὁ στρατηλάτης Λικίνιῳ τῷ βασιλεῖ καὶ αὐτοκράτορι Ῥωμαίων χαίρειν. Τὴν τιμίαν σου γραφὴν ἐδέχθην καὶ ὡς ἔπρεπε τὴν ἐπροσκύνησα· εἶδον νὰ μοῦ γράψῃς νὰ ἔλθω αὐτοῦ, μεγαλειότατα, δὲν εἶναι εἰς ἐμὲ εὐκολόν νὰ ἔλθω αὐτόθι, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, διότι εἶναι μεγάλη ταραχὴ ἐνταῦθα ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, διότι ἀφήσαντες τὴν πατρίδα τῶν θρησκείαν προσκυνῶν τὸν Χριστὸν καὶ κινδυνεύει ἡ Ἡράκλεια θλὴν νὰ ἐπαναστατήσῃ ἀπὸ τὴν βασιλείαν σου. Διὰ τοῦτο πολλὴ παρακαλῶ τὴν μεγαλειότητά σου, λάβε μόνος σου τὸν κόπον καὶ ἔλθε ἐνταῦθα· φέρε δὲ καὶ τὰ εἰδωλά τῶν μεγαλυτέρων Θεῶν, ἓνα μὲν νὰ εἰρηνεύσῃ τὸν κόσμον τοῦτον, ἄλλο δὲ, νὰ κάμνωμεν ἡμεῖς θυσίαν παρηρησίαν τῶν, διὰ τὰ μᾶς ἴδωσι καὶ νὰ μᾶς μιμηθῶσιν. Ὑγίαινε». Ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς εἶδε τὴν τοιαύτην γραφὴν, πολὺ ἐχάρη, πῶς φροντίζει διὰ τὰ εἰδωλά, ὁ δὲ ἄγιος ἔγραψε ταῦτα διὰ δύο αἰτίας, μίαν μὲν, ἵνα μαρτυρήσῃ ἐκεῖ εἰς τὴν Ἡράκλειαν διὰ τὰ ἀγάσῃ τὴν πατρίδα του· ἄλλην δὲ, διὰ τὰ στηρίξῃ μὲ τὸ μαρτύριον καὶ νὰ βεβαιώσῃ τοὺς χριστιανούς εἰς τὴν εὐσεβείαν. Ἐφώνησε δὲ ὁ βασιλεὺς 8000 στρατιώτας καὶ ἐπήγε καὶ τὰ εἰδωλά τῶν μεγαλυτέρων Θεῶν καὶ ἀνεχώρησε μὲ χαρὰν διὰ τὴν Ἡράκλειαν, μὴ λυγρίζων τί ἦτο ἡ ἔννοια τοῦ Ἀγίου. Κατ' ἐκεῖνην δὲ τὴν νύκτα προσευχόμενος ὁ ἄγιος εἶδεν ὡς νὰ ἐχάλασεν ἡ σκέπη τοῦ οἴκου ὅπου ἔμενε καὶ φλόγα μεγάλῃ ἀνέβαινε καὶ ἐκατέβαινε ἀπὸ τὸν οὐρανόν· καὶ φωνὴ ἠκούσθη οὐρανὸθεν λέγουσα: «Θάβρε, Θεόδωρε, διότι μετὰ σοῦ ἐγὼ εἶμαι». Ὄταν δὲ ἦλθεν εἰς ἐαυτὸν ὁ Ἅγιος, ἐγνώρισεν ὅτι δι' αὐτὸν ἦτο τὸ ὄραμα καὶ ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ μαρτυρήσῃ. Ὄταν δὲ ἤκουσεν, ὅτι ἔρχεται ὁ βασιλεὺς ἐμβῆκε εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ἐπροσηύχετο καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ μετὰ δακρύων λέγων. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γίε τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, Σὺ ὅπου κατέβης ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς εἰς τὴν γῆν διὰ τὰ μᾶς δειλῆς ὁδὸν καὶ ἐρόπον, πῶς νὰ ἐρχώμεθα καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανόν, Σὺ ὅπου ὑπέμεινας, σταυρὸν καὶ θάνατον, διὰ τὰ δειλῆς καὶ εἰς ἡμᾶς, πῶς νὰ ὑπομένωμεν τὸν θάνατον, διὰ τὴν ἀγάπην σου, Σὺ δυνάμωσόν με, Σὺ ἐνίσχυσόν με νὰ μαρτυρήσω διὰ τὸ ὄνομα Σου

τὸ ἅγιον». Ἀπὸ ἐπροσευχῆς δ' ἅγιος καὶ ἐπαίτα ἐνέφθη ἐλαμπροφόρεσε καὶ ἱππεύσας προῦπήντησεν αὐτοὺς ὡς ἔπραπε. Ἐκεῖ δὲ ἀφοῦ ἐσυνανετήθησαν ἀπακρίθη ὁ ἅγιος καὶ λέγει εἰς τὸν βασιλέα «Χαίροις βασιλεῦ θεοτάτα καὶ αὐτοκράτωρ». Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπεκρίθη «Χαίροις καὶ σὺ Θεόδωρε ἡλιόρατε καὶ ὠραιότατε». Συνομιλοῦντες δὲ ἀμφοτέροι ἐσιήλθον εἰς τὴν πόλιν καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκάθησεν ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ ἐπῆγε δὲ καὶ ὁ ἅγιος καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ βασιλέως πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος. Τότε ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς καὶ ἤρχισε νὰ ἐγκωμιάσῃ τὸν τόπον καὶ τὸν λαόν καὶ τὸν ἅγιον λέγων. «Ἀληθῶς ὁ τόπος οὗτος θεοῦ θρόνος εἶναι, ἅγιος νὰ ὀνομάζεται, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν πρέπει εἶναι ἄλλον οὐρανὸν νὰ ὀνομάζω τὸν τόπον τοῦτον οἱ ἄνθρωποι, ἐπειδὴ καὶ ἡ πόλις μεγάλη εἶναι καὶ οἱ κάτοικοι πολλοὶ καὶ εὐσεβεῖς καὶ ὁρθόδοξοι εἶναι πρὸς τοὺς θεοὺς· ὅτι εἰς ἄλλην πόλιν δὲν τιμῶνται τόσοι πολλοὶ οἱ θεοί, ὡς ἐνταῦθα ἀλλὰ οὐδὲ ἄλλος τόπος εἶναι καταλληλότερος εἰς προσκύνησιν τῶν μεγάλων θεῶν ὡς οὗτος. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ θαυμαστός καὶ ἀνδρείος ἐκεῖνος Ἡρακλῆς, ὁ θεός, ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου θεοῦ, τοῦ Διὸς καὶ τῆς θεᾶς Ἀλκμήνης, ἠγάπησε τὸν τόπον τοῦτον καὶ εἰς τὸ θάνατον τοῦ ἐπινομάσεως τὴν πόλιν ταύτην Ἡράκλειαν. Κατ' ἀλήθειαν ἅγιος τόπος εἶναι πρὸς τιμὴν σου, κύριε Θεόδωρε, ἐσὺ πρέπει νὰ ἀρχῇς τῆς τοιαύτης θαυμαστῆς πόλεως· σὺ εἶσαι ἅγιος νὰ κυβερνᾷς τοσοῦτον λαόν, ὅτι εἶσαι εὐσεβὴς πρὸς τοὺς θεοὺς, ὅτι ἡ ἀγάπη σου ὅλη πρὸς τὰ εἰδωλα εἶναι· ὅτι νύκτα καὶ ἡμέραν ὅλο δὲν φροντίζεις πέραν πῶς νὰ ἀρέσῃς τοῖς θεοῖς τῶν ἐλλήνων. Τὰ λοιπὸν δεῖξόν τὴν ἀγάπην ὅπου ἔχεις πρὸς τοὺς θεοὺς, τώρα ἐμπροσθέν μας καὶ θυσιάσας τοῖς θεοῖς, ἵνα ἴδῃ καὶ ὁ ἐπίλοιπος λαὸς νὰ σὲ γνωρίσῃ ὅτι εἶσαι φίλος τῶν μεγάλων θεῶν καὶ τοῦ βασιλέως». Ταῦτα ἔλεγεν ὁ βασιλεὺς κολακεύων τὸν ἅγιον, ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Μεγαλειότατε, ἡ διαταγὴ σου νὰ γίνῃ, πλην δός μοι κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην τὰ εἰδωλα τῶν μεγαλειτέρων θεῶν τῶν Ἑλλήνων τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ νὰ τοὺς θυσιάσω ταύτην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπομένην καὶ ὅταν διατάξῃς νὰ τοὺς θυσιάσω καὶ εἰς τὸ φανερόν». Ἦκουσεν ὁ βασιλεὺς καὶ πολὺ ἔχαίρει καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξε καὶ ἔφεραν τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ εἰδωλα ὅπου εἶχεν. ὁ δὲ ἅγιος τὰ ἐπῆγεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην τὰ συνέτριψεν εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ τὰ διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ὅταν δὲ παρῆλθον δύο ἡμέραι προσεκάλεσεν ὁ βασιλεὺς τὸν ἅγιον νὰ ἐκτελέσῃ ἐκεῖνο ὅπου ὑπεσχήθη. Ἐπῆγε λοιπὸν ὁ ἅγιος καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ βασιλέως εἰς τὸ δεξιὸν μέρος. Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς «Σοφώτατε Θεόδωρε, ἰδοὺ ἐφθάσεν ἡ ἡμέρα τῆς θυσιάς· ἔλθε λοιπὸν καὶ θυσιάσας εἰς τὸ φανερόν τοῖς θεοῖς, ὅπως ἴδωσι καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἄνθρωποι καὶ γίνουν πραθυμότεροι πρὸς τοὺς θεοὺς». Λέγων δὲ ὁ βασιλεὺς τούτους τοὺς λόγους ἐκατόνταρχος τις Μαξέντιος ὀνομαζόμενος, παριστάμενος εἶπε τοῦ βασιλέως «Μὰ τοὺς μεγάλους θεοὺς βασιλεῦ, σήμερον ἡπατήθη ἡ μεγαλειότης σου ἀπὸ τοῦτον τὸν μικρὸν Θεόδωρον, διότι χθὲς εἶδον ἐγὼ τὴν χροστὴν κεφαλὴν τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος εἰς ἐνὸς πτωχὸν τὰς χεῖρας· τὸν ἠρώτησα ποῦ τὴν εὔρε, καὶ μεῦ εἶπεν ὅτι αὐτὸς ὁ Θεόδωρος τοῦ τὴν ἐχάρισεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὅταν ἤκουσε ταῦτα πολὺ ἐταράχθη καὶ πολλὴν ὥραν ἔμεινεν ἄφωνος. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη, «Μὰ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, μου ὦ βασιλεῦ, ἀληθῶς λέγει ὁ Μαξέντιος· ἀλλ'

ὁμως καλῶς ἐποίησα, μεγαλειότατε καὶ τοῦ· συνέτριψα, ἐπειδὴ οἱ θεοὶ τοῦτον ἐαυτὸν τὸν δὲν δύνανται νὰ βοηθήσωσι, πῶς θὰ δυνηθοῦν νὰ βοηθήσωσιν ἡμᾶς;». Ὁ δὲ βασιλεὺς ὅταν ἤκουσε ταῦτα ἔγεινεν ὀλίως διόλου ἄφωνος καὶ ἔξω φρενῶν ἐκ τῆς πολλῆς τοῦ λύπης ἐβλάτε τὴν δεξιάν του χεῖρα εἰς τὸ μάγουλόν του λέγων· «Θεόδωρε αὐταὶ εἶναι αἱ ἁμειβαὶ πρὸς τοὺς θεοὺς· αὐτὰ ἐθάρρουν· ἐγὼ ὅταν σὲ ἐτίμων· Οὕτως ἠλπίζον νὰ κάμῃς ἐσὺ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ πρὸς ἡμᾶς· αὐτὰ περιέμενον ἐγὼ καὶ ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Νικομήδειαν καὶ ἦλθον εἰς τοὺς πόδας σου· κακὴ καὶ ἀνοσία κεφαλὴ, μὲ τοιοῦτον δόλον μὲ ἔκαμες καὶ ἐνταῦθα μιαιφόνος· ὅντως τῆς πονηρίας εἶσαι κατοικητήριον ἀσεβέστατε κατὰ ἀλήθειαν υἱὸς τῆς πανουργίας εἶσαι παμμίαιρε· ἀλλὰ μὲ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν δὲν θὰ χωνεύσω αὐτὰ ἐγὼ, οὔτε εἰς καλὸν θὰ σοῦ εὕγῃ τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ ἀναιδέστατα». Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Βασιλεῦ ἀγνώστε καὶ μαρτύρετε τί θυμῶνεις τόσοι πολλοί· Ἰδὲ καὶ ἄν μόνος σου καὶ ἐννόησον τὴν δύναμιν τῶν θεῶν σου· ἐὰν αὐτοὶ ἦσαν ἀληθεῖς θεοὶ πῶς δὲν ἡδυνήθησαν νὰ βοηθήσουν τὸν ἐαυτὸν τὸν; Πῶς ὅταν τοὺς κατέκοπτο δὲν ὠργίζοντο; πῶς δὲν ἐστεῖλαν πῆρε νὰ μὲ κατακλίσουν; ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι μόνον καθαρὰς χρυσῆς καὶ ἀργυρῆς, συνετρίβησαν μὲ χεῖρα ἀνθελωπίνην διὰ τοῦτο βασιλεῦ ἐὰν μὲν ὀργίζεσαι ἐσὺ ἐγὼ δὲ περιγεῶ διὰ τὴν ἀγνωσίαν ὅπου ἔχεις· ἐὰν ἐσὺ θυμῶνεις ἐγὼ ἀνδριεύνομαι ἐὰν ἐσὺ θεομαχεῖς, ἐγὼ θεολογῶ· ἂν ἐσὺ λατρεύεις ξύλα νεκρὰ καὶ ἄψυχα, ἐγὼ λατρεύω τὸν Χριστὸν τὸν ζῶντα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἐὰν σὺ λυπῇσαι ἐγὼ χαίρομαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν θεῶν». Ὅταν ἤκουσε ταῦτα ὁ βασιλεὺς ὀλος ἡλλοιώθη καὶ τὸ πρόσωπόν του ἡλλαξε ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ ἀμέσως διέταξε νὰ τὸν πεντώσουν εἰς τὰ τέσσαρα μέρη καὶ νὰ τὸν δέρνουν μὲ ὠμά νεῦρα βωδιῶν, εἰς μὲν τὴν ράχιν τοῦ ἀθλητοῦ ἐπακκοσίας πληγὰς, εἰς τὴν κοιλίαν ὅρ, τὸν δὲ λαίμονα τοῦ ἁγίου νὰ κτυπῶσι μὲ μολυβδίνης σφαίρας. Ἐπειτα ἐξέσπιν αὐτὸν καὶ μὲ λαμπάδας καίουσιν κατόπιν δὲ τρίβωσιν τὰς σάρκας αὐτοῦ μὲ τοῦ τοῦβλα καὶ κεραμίδια, καὶ οὕτω ρίπτουσιν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ σφίγγουν τοὺς πόδας αὐτοῦ μὲ τὸ τιμωρητικὸν ἐκεῖνο ξύλον, ἀφήνοντες αὐτὸν νηστεῖν 7 ἡμέρας. Καὶ ὅμως ὁ ἅγιος τὰ ὑπέφερε ὅλα ταῦτα καὶ παιδεύμενος ἄλλο δὲν ἔλεγεν εἰμὴ ἡ «Δόξα σοι ὁ Θεός», διήλθε λοιπὸν ὁ ἅγιος ἐκείνας τὰς 7 ἡμέρας πεινασμένος καὶ διψασμένος, μόνον ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν ἐδυναμίωνε. Μετὰ ταῦτα ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς καὶ τὸν ἐβγάλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ ἤρχισε πάλιν μὲ κολακείας νὰ λέγῃ πρὸς τὸν ἅγιον. «Πολλὰ τινὰ συμβαίνουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅπου ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἐννοήσωμεν, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ὅπου ἐγενεῖν εἰς ἐσέ, φίλε μου Θεόδωρε! Τὸ μὲν πόθεν καὶ διατί ὠνεῖδισες τοὺς θεοὺς καὶ πῶς ὑπέμεινας εἰς τόσας παιδεύσεις δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐννοήσω! Θέλω τώρα νὰ συνέλθῃς καὶ νὰ θυσιάσῃς εἰς τοὺς μεγάλους θεοὺς καὶ αὐτοὶ ὡς ἐλεήμονες ὅπου εἶναι θὰ σὲ συγχωρήσωσι εἰς ὅ,τι καὶ ἂν ἐπταίσας πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ διὰ τὰς τιμωρίας καὶ τὰς παιδεύσεις ὅπου σοῦ ἔκαμα, θέλω σὲ ἀνταμείψω μὲ πλουσίας δωρεάς». Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Ἄν εἴπω βασιλεῦ δυνατόν νὰ ἀναγῶ ἐγὼ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅχι νὰ ἡθελῇς νὰ μοῦ δώσῃς χαρίσματα, ἀλλὰ καὶ νὰ μὲ ἡθελῇς κατακόψῃς εἰς λεπτὰ τεμάχια,

πάλιν δὲν ἡθελες δυνηθῇ νὰ μὲ χωρίσῃς ἀπὸ τὸν Χριστόν μου, καὶ ἐὰν θέλῃς νὰ τὸ ἰδῇς ὅτι ἀληθῶς σοὺ λέγω, δοκίμασέ το διὰ νὰ βεβαιωθῇς ὅτι δὲν εἶναι καμμία παιδευσίς ὅπου νὰ μὲ χωρίσῃ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μου». Ταῦτα ὅταν ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ στήσουν σταυρὸν ὀρθὸν ἐξω τῆς πόλεως καὶ νὰ σταυρώσουν τὸν ἅγιον. Ἐπὴρὰν λοιπὸν οἱ στρατιῶται τὸν ἅγιον καὶ ἐκάρψωσαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του εἰς τὸν σταυρὸν· ἔπειτα (ὃ τῆς θηριώδους ἀπανθρωπίας) ἐπέρασαν εἰς τὸ παιδογόνον καὶ κρύψαν μέλος τοῦ μάρτυρος μίαν περόνην ἢ ὅποια ἐφθασε μέχρι τῶν ἐντοσθίων του. Ἰσταντο δὲ γύρωθεν καὶ παιδία τὰ ὅποια ἐτόξευσαν τὸν ἅγιον εἰς τὸ πρόσωπον, ὅθεν ἀπὸ τὰ βέλη ἐχύθησαν αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἄλλοι δὲ ἐξέκοψαν καὶ τὰ σπερματογόνα του μέλη καὶ ὁ ἅγιος ἐσταυρωμένος ὑπέμεινε γενναίως, καὶ ἐκ βάθους καρδίας ἔλεγε· «Κύριε, Κύριε ὁ Θεός μου, Σὺ μοῦ προεῖπες ὅτι μετ' ἐμοῦ εἶσαι καὶ τώρα πῶς ἔλλειπες ἀπ' ἐμοῦ; Ἰδοὺ ἐφθασε καιρὸς βοηθείας· διὰ τοῦτο βοηθησόν με· διότι καὶ ἐγὼ διὰ σὲ πάσχω ὅλα ταῦτα, διὰ τὴν ἀγάπην σου παρέδωκα τὸ σῶμά μου εἰς τοιαύτας τιμωρίας. Σὺ λοιπὸν ὁ Θεός μου, δυνάμωσόν με καὶ παράλαβε τὴν ψυχὴν μου, διότι δὲν δύναμαι νὰ ὑπομείνω περισσότερον». Καὶ λέγων ταῦτα ὁ ἅγιος εἶδεν ἕνα ὑπηρετὴν τοῦ ὀνόματι Οὐάρν πῶς ἔκλαιε καὶ ἔγραψε τὰ μαρτύριά του καὶ τοῦ λέγει σιγῇ. «Τέκνον μου Οὐάρν νὰ μὴ ἀφήσῃς τὴν ἐργασίαν σου. Ὑπόμεινε ἕως οὗ γράψῃς ἔλιν μου τὸ μαρτύριον». Ταῦτα εἶπεν ὁ μάρτυς καὶ ἐσιώπησεν παντελῶς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος ἔμεινε τὴν νύκτα εἰς τὸν σταυρὸν, διὰ τοῦτο ἐνόμισεν ὁ Δικίνιος εἰ· ἦδη ἀπέθανεν. Ἡπαῖτο ὁμοῦς ὁ μάταιος, διότι κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἄγγελος Κυρίου κατέβη ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ ἔλυσε τὸν ἅγιον ἀπὸ τὸν σταυρὸν καὶ ἔλιν ὑγιὴ ἐποίησε. ἔπειτα τὸν ἡσπασθῇ καὶ εἶπε· «Χαίροις στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ. Θάρρει καὶ δυνάμωσόν σου ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἰδοὺ μετὰ σοῦ εἶναι ὁ Θεός καὶ διατὶ εἶπες ὅτι σὲ ἐγκατέλειπεν. Τελείωσε τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου σου, καὶ θέλεις ἔλθει πρὸς τὸν Κύριον νὰ λάβῃς τὸν ἡτοιμασμένον σοι στέφανον». Αὐτὰ εἶπεν ὁ ἄγγελος καὶ παρευθὺς ἔγεινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ ἅγιος, ὡς εἶδε τὸν ἑαυτὸν τοῦ λυτὸν, ἄρχισε καὶ εὐχαριστοῦσε τὸν Θεὸν καὶ ψάλλοντας ἔλεγεν· «Ὑψώσω σε Κύριε, ὁ Θεός μου, ὁ βασιλεὺς μου καὶ εὐλογήσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος». Καὶ ὁ μὲν ἅγιος Θεόδωρος εὐχαριστῶντας τὸν Θεὸν ἐπέρασε τὴν νύκτα ἐκείνην. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ ταχὺ ἀπέστειλε δύο ὑπηρετάς του, τὸν Ἀντίοχον καὶ Πατρίκιον ὀνομαζομένους νὰ φέρουν τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου νὰ τὸ ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν. νὰ μὴ τὸ πάρουν οἱ Χριστιανοί, καὶ τὸ ἔχουν ὡς ἁγιασμόν τους. Ὑπῆλθον δὲ οἱ ὑπηρεταὶ καὶ τὸν μὲν σταυρὸν εὗρον κατὰ γῆς, τὸν δὲ ἅγιον δὲν εἶδον. Ὁ Ἀντίοχος τότε λέγει πρὸς τὸν Πατρίκιον. Ἀληθεύειν λέγουσιν οἱ Γαλιλαῖοι, ὅτι ὁ Χριστὸς τοὺς ἀνεστήθη ἀπὸ τοὺς νεκρούς· ἰδοὺ ἀνάστησε καὶ τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἔλαβε μαζί του καὶ δὲν τὸν εὗρισκον. Ὁ δὲ Πατρίκιος ὡς ἤκουσεν ὑπῆγε πλησιέστερον εἰς τὸν σταυρὸν καὶ βλέπει καθαρῶς καὶ ἦτον ὁ ἅγιος λυτὸς καὶ εὐχαρίσκει τὸν Θεόν. Τότε, ὡς εἶδον τὸ θαῦμα αὐτοῦ, ἔκραξαν μεγαλοφώνως· «Μέγας ὁ Θεός τῶν Χριστιανῶν». Καὶ πρὸς τὸν ἅγιον εἶπον· «Λεομένιά σου, Μάρ-

τυς τοῦ Χριστοῦ, δέξου μας, καὶ ἡμεῖς Χριστιανοὶ εὐμεθεῖα· καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ καὶ ἄλλοι ὁδοήκοντα πάντα ἐπίστευσαν ὁμοίως εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ βασιλεὺς, ἔστειλε τὸν ἐπίτροπον τῆς βασιλείας του μὲ τρικύσια παλληγκάρια νὰ τοὺς θανατώσῃ καὶ ὡς ἐπῆλθον καὶ αὐτοὶ καὶ εἶδαν τὸ θαῦμα, ὅπου ἔκαμεν ὁ ἅγιος, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ πλῆθος πολὺ καὶ ἀπειρον τῶν ἀνθρώπων ἐπίστευσεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Τότε εἰς στρατιώτης, Λεάνδρος ὀνόματι, ὑπῆγε καὶ εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα. Νὰ ἡξεύρῃς βασιλεῦ, ἔλιν τὸ πλῆθος τῆς Ἡρακλείας ἄφησε τοὺς ἐλληνικοὺς θεοὺς, καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν λεγόμενον Χριστόν ἀπὸ τὰς μαγείας τοῦ πλάνου Θεοδώρου. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς πολλὰ ἐθυμώθη καὶ ἀπέστειλε τὸ διατεταγμένον στρατιώτην νὰ κόψῃ τοῦ ἁγίου τὴν κεφαλὴν. Ὑπῆγε γοῦν ὁ στρατιώτης νὰ κόμῃ τὸν ὀρισμὸν τοῦ βασιλέως, καὶ ὡς τὸν εἶδον οἱ Χριστιανοὶ ἐβουλήθησαν νὰ τὸν φονεύσουν· ὁ δὲ ἅγιος ἐκράτησέ τοὺς λέγοντας· «Ἀδελφοί μοι Χριστιανοί, μὴν δογίζεσθε κατὰ τοῦ βασιλέως Δικινίου. Διότι αὐτὸς εἶναι ὑπηρετὴς τοῦ πατρὸς τοῦ διαβόλου· ἐγὼ δὲ πρέπει νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν ἀγαπημένον μου Χριστόν». Λέγοντας αὐτὰ ὁ ἅγιος ἔκαμε τὸν σταυρὸν τοῦ εἰς ἔλιν τοῦ τὸ σῶμα καὶ πρὸς τὸν δοῦλον τοῦ Οὐάρν εἶπε· «Τέκνον μου Οὐάρν, νὰ μὴ ἀμελήσῃς νὰ γράψῃς τὸ μαρτύριόν μου καὶ τὴν ἡμέραν τῆς τελειώσεώς μου· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν μου νὰ πάρῃς τὸ σῶμά μου νὰ τὸ ὑπάγῃς εἰς τὰ Εὐχάριστα τὴν πατρίδα μου καὶ χαίρου καὶ εὐφραίνου καὶ πείσινε τὸν Χριστόν» καὶ παρευθὺς μὲ τὸν λόγον ἔσκηψε τὸν λαιμὸν του καὶ ὁ στρατιώτης τὸν ἀπεκεφάλισε. Τότε τινὲς Χριστιανοὶ εὐσεβεῖς ἐπῆραν τὸ κορμὶ τοῦ ἁγίου αἱματομένον καὶ μὲ λαμπάδες καὶ θυμιάματα τὸ ἐπῆλθον εἰς τὰ Εὐχάριστα καὶ ἐπέθη εἰς τὸν πατρικὸν αὐτοῦ οἶκον καθὼς ὁ μεγαλομάρτυς ἐπρόσταζε περὶ τούτου τὸν ταχυγράφον τοῦ Οὐάρν, ὁ ὁποῖος παρὼν εἰς τὸ μαρτύριόν του ἔγραψε τὰς κατὰ μέρος ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις τοῦ ἁγίου πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ τὰ διάφορα εἶδη τῶν βασάνων, ὅσα ἔλαβεν, καὶ τὰς παρὰ Θεοῦ βοηθείας καὶ ἀντιλήψεις ὅσων ἠξιώθη, καὶ πολλῶν θαυμάτων ἅτινα ἐγένοντο διὰ πρεσβειῶν αὐτοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, τὰ ὅποια παραλείπομεν, ἵνα στρέψωμεν τὸν λόγον εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ὁμωνύμου μεγαλομάρτυρος ἐπίσης Θεοδώρου, ἀπὸ τὸ ὅποσον πολλὴν ἔχετε νὰ καρπωθῆτε τὴν ὠφέλειαν τῆς ψυχῆς εὐσεβεῖς Χριστιανοί, ὅσοι μετὰ προθυμίας ἀκροάζεσθε καὶ ἀπὸ τὸν πόθον πρὸς τοὺς ἁγίους καὶ ἐνδόξους Μάρτυρας τοῦ μὲν σώματος τὴν ραθυμίαν καταβάλλετε εἰς δὲ τὸν κόπον τῆς ἀγρυπνίας χαίρετε.

B'.

Ὁ δὲ ἅγιος Μεγαλομάρτυς Θεόδωρος ὁ Τήρων ὑπῆρξε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν βασιλέων Μαξιμιανίου καὶ Μαξιμίνου ἐν ἔτει 297 καταγόμενος ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἀμασίας (πόλεως Καπαδοκίας) ἀπὸ τὸ χωρίον Χουλιανῶν. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἔστειλαν οἱ βασιλεῖς διαταγὰς, ὅτι ὁποῖος ἐκ τῶν Χριστιανῶν ἀρνήθῃ τὸν Χριστόν καὶ πιστεύσῃ εἰς τὰ εἰδωλα μεγάλως τιμὰς νὰ ἔχῃ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς· ἐὰν δὲ δὲν ἐθυσίαζεν εἰς τὰ εἰδωλα, ἀλλὰ ἔμεινεν εἰς τὴν

πίστιν· του, με τιμωρίας και βασάνους νά θανατώνονται. Τινές Χριστιανοί μετέβαινον φανερά και ὁμολόγουν τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθινόν και με πολλές τιμωρίας ἀπέθνησκον· ἐξ αὐτῶν ἦτο και ὁ μεγαλομάρτυς Θεόδωρος ὁ Τήρων. Ἦτο χριστιανὸς κεκρυμμένος και ἐφοβέτο νά παρουσιασθῇ ὄχι διὰ τὰ μαρτύρια, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἦτο ἐκ Θεοῦ διὰ νά μαρτυρήσῃ ἀκόμη, διὰ τοῦτο ἠθέλησε νά δοκιμάσῃ ἂν ἦτο θέλημα Θεοῦ. Καί ἡ δοκιμὴ ἦτο τοιαύτη. Ὁ ἅγιος ἐπειδὴ ἦταν γνωστὸς και ἀνδρεῖος ἦτο εἰς τὸ τάγμα τῶν Τηρώνων (νεοσυλλέκτων). Μέλονται δὲ νά ὑπάγουν εἰς τὴν Ἀνατολήν διὰ φύλαξιν, ἐδιωρίσθη εἰς τὸ τάγμα λεγεῶν (διαλεχτόν). Λοιπὸν ἀνεχώρησαν με τὸν ἀρχηγόν των Βρίγκαν εἰς τὴν Ἀνατολήν, εἰς τὴν πόλιν τῶν Εὐχαϊτῶν. Πλησίον δὲ αὐτῆς τῆς πόλεως ἔως 40 μίλια ἦτο μέγα δάσος και κατώκει εἰς αὐτὸ ὄφεις μέγας και φοβερός και οὐδεὶς ἐτόλμα νά διαβῇ διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκεῖνης. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἄφησαν τὰ κτήματά των, ποὺ εἶχαν ἐκεῖ πλησίον φοβούμενοι τὸ θηρίον. Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος θέλων νά δοκιμάσῃ και νά ἰδῇ ἂν εἶναι θέλημα Θεοῦ νά μαρτυρήσῃ μετέβη εἰς τὸ δάσος και ἐζήτησε νά εὕρῃ τὸ θηρίον, περιπατῶν ἐπιπὸς ἐκοπίασε πολὺ· και διὰ νά ἀναπαυθῇ παρεμέρισε ὀλίγον πρὸς τὸ δάσος και ἐκοιμήθη. Γυνὴ τις πλουσία διέβαιναν ἐκ τοῦ τόπου ἐκεῖνου και ἰδοῦσα αὐτὸν κοιμώμενον, φιλάνθρωπος οὖσα τὸν ἐξύπνησε λέγουσα· «ὦ νεανία, ἂν θέλῃς τὴν ζωὴν σου, φύγε ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου· διότι κατοικεῖ θηρίον μέγα και φοβερόν, και οὐδεὶς τολμᾷ νά διαβῇ ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον και πῶς ἐσὺ ἐτόλμησας και ἤλθες ἀπ' ἐδῶ;» ὁ δὲ Ἅγιος τῆς εἶπε· «καὶ ποῖα εἶσαι σύ;» ἀπεκρίθη δὲ ἡ γυνὴ· «Ἐγὼ εἶμαι χριστιανή, και ἔχω κτήμα ἐδῶ ἐκ τῶν γονέων μου και ἐκ τοῦ φόβου τοῦ θηρίου θὰ τὸ ἀφήσω, διότι πολλοὺς ἀνθρώπους εἶδον ἐνώπιόν μου, ὅπου τοὺς ἐφόνευεν ὁ δράκων, διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ νά μὴν μείνῃς αὐτόθι· και γίνῃς προφήτῃ τοῦ θηρίου» λέγει εἰς αὐτὴν ὁ ἅγιος· «Τὴν μὴ φοβοῦ μηδὲ δάκρυζε, σήμερον θέλεις ἐλευθερωθῇ ἀπ' αὐτοῦ τὸ θηρίον, ὁ Κύριός μου Ἰησοῦς Χριστὸς θέλει καταργῆσαι τὴν δύναμιν του και θέλει σᾶς λυτρώσει ἀπὸ τὸν πειρασμόν του· και διὰ τὴν χάριν ποὺ με ἐξύπνησες ὁ Θεὸς νά σοῦ δώσῃ πάλιν τὸν τόπον ὅπου εἶχες κληρονομίαν». Αὐτὰ εἶπεν ὁ ἅγιος και ποήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἀνέβη εἰς τὸν ἵππον του, και ὤρμησε πάλιν ἐντὸς τοῦ δάσους· και ἀκούει τὸν κτύπον ὅπου ἔκαμε τὸ θηρίον. Ἐδραμε πρὸς τὸν κτύπον και εἶδεν ὅτι ἐξήρχετο ὁ δράκων ἐκ τῆς κρύπτης του ὅλος φοβερός· πῦρ ἐξήρχετο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του και συριγμὸν δυνατόν ἔκαμεν ὁ δὲ ἅγιος ποιήσας εὐθὺς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἔδραμεν ἐναντίον τοῦ δράκοντος και με τὸ κοντάριόν του τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν, και τὸ θηρίον ἐκ τοῦ πόνου ἐσύριξε δυνατὰ και τὴν οὐρὰν του περιεγύρισεν, και ἄλλα σχήματα φοβερά ἀφ' ἑκαμὲν ἐφόφησεν. Τότε ὁ ἅγιος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δάσος χαίρων και ἐγνώρισεν, ὅτι ἦτο θέλημα Θεοῦ νά μαρτυρήσῃ, διότι ἐνόησεν ὅτι ὅπως ἐνίκησε τὸν αἰσθητὸν δράκοντα θὰ νικήσῃ και τὴν δύναμιν τοῦ νοητοῦ θηρίου, τοῦ Διαβόλου. Ἀφ' οὗ ἡλευθέρωσε τὸν τόπον ἐκεῖνον μετέβη πάλιν ὁ ἅγιος εἰς τοὺς λοιποὺς στρατιώτας τοῦ τάγματος του. Ἦλθε λοιπὸν ὁ καιρὸς ποὺ οἱ στρατιῶται και ὁ ἀρχηγὸς των Βρίγκας ἠθέλουν νά θυσιάσουν εἰς τὰ εἰδῶλα, και οἱ μὲν ἄλλοι στρατιῶται μετέβαινον και ἐθυσιάζον, ὁ δὲ ἅγιος Θεόδωρος ἔμενεν εἰς τὴν σκηνὴν του. Τότε ἐγνωρίσθη ὅτι

εἶναι χριστιανός. Ὁ δὲ Βρίγκας, ὅταν ἐμαθεν ὅτι ὁ ἅγιος εἶναι χριστιανός, συναθροίσας ὁλοντὸν στρατὸν λέγει εἰς τὸν ἅγιον· «Θεόδωρε διατί δὲν θυσιάζεις, ὅπως ὅλοιμας ἡ μήπως σὺ εἶσαι χριστιανός;» ἀπεκρίθη δὲ ὁ ἅγιος με πολλὴν παρησίαν λέγων· «Ἐγὼ εἶμαι χριστιανός ἐξ ἀρχῆς· και εἰς τὸν Χριστὸν μου πιστεύω, και εἰς αὐτὸν θέλω νά θυσιάσω·» λέγει ὁ Βρίγκας· «Θεόδωρε ἔχε τὴν πρώτην σου τιμὴν και ἔλα νά θυσιάσῃς εἰς τὰ εἰδῶλα και μὴ θέλεις ἐσὺ σήμερον νά ἀτιμασθῇς ἀπὸ ὅλον σου τὸ γένος και ἀπὸ ὅλους τοὺς συντρόφους σου και πάθῃς κακόν, ἀλλὰ θυσιάσῃς ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι στρατιῶται, και μὴν γίνεσαι παραβάτης τῶν βασιλικῶν διαταγμάτων· διότι ἐὰν τὸ μᾶθῃ ὁ βασιλεὺς θὰ πάθῃς μεγάλην ζημίαν». Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Ἐγὼ φανερὰ σοῦ τὸ εἶπον ὅτι εἶμαι Χριστιανός, και δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀλλὰ πάλιν σοῦ τὸ λέγω ὅτι Χριστιανός εἶμαι και τὸν Χριστὸν μου προσκυνῶ και αὐτοῦ εἶμαι στρατιώτης και αὐτῷ θυσιάζω». Ὁ δὲ Βρίγκας εἶπε· «καὶ οἱ στρατιῶται ὅλοι χριστιανοὶ εἶναι, και πάλιν θυσιάζουν και πάλιν εἶναι στρατιῶται. Αὐτὸν δὲ τὸν λόγον εἶπεν ὁ Βρίγκας, ὅχι διότι ἦσαν οἱ στρατιῶται χριστιανοί, ἀλλὰ διὰ νά τοὺς δοκιμάσῃ, νά ἰδῇ ἂν εἶναι και ἄλλος χριστιανός ἐκ τῶν στρατιωτῶν. Ὁ δὲ ἅγιος, ὅταν ἤκουσε τὸν λόγον αὐτόν εἶπε· «Ἐκαστος γνωρίζει τίς εἶναι στρατιώτης, ἐγὼ ὅς γνωρίζω και ὁμολογῶ εἶμαι στρατιώτης τοῦ οὐραγίου Βασιλέως, ἐγὼ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκείνον ἔχω βασιλεῖα και ἐκεῖνον σιγατεύομαι». Ἐνὰς ἐκεῖ δέκαρχος ὀνόματι Ποσειδώνιος ἀπεκρίθη με εἰρωνεῖαν, λέγων πρὸς τὸν ἅγιον θέλων νά τὸν περιπαίξῃ· «Θεόδωρε, ἔχει ὁ Θεὸς σου υἱόν;» Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη με πολλὴν παρησίαν λέγων· «Ναί, ὁ Προφήτης Δαυὶδ τὸ λέγει· «Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν, και τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ, πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν;» Ὁ δὲ Βρίγκας εἶπε· «Και δυνάμεθα Θεόδωρε νά ἴδωμεν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ σου, ὅπου λέγεις;» Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Ὅταν ἀφήσῃς τὴν πλάνην σου και γίνῃς χριστιανός, τότε θὰ ἐννοήσῃς ποῖος εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ σοῦ λέγω» λέγει ὁ Ποσειδώνιος περὶ παιδικῆς· «Και ἐὰν ἠθέλαμεν ἐννοήσῃς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ σου τί καλὸν ἠθέλαμεν πάθει ἢ τί κακόν θὰ μᾶς ἔλθῃ ἐὰν δὲν τὸν γνωρίσωμεν;» Κοὶ ὁ ἅγιος εἶπεν· «Πολὸν εἶνε Ποσειδώνιε νά ἀφήσῃς τὴν πλάνην και νά ἔλθῃς εἰς τὴν ἀλήθειαν, νά ἀφήσῃς τὸ σκότος, νά ἔλθῃς πρὸς τὸ φῶς, νά ἀφήσῃς τὸ πνεῦμα τοῦ φθοροῦ βασιλέως νά γίνῃς στρατιώτης τοῦ οὐραγίου βασιλέως ὅπως και ἐγώ». Τότε ἐγύρισεν ὁ Βρίγκας, και εἶπε πρὸς τὸν Ποσειδώνιον· «Ἄς τοῦ δώσωμεν καιρὸν μᾶς ἡμέρας νά συλλογισθῇ τὸ καλλίτερον». Καὶ τὸν μὲν ἅγιον ἄφησαν ἄλλους δὲ χριστιανούς ἀρχίζαν νά ἐξετάζουν· Ὁ δὲ ἅγιος Θεόδωρος ἤρχετο πλησίον τῶν Χριστιανῶν ἐκεῖνων, και τοὺς ἐδίδασκε, νά μὴν ἀρνηθῶν τὸν Χριστὸν, και ἔλεγε πρὸς αὐτούς· «Ἀδελφοί μου χριστιανοὶ και ουστρατιῶται τοῦ οὐραγίου βασιλέως Χριστοῦ, μὴ φοβεῖσθε τὰς τιμωρίας και τὰ βασάνα ταῦτα τὰ πρόσκαιρα, διότι μόνον εἰς τὴν θεωρίαν ἔχουσι τὸν φόβον, διὰν δὲ ἀποτολήσῃτε και λάβετε ἐν ἡ δύο μαρτύρια, τότε χρεὰ και ἀγαθίαις σᾶς φαίνονται τὰ ἐπίλοιπα· Προσεύξτε ἀδελφοί μου, νά μὴν ἀρνηθῇτε τὸν Χριστὸν, ὅστις εἶναι εἰσιμὸς νά σᾶς ἀξιώσῃ τῆς βασιλείας του· ἂν θυσιάσῃτε εἰς τὰ εἰδῶλα, τί κέρδος θὰ ἀποκτήσῃτε; ἀνάγκη εἶναι νά ἀποθήγητε μίαν ἡμέραν, ἐὰν ἀποθήγητε εἰδωλολάτραι ἄλλοι μόνον εἰς ἐσᾶς. Μόνον στέκεσθε ἀδελφοί μου δυνατοί. Αὐτὰ και ἄλλα λέγων

ὁ ἅγιος ἐδυναμώσατο τοὺς Χριστιανοὺς, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους χριστιανοὺς ἐφυλάκι-
σαν. Ὁ δὲ ἅγιος μετέβη διὰ νυκτός, καὶ ἐββαλεν φωτιὰν εἰς ἓνα βωμόν Ἑλληνι-
κὸν ὀνομαζόμενον τῆς Ρέας, τῆς Θεᾶς, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ὄχι μόνον λόγοις εἶναι
χριστιανὸς ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα καὶ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς Ἑλληνας ὅτι κωφὰ καὶ
ἀναίσθητα ἔχουσι προσκυνοῦσι. Ἐγένετο λοιπὸν μεγάλη σύγχυσις εἰς τὰ Εὐχάριστα τὴν
ἡμέραν ἐκείνην διὰ τὸν βωμόν, ποῦ κατεκείει. Ὑπὲρ τῆς δὲ τῆς τοῦ βωμοῦ Κρο-
νήδος ὀνόματι, εἶχεν ἰδῆ τὸν ἅγιον, ποῦ ἐβαλεν φωτιὰν εἰς τὸν βωμόν καὶ φοβού-
μενος μήπως πέσῃ τὸ βῆρος πρὸς αὐτόν, ἔλαβε τὴν ἄδειαν καὶ μετέβη εἰς τὸν ἀρ-
χηγὸν τοῦ τόπου Πούπλιον ὀνόματι, καὶ ἐστάθη ἐμπροσθέν του λέγων: «Αὐθέντα
Πούπλιε· οὗτος ὁ ἀσεβέστατος στρατιώτης τοῦ βασιλέως, ὅπως εἰς τὸν ἀρχηγὸν
τοῦ στρατοῦ τὸν Βρίγκαν ὁμολόγησεν ὅτι εἶναι χριστιανός· αὐτὸς κατέκαυσε καὶ
τὸν βωμόν τῆς Θεᾶς Ρέας καὶ ἀντιτίθεται πρὸς τὰ βασιλικά προστάγματα διὰ
τοῦτο ἔφερα αὐτὸν ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, καὶ σὺ ὡς φρόνιμος δούλος τῶν
θεῶν κάμε εἰς αὐτόν ὅπως ὀρίζουν οἱ νόμοι καὶ οἱ βασιλεῖς». Τότε ὅταν ἤκουσε
ταῦτα ὁ Πούπλιος, παρήγγειλεν ἀμέσως εἰς τὸν στρατηγὸν Βρίγκαν καὶ εἶπε πρὸς
αὐτόν: «σὺ ἄφησες τὸν ἀσεβέστατον αὐτόν νὰ κατακαύσῃ τὸν βωμόν τῆς Θεᾶς
Ρέας;» Ὁ Βρίγκας ἀπεκρίθη «ἐγὼ ἄδειαν τοῦ ἔδωκα νὰ συλλογίσθῃ καλλίτερον
ὄχι νὰ κατακαύσῃ τὸν βωμόν, πολλάκις τοῦ εἶπον νὰ θυσιάσῃ, καὶ δὲν με ἤκου-
σεν, ἀλλὰ μὲ περιέπειλεν λέγων, ὅτι εἶναι στρατιώτης τοῦ Ναζωραίου Ἰησοῦ,
καὶ ἀρνεῖται τὴν στρατείαν τῶν ἰσχυρῶν βασιλέων. Ἀρχηγός λοιπὸν εἶσαι καὶ
ὅπως σοῦ φαίνεται καλὸν τιμώρησέ τον μήπως καὶ μεταβῇ εἰς τὴν μιανὰν τοῦ
γνώμην, διότι θρασύνονται εἰς τοὺς ἀθανάτους καὶ μακαρίους θεοὺς ἡμῶν». Τότε
λέγει ὁ Πούπλιος πρὸς τὸν ἅγιον μὲ πολλὴν θυμὸν «ἀσεβέστατε στρατιώτα, αὐτὴ εἶ-
ναι ποῦ δίδεις ἢ τιμὴν εἰς τοὺς μεγάλους θεοὺς; ἀντὶ νὰ θυσιάσῃς εἰς τὸν βωμόν
τῆς Ρέας τῆς μεγάλης Θεᾶς, σὺ μετέβης καὶ τὸν κατέκαυσες; καὶ μὲ ποῖαν πλ-
μην μετέβης μιαιώτατε καὶ ἔκαμες τοιοῦτην παρανομίαν; δὲν ἐδειλίσας τὰ βα-
σιλικά προστάγματα;» Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν παρηγορίαν «Ἡγεμὼν
Πούπλιε, ἐγὼ εἰμαι ἐκεῖνος ὁποῖος κατέκαυσα τὸν βωμόν τῆς Ρέας, ἡθέλησα νὰ
δοκιμάσω, νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι θεὰ ἀληθινή, καὶ εἶδα ὅτι εἶναι ἔχουσι κωφὰ καὶ ἀναί-
σθητα καὶ τοιαύτην τιμὴν πρέπει νὰ ἔχουν τὰ εἰδωλα ἐπειδὴ ὀφθαλμοὺς ἔχουν
καὶ δὲν βλέπουν, ὅτι ἔχουν καὶ δὲν ἀκούουν, στόμα ἔχουν καὶ δὲν ὁμιλοῦν, πό-
δας ἔχουν καὶ δὲν περιπατοῦν, τί θεοὶ εἶναι αὐτὰ τὰ ἄλλα ἔχουσι;» Τότε ὁ ἡγεμὼν
μὴ δυνάμενος νὰ ἀντισταθῇ εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ διέταξε νὰ τὸν δεῖρουν καὶ
ὅταν τὸν ἀπόδειραν λέγει πρὸς αὐτόν ὁ Πούπλιος. «Διὰ νὰ σοῦ φανῶ γλυκόλογος
διὰ τοῦτο ὑπερφανεύεσαι τόσον, ἀλλὰ ἂν σὲ δοκιμάσω μὲ βάσανα καὶ μὲ πολ-
λὰς τιμωρίας, τότε καὶ μὴ θέλων θὰ ὑποταχθῇς εἰς τὰ βασιλικά προστάγματα!»
Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη. «Καθὼς δὲν δέχεσαι σὺ τοὺς ἰδικούς μου λόγους εἶσι καὶ οἱ
ἰδικοί σου φοβερισμοὶ δὲν μὲ φοβίζουσιν· αἱ ἰδικαὶ σου ἀπειλαὶ τὰ μικρὰ πατιὰ φο-
βίζουσιν, ἀλλὰ δι' ἐμὲ ποῦ ἔχω τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου, χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις
μοῦ εἶναι. Ἀλλ' οὔτε τὰς τιμωρίας, ποῦ λέγεις τὰς ἔχω διὰ τίποτε, διότι ἡ δύνα-
μις τοῦ Χριστοῦ μου θὰ τὰς ἐλαφρώσῃ». Λέγει πρὸς αὐτόν ὁ ἡγεμὼν. «Θεόδωρε
θυσιάσε εἰς τοὺς θεοὺς νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπὸ τὰς τιμωρίας» ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη.

«Ὅτι θέλεις κάμε εἰς ἐμὲ ἐγὼ τὸν Χριστόν μου δὲν ἀρνοῦμαι. Τότε ὅταν ἤκουσε
ταῦτα ὁ ἡγεμὼν, ἔτριξε τοὺς δόντας τοῦ ὡς λέων καὶ μετὰ φόβου πολλοῦ εἶπε πρὸς
τοὺς ὑπηρέτας του. «Λάβετε τὸν μιανὸν τοῦτον ποῦ δὲν μᾶς θεωρεῖ ὡς τίποτε, καὶ
θέσατε αὐτόν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ κλείσατε καλῶς τὰς θύρας καὶ σφραγίσате
αὐτὰς μὲ τὴν σφραγιδα μου, μήτε ἄρτον νὰ τοῦ δώσητε οὔτε ὕδωρ, οὔτε τίποτε
ἄλλο ἕως ὅτου νὰ ἀποθάνῃ κακὴν κακῶς!» Ἐλαβὼν ἀμέσως οἱ στρατιῶται τὸν
ἅγιον καὶ τὸν μετέφεραν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὸν θέσαν εἰς τὰ δεσμά. Ἀλλ' αὐ-
τὸς ἐπειδὴ ἐπέμεινεν ἔλα διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ἐτοῖς, οὔτε καὶ ὁ Χριστὸς
τὸν ἄφησεν ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐφάνη ὁ Χριστὸς καὶ λέγει πρὸς αὐτόν. «Χαίρε
Θεόδωρε στρατιῶτα μου, μὴ λυπεῖσαι τίποτε, μηδὲ ἔχε θλίβειν εἰς τὸν δαυμὸν, ποῦ
ἔλαβες διὰ τὴν ἀγάπην μου, ἐγὼ εἰμαι καθὼς πάντοτε μετὰ σοῦ· εἰς ὀλίγας ἡμέ-
ρας θέλεις εἶδαι εἰς τὴν βασιλείαν μου, ἀλλὰ μηδὲ τροφὴν νὰ λάβῃς ἀπὸ τὰς χειρὸς
αὐτοῦ! Ἡ χάρις μου θὰ σὲ τρέφῃ καὶ χαίρει καὶ εὐφρανῶν. Καὶ ὁ μὲν Κύριος
οὕτως εἶπε καὶ ἀνελήφθη, ὁ δὲ ἅγιος ὑπέμεινεν εἰς τὴν φυλακὴν χαίρων καὶ
ψάλλον· καὶ ἄγγελοι θεοῦ ἐψάλλον μετ' αὐτοῦ τόσον, ὥστε οἱ φύλακες ἐνόμιζον
ὅτι εἶναι χριστιανοὶ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ψάλλον μὲ τὸν ἅγιον! Μετέβησαν
λοιπὸν καὶ εἶδον, ὅτι ἦτο κλειστὴ ἡ φυλακὴ, καὶ ἡ σφραγὶς τοῦ βασιλέως ἦτο σω-
στὴ καὶ ἀβλαβής. Ἐπαραμέρησαν τότε καὶ πάλιν ἤκουον φωνὴν πολλῶν ἀνδρῶν
τόσον, ὅπου εἶδον ἀπὸ μίαν θυρίδα ὅτι ἦτο πλῆθος ἀνδρῶν λευκοφόρων ψάλλον-
των μετὰ τοῦ ἁγίου! Ἀμέσως μετέβησαν καὶ εἶπον εἰς τὸν ἡγεμόνα Πούπλιον,
ὅτι χριστιανοὶ εἶναι μέσα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν ἤξεύρουσιν πόθεν εἰσῆλθον!
Ὅταν δὲ ἤκουσε ὁ ἡγεμὼν τοῦτο ἐφοβήθη καὶ ἀμέσως ἐσηκώθη μετ' ὅλων τῶν
στρατιωτῶν καὶ μετέβη εἰς τὴν φυλακὴν. Καὶ τοὺς μὲν στρατιώτας ἔθεσαν γύρω νὰ
προσέχουν τὴν φυλακὴν, ἂν εἶναι χριστιανοὶ νὰ τοὺς συλλάβουν, αὐτὸς δὲ εἰσῆλθε
μέσα καὶ φωνὴν μὲν ἤκουεν ὡς ἀνωτέρω πολλῶν, ἀλλὰ κανένα μέσα δὲν εἶδε·
μόνον τὸν ἅγιον δεμένον καὶ κλεισμένον εἰς τὸν ἔξλον. Ὅταν δὲ τὸν εἶδε ἐφοβήθη
καὶ πάλιν ἐκκλίσας τὴν φυλακὴν καὶ διέταξε τοὺς φύλακας νὰ τοῦ δειῶν τὴν
ἡμέραν ἀπὸ μίαν οὐγγίαν ἄρτου καὶ ὀλίγον ὕδωρ. Καὶ ὅταν ἔφεραν οἱ φύλακες
τροφὴν εἰς τὸν ἅγιον δὲν τὴν ἐδέχθη, ἀλλὰ τοὺς εἶπε. Ἐγὼ ἔχω τροφὴν οὐρά-
νιον, τὸν Χριστόν μου καὶ τὴν δύναμιν του, τὴν δὲ ἰδικὴν σας μιανὰν τροφὴν δὲν
τὴν θέλω καὶ ὅπως λέγει ὁ προφήτης Δαυὶδ «ἐλαίον ἀμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν
κεφαλὴν μου». Τὸ δὲ πρῶτ' διέταξε ὁ ἡγεμὼν καὶ ἐξέβαλλον τὸν ἅγιον ἀπὸ τὴν
φυλακὴν, καὶ ὅταν μετέβη ἐμπροσθέν του εἶπεν «ἀκουσόν μου, φίλε μου Θεόδωρε
καὶ ἔλα θυσιάσε εἰς τὰ εἰδωλα, πρὶν σὲ τιμωρήσω καὶ μὲ τὴν δύναμιν τῶν με-
γάλων θεῶν νὰ γράψω εἰς τοὺς βιβλίους νὰ σὲ χειροτονήσουν ἀρχιερεῖα τῶν θε-
ῶν νὰ σὲ ἔχωμεν ὅλοι μας διὰ πρῶτον, καὶ ἰσότιμος νὰ γένῃς μὲ ἡμᾶς καὶ τιμὴν
μεγάλην νὰ ἀπολαύσῃς ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς». Ὁ δὲ ἅγιος ὅταν ἤκουσε, πρῶτον ἐ-
γέλασεν διὰ τὴν ἀρχιερωσύνην, ποῦ τοῦ εἶπεν ὁ ἡγεμὼν, ἔπειτα ἀπεκρίθη καὶ εἶ-
πεν. «Ἡγεμὼν Πούπλιε μὴ νομίζεις ὅτι μὲ τοιαύτας κολακείας καὶ ψευτολογίας θὰ
νικήσῃς τὴν γνώμην μου· πληροφοροῦμαι καλὰ ὅτι κἂν πῶς μὲ καύσῃ, κἂν θάλασ-
σα καὶ ποτάμια μὲ πνίξουν, κἂν ἔσθω μὲ κατακόψῃ, κἂν θύρῃ μὲ φάγῃσιν· κἂν
τὸ σῶμά μου ὅλον τὸ καὶ ἀκόμῃς εἰς μυριάδας τεμάχια ἐγὼ τὸν Χριστόν μου δὲν

ἀποδοῦμαι ὅσος ὅπου ἀναπνέω καὶ ὅσος ὅπου ζῶ, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου θέλω νὰ βασανίζωμαι καὶ νὰ τιμωροῦμαι πάντοτε».

Ταῦτα ὅταν ἤκουσαν ὁ ἡγεμὼν ἐθαύμασε πολὺ διὰ τὴν τόλμην τοῦ ἀγίου, ἔλαβε λοιπὸν κατὰ μὲνας τὸν ἀρχηγὸν Βρίγκαν καὶ τὸν ἡρώτησε τί νὰ κάμῃ, τότε λέγει ὁ Βρίγκας «ἀρχηγός εἰσαι εἰς τὸν τόπον καὶ κάμει ὅ,τι σοῦ φαίνεται καλόν». Τότε διέταξεν ὁ Πούπλιος νὰ κάμουν μίαν τυραννίαν τοῦ ἀγίου, νὰ τὸν κρεμάσουν μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ μὲ χέρια σιδερένια νὰ ξύωσι τὸ σῶμα τοῦ ἀγίου, ὥς ὅπου ἢ νὰ ἀποθάνῃ, ἢ νὰ θυσιάσῃ· τὸσον δὲ οἱ δπηρέται ἔξυον τὸν ἅγιον ὥστε ἐφάνησαν τὰ πλευρά του καὶ οἱ μὲν ὑπηρέται ἐκουράσθησαν ξύοντες, ὁ δὲ ἅγιος ἄλλο δὲν ἀπεκρίνετο, εἰμὴ ἐψάλλε μυστικῶς «ἐδόλογῶ τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ διὰ παντός· ἡ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν τῷ στόματί μου». Ὁ ἡγεμὼν ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν κατορθώνει τίποτε, διέταξε νὰ τὸν καταιβάσουν καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· «δὲν ἐντρέπεσαι ἄθλιε νὰ ἐλπίζῃς εἰς ἕνα κακοθάνατον ἄνθρωπον, τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον· εἰς ἐκεῖνον πιστεύεις ὁ ὅποιος οὕτε τὸν ἑαυτὸν τοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ βοηθήσῃ;» Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Τίτοιαν ἐντροπὴν νὰ εἶχον πάντοτε ἀσεβέστατε ἄνθρωπε καὶ ἐγὼ καὶ ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ὅσοι ἐλπίζουσιν εἰς τὸν Χριστόν». Τὴν ὥραν ἐκείνην σάγχυσις μεγάλη ἐγένετο ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ ἡγεμὼν φοβούμενος νὰ μὴ γίνῃ τίποτε νέον ἀπὸ τὸν κόσμον, ἡρώτησε πάλιν τὸν ἅγιον λέγων «ὡς ἀπήσωμεν τὰς πολυλογίας καὶ εἰπέ μου λόγον βέβαιον καὶ ἀποφασιστικόν, θέλεις νὰ θυσιάσῃς εἰς τοὺς θεοὺς ἢ νὰ πάθῃς περισσοτέρας τιμωρίας;» ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Ἀσεβέστατε ἄνθρωπε καὶ κληρονόμει πάσης διαβολικῆς τέχνης, δὲν φοβεῖσθαι τὸν Θεόν, ποῦ σοῦ ἔδωκε ταιαύτην ἐξουσίαν, ἀλλὰ μὲ προστάζεις νὰ τὸν ἀρνηθῶ καὶ νὰ προσκυνήσω τὰ ἄλλα καὶ ἀνάισθητα ζῶντα. Τότε ὁ ἡγεμὼν ἤφησε τὸν ἅγιον εἰς ὀλίγην ὥραν νὰ σκεφθῇ τί νὰ κάμῃ. Καὶ ὅταν παρῆλθεν ἡ ὥρα λέγει πρὸς αὐτόν· «Κάλλιον θέλεις νὰ εἰσαι μεθ' ἡμῶν ἢ μετὰ τὸν Χριστόν σου;» ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Μὲ τὸν Χριστόν μου ἤμην εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι». Ὅταν δὲ εἶδεν ὁ ἡγεμὼν, ὅτι πλέον τίποτε δὲν κατορθώνει, ἀλλὰ μάλιστα σύγχυσιν κάμνει, ἀπεφάσισε νὰ ἀποτελειώσουν τὸν ἅγιον καὶ ἔγραψε ταιαύτην ἀπόφασιν. Ἐπειδὴ ὁ Θεόδωρος εἶναι κακὸς ἀποστάτης τῶν βασιλικῶν προσταγμάτων, ἠρνήθη δὲ τοὺς ἰδικούς μας θεοὺς καὶ πιστεύει τὸν ἐστχυρωμένον Ἰησοῦν, διατάσσω νὰ τὸν καύσετε τελείως τὸσον ὥστε μήτε ἡ γῆ νὰ δεχθῇ τὸ μισρὸν τοῦ σώματος, ἀλλὰ νὰ τὸν καταφάγῃ τὸ πῦρ, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς κατέκαυσε τὸν ναὸν τῆς θεᾶς Πέας». Ἐλαβον ἄμέσως τὸν ἅγιον εἰς στρατιώται δεδεμένον καὶ τὸν μετέφεραν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης του. Ὁ δὲ ἅγιος ἔλυσεν τὴν ζώνην ποῦ εἶχε καὶ ἐβγάλε καὶ τὸ ρούχον καὶ τὰ υποδήματα ποῦ ἔβαστα. Τότε οἱ στρατιωταὶ ἐδέχθησαν νὰ τὸν καρφώσουν εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ μὴ παραχθῇ, καὶ ὁ ἅγιος δὲν ἠθέλησεν, ἀλλὰ εἶπεν· «Ἀφήσατέ με ἀκάρφωτον· ὁ Χριστὸς ποῦ ἔδωκε δύναμιν καὶ ὑπέμεινα τὰς ἄλλας τιμωρίας θέλει μου δώσει δύναμιν νὰ ὑπομείνω καὶ τὸ πῦρ». Δὲν τὸν ἐκάρφωσαν λοιπὸν ἀλλὰ μόνον τὸν ἔδεσαν ὁ δὲ ἅγιος ἐσῆκωσε τὰς χεῖρας του πρὸς τὸν Θεόν καὶ μετὰ δακρύων παρεκάλει λέγων· «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ μονογενὲς τοῦ ἀθανάτου Πατρός, ποῦ διὰ τὴν σωτηρίαν μας κατέβης ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἦλθες εἰς τὴν γῆν, εὐχαριστῶ σοι διότι μὲ ἤξιωσας νὰ ὑπομείνω βάσανα καὶ τιμωρίας διὰ τὸ ἄγιόν σου ὄνομα, δοξο-

λογῶ Σε διότι μὲ ἰδυνάμωσες νὰ μαρτυρήσω διὰ τὴν ἀγάπην σου. Ἀξιώσόν με Χριστέ μου τῆς Βασιλείας σου». Καὶ καθὼς ἐγὼ ὑπέμεινα τὰ μαρτύρια διὰ τὴν ἀγάπην σου ἔτσι καὶ Σὺ Θεέ μου δόξασόν με εἰς τὴν βασιλείαν σου. Ἀλλὰ καὶ τοὺς στρατιώτας, ποῦ ἦσαν μετ' ἐμοῦ καὶ τώρα εἶναι [εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τὸ ὄνομά σου ἀξιώσον καὶ ἐκείνους νὰ μαρτυρήσουν καὶ νὰ λάβουν τὸν θάνατον δι' ἀγάπην σου ὅπως ἐγὼ». Ἔτσι εἶπε καὶ ἐπειδὴ ἦτο κρυμμένος εἰς χριστιανὸς Κλεόνικος ὀνόματι, ὁ ὅποιος ἐβλεπε τὸν ἅγιον καὶ ἐδάκρυζεν τοῦ λέγει ὁ ἅγιος· «Ἀδελφὲ Κλεόνικε σὲ περιμένω, ὅθεν ἐλθέ»· αὐτὸ εἶπεν ὁ ἅγιος καὶ πάλιν ἤρχισε δεόμενος τοῦ Χριστοῦ. «Χριστέ μου ἀληθινὲ Θεέ, ποῦ πρῶτος ἔδειξες αὐτὸ τὸ μαρτύριον καὶ ὑπέμεινας σταυρὸν καὶ θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν μας καὶ διὰ νὰ μᾶς δείξῃς ὁδὸν σωτηρίας καὶ πῶς νὰ ἐρχώμεθα εἰς τὴν βασιλείαν σου, Σὺ δέξαι τοῦτο τὸ μαρτύριόν μου τὸ μικρόν, καὶ παραλάβε τὴν ψυχὴν μου εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν καὶ κατατάξον ταύτην μὲ τὰς ψυχὰς τῶν ἁγίων σου μαρτύρων, διότι ἐλπίζω εἰς σὲ ὑπέμεινα τὰς τιμωρίας καὶ τὰ βίαια καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν δόξαν σου νὰ λάβω τὸν θάνατον». Ταῦτα εἶπεν ὁ ἅγιος καὶ ἄμέσως ἐπήρθη μέσα εἰς τὴν καιομένην ἐκείνην κάμινον ὑμῶν καὶ δοξάζων τὸν Θεόν! Καὶ ὁ Θεὸς διὰ νὰ δείξῃ θαῦμα καὶ νὰ δοξάσῃ τὸν ἅγιόν του, ὠκονόμησε τοιοῦτον ἔργον! Ἡ φλόξ ἐκείνη ἐγένετο ὡς καμάρια καὶ μόνον περιεκύκλωσε τὸ σῶμα τοῦ ἀγίου, ὅμως τίποτε δὲν τὸν ἔβλαψεν! ὁ δὲ ἅγιος εὐχαριστῶν τὸν Θεόν παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη Εὐσεβεία περὶ τῆς τῆς ὁποίας προεῖπομεν ὅτι ἐξύπνησε τὸν ἅγιον εἰς τὸν κάμινον, ἠγόρασε τὸ ἱερὸν καὶ χαριτόβρυτον λείψανόν του μὲ πολλὰ χρήματα καὶ τὸ μετέφερεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς τῆς Εὐχάριτας καὶ καὶ ἔτος ἐώρταζε τὸν ἅγιον καὶ τὸν εἶχε βοηθόν τῆς εἰς κάθε περίστασιν. Καὶ ὅχι μόνον αὐτὴ, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς τοῦ τόπου ἐκείνου καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸν εἶχεν ἱατρὸν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων. Ἀλλὰ ὅχι μόνον ὅσοι εἶναι πλησίον καὶ οἱ μακρόθεν ἐυρισκόμενοι ὁμοίως ἀπολαμβάνουσιν ἀπὸ τῶν πλοῦτον τῶν χαρισμάτων του. Ἀπειρα δὲ εἶναι τὰ θαύματα εὐλογημένοι χριστιανοὶ τὰ ὅποια ὁ ἅγιος ἔκαμνεν εἰς τοὺς μετ' εὐλαβείας προσερχομένους καὶ ἐπικαλουμένους τὴν χάριν του καὶ καταφεύγοντας εἰς τὸν ἱερὸν του ναὸν εἰς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τῆς μᾶς Θεότητος καὶ Βασιλείας, ἧς τῇ ἀπειρῷ φιλανθρωπίᾳ ἀξιοθελήμεν πάντες οἱ τῆς πατροπαράδοτου εὐσεβείας ἐρασταὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῶν αἰώνων ἀγαθῶν εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων διὰ τῶν πρεσβειῶν τῶν ἁγίων Μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἀμήν.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΤΗΡΩΝΟΣ

«**Ὁς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός σου Κύριε !**»

Εἶναι δίκαιον νὰ ἀναφωνήσωμεν σήμερον μετὰ τοῦ Δαβὶδ καὶ διότι πῶς δὲν εἶνε πολὺ καὶ ἐξαίσιον καὶ θαυμασιώτατον, ὅτι ὁ Θεὸς παρήγαγεν ἡμᾶς ἐκ τοῦ μὴ ὑπάρχοντος, πλάσας τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς ; «**Ὁ τοῦ θαύματος !** Διότι δι' ἑνὸς λόγου ἐδημιούργησε πᾶσαν τὴν κτίσιν. τὸν οὐρανόν, λέγω καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα ὅσα ὑπάρχουν εἰς αὐτά, μόνον δὲ τὸν ἄνθρωπον ὡς δεσπότης διέπλασε» καὶ δὲν ἐσταμάτησεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτοῦ τῆς ἀγαθότητος ἀλλὰ παρέσχε εἰς αὐτὸν δι' ἐμφυσήματος ψυχὴν νοερὰν καὶ λογικὴν καὶ εἰς τὸν εὐλογημένον παράδεισον ἔκαμεν αὐτὸν πολίτην καὶ βασιλέα· τὸ κάλλος, τοῦ ὁποίου εἶνε ἄρρητον καὶ ἀκατανόητον, καὶ ἀποκατέστησε αὐτόν, ὡς πατὴρ φιλόστοργος, κληρονόμον καὶ κύριον. Ἐπειτα, ὅτε ἠπατήθη ὑπὸ τοῦ ὄφραος καὶ τοῦ πονηροῦ δαίμονος, ὁ ἄνθρωπος ἀπεξενώθη ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Ὁ δὲ Θεός, ὁ ὁποῖος ἔπλασεν αὐτὸν τι ἔκαμε ; «**Ἀρὰ γε παρῆεν τὸν χοῦν ἐκείνον, τὴν γῆν, ἣ ὁποία δὲν εἶχεν εἶδος, καὶ τὴν ὁποίαν διεμόρφωσε μὲ τὰς ἰδικὰς του χειρὰς, καὶ ἐπλούτισε μὲ τόσας δημιουργίας καὶ εὐεργεσίας ;** Ἄρα τὸν ἐγκατέλιπε ; **Ὅχι βεβαίως· ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ τὸν ἐξήτησεν ἐπαίδειυσεν αὐτόν ὡς πατὴρ φιλόστοργος.** Ἐπειτα πάλιν ἀφοῦ ἐγνώρισεν ἡμᾶς ὡς ἀμετανοήτους καὶ ἀδιορθώτους, κατήλθεν ἀπὸ τοὺς πατρικοὺς κόλπους. **ὦ ! πόση συμπάθεια ! πόση ἀγαθότης !** Ἐνῶ εἶνε θεὸς αἰδιος καὶ ἀθάνατος, ἐσαρκώθη, ἐξ ἀγνῆς παρθένου, φορέσας τὴν μορφὴν τοῦ δούλου· ἔπειτα ἐσταυρώθη, ἐτάφη, ἀνέστη, ἀφοῦ ἀνέστησε μαζὶ καὶ ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι εἴμεθα πεσμένοι εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Τὶ ὑπάρχει φιλελεύτερον ἀπὸ αὐτὰ ἢ συμπαιθεστερον ; Καὶ πολλάκις πατὴρ μὲν τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε καὶ τὸν ὁποῖον παρήγαγε ἀπὸ τὰ σπλάγχνα του, ὅχι μόνον τιμωρεῖ αὐτόν μὲ πληγὰς καὶ τιμωρίας, ἐὰν καὶ μικρὸν παρεκτραπῇ ἀπὸ τὸν βουλὴν ἢ ἀπὸ τὸ θέλημά του, ἀλλὰ καὶ ἀποκηρύττει καὶ ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἡγάπα ἄλλοτε, μισεῖ τώρα διὰ μικρὰν τινα πρόφασιν· καὶ ἕνας αὐθέντης κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸν δούλον του, ἐὰν εἰς ὀλίγον τι ὁ δυστυχὴς ἁμαρτήσῃ μὲ τιμωρίας καὶ πείναν, καὶ δεσμὰ ἀφοῦ τὸν καταπίεση, τὸν ἀποδιώκει ἔπειτα. Ἄλλ' ὁ Θεὸς δὲν πράττει ἔτσι· ἡμεῖς δὲ ἐπλήσθημεν, ἐδοξάσθημεν, ἐτιμήθημεν, διὰ μυρίων ἀγαθῶν ἐπλούτισεν ἡμᾶς ὁ Θεός. Τὶ δὲ ἡμεῖς ἔχομεν ἀναποδώσει, ἕνεκα τούτου εἰς τὸν Σωτῆρα ; Ἥτιμάσαμεν, ὑβρίσαμεν, ἐλυπήσαμεν. Ὁ δὲ Κύριος δὲν μισεῖ, οὕτε διώκει ἡμᾶς. Ἀλλὰ ἐνῶ εἶνε Θεὸς κατεδέχθη νὰ ὀνομάζεται

πατὴρ καὶ ποιμὴν, καὶ θυσιάζει τὴν ζωὴν αὐτοῦ χάριν τῶν ἁγνοούντων καὶ ἀκαρίστων· ἀλλὰ καὶ ὅταν πίπτωμεν μᾶς ἀνασηκώνει καὶ ὅταν πταίωμεν μᾶς συμπαθεῖ καὶ δὲν μᾶς τιμωρεῖ σύμφωνα μὲ τὰς κακίας καὶ ἁμαρτίας ἡμῶν, καθὼς λέγει ὁ προφήτης Δαβὶδ· «**οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν**» καὶ πάλιν «**Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται ;** ὅτι παρὰ Σὺ ὁ ἱλασμὸς ἐστίν.» ἀλλὰ περιμένει τὴν μετάνοιαν ἐκάστου, ὅπως λέγει τὸ ἀνευδὲς στόμα αὐτοῦ· «**ὅτι οὐ θέλῃσαι θῆλω τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέφαι καὶ ζῶν αὐτόν**» καὶ ἐκεῖνους ποὺ πολεμοῦνται βοηθεῖ καὶ ὑποστηρίζει, ἄλλοτε μὲν δι' ἑαυτοῦ, ἄλλοτε δὲ διὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ· καθὼς μάλιστα καὶ τοῦτο τὸ θαῦμα ἐγένετο σήμερον. παρὰ τοῦ λαμπροτάτου καὶ καλλινίκου μάρτυρος Θεοδώρου, ὁ ὁποῖον ὑπέμεινε πολλὰς φοβεράς βασάνους διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ ἐρρίφθη εἰς κάμνον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ δεινοῦ καὶ ἀθλίου Μαξιμιανοῦ, ὑπὸ τοῦ Βρίγχα τοῦ Πρεποζίτου. Καὶ αὐτὸς ὁ ἅγιος, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἔκαμε πολλὰς θεραπείας καὶ θαύματα, τὰ ὁποῖα καταπλήττουν νοῦν καὶ διάνοιαν. Ταῦτα θὰ ἀναφέρωμεν, ἐπ' ὅσον θὰ προχωρῇ ὁ λόγος.

Ἀλλὰ τώρα παρακαλῶ, ἀφοῦ ἤρχισε τὸ διήγημα, νὰ δώσῃτε μεγάλῃν προσοχήν, ὅπως ἴδῃτε τὴν υπεράγαθον εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀμνηστικὴν βοηθειαν, πῶς δὲν ἀφήνει πολλάκις τοὺς χριστιανοὺς νὰ ἐμπεύσουν εἰς ὀλισθηρὰν βόθρον ἀπωλείας ὑπὸ τοῦ ἀρχεκάκου δαίμονος καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ, ἀλλὰ προνοεῖ καὶ ἐπισκέπτεται. Τὸ δὲ θαῦμα εἶναι τοιοῦτον.

Εἰς τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου καὶ μαροῦ καὶ ἀποστάτου, ὁ ὁποῖος ἐλάλησεν ἐντόνως πολλὰς καὶ διαφόρους βλασφημίας κατὰ τοῦ Θεοῦ, κινούμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Σατανᾶ, καὶ ἐσώχασε θεομάχον χεῖρα ἐναντίον τῆς εὐσεβοῦς πίστεως τῶν χριστιανῶν, ἵνα ἀπομακρύνῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ καταφρονήσῃ ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ πίστις ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων χάριν τῆς τιμῆς, τῆς λατρείας τῶν δαιμόνων. «**Ὁ τῆς συμφορᾶς ! Ὁ τῆς μανίας καὶ λύσεως, ἥθελεν μὲν ὁ ἄθλιος νὰ τιμῶνται τὰ εἰδωλα, ὁ δὲ Θεὸς νὰ ὑβρίζηται !** Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶχε τὴν λύσαν ταύτην καὶ τὴν μεγάλῃν ἀσέβειαν δὲν παρέλειπε καθ' ἡμέραν νὰ τιμωρῇ τοὺς Χριστιανοὺς.» Ἄλλους μὲν διὰ τῶν ἀνατομῶν τῶν γαστέρων· ἄλλους διὰ τῆς ἐξορύξεως τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἐκριζώσεως τῶν ὀδόντων· ἄλλους δὲ διὰ τῆς ἀποκοπῆς τῆς γλώσσης· καὶ σούβλας καὶ τήγανα καὶ ὅσα ἄλλα ὄργανα θανατηφόρα μετεχειρίζετο διὰ τὸν βασανισμόν τῶν Χριστιανῶν.

Τοιοιουτοτρόπως λοιπὸν ἐκμανεῖς ὁ παμμίαρος, δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀσέβειάν του· οἱ δὲ Χριστιανοὶ τὸ πλῆθος τῶν βασάνων ἐδέχοντο μὲ ὑπομονήν. Ἐταί εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ὁ ἀσεβὴς Ἰουλιανὸς φλογιζόμενος ἀπὸ τὴν κακίαν, σκέπτεται καὶ ἀποφασίζει φοβεράν καὶ ἀπάνθρωπον βουλὴν μήτε νὰ μαστιγῶνῃ, μήτε νὰ θανατῶνῃ κανέναν, ἐκτός ἐὰν δὲν καταρῶθων προηγουμένως νὰ παραδώσῃ ὅλους διὰ τῆς ἀπογνώσεως καὶ τῆς ἀπελπισίας εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν. Καὶ ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε μᾶς βοηθεῖν καὶ διαλύσῃ καὶ τὸ μῆδον τοῦτο, ἀσφαλῶς θὰ ἐπετύγγανε ἡ πονηρὰ καὶ ἀνοσία ἀπόφασίς του. Διότι

βλέπων ὁ ἄδελφος ὅτι οἱ Χριστιανοὶ τὴν ἁγίαν καὶ πρώτην ἐβδομάδα τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἐξαγνίζονται διὰ τῆς νηστείας καὶ τῆς ἐκτενούς προσευχῆς, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν προσκαλεῖ τὸν ἑπαρχὸν τῆς πόλεως, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁμόφρων καὶ ὁμοιος μετ' αὐτὸν ὡς πρὸς τὴν ἀπιστίαν καὶ λέγει πρὸς αὐτόν. Ἐπειδὴ, ὦ ἑπαρχε, ἀφοῦ μετεχειρίσθην πολλὰ καὶ ποικίλα μηχανήματα, δὲν κατώρθωσα νὰ ἐβώσω τὴν πίστιν τῶν χριστιανῶν καὶ ἔνεκα τούτου εὐρίσκομαι εἰς μεγάλην φροντίδα, μοῦ ἤλθεν ἀπὸ τοὺς θεοὺς μου γνώμη καλὴ καὶ ἀναντίρρητος, ὅτι οἱ χριστιανοὶ τὴν ἐβδομάδα ταύτην τὴν πρώτην φυλάττουσι μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας διὰ νηστείας. Διατάσσω λοιπόν, νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὴν ἀγορὰν ὅλα τὰ τρόφιμα καὶ τίποτε νὰ μὴ ὑπάρχῃ εἰς αὐτὴν ἐκτὸς ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐγὼ θὰ χορηγήσω, τρόφιμα δηλ. καὶ πόματα ραντισμένα μετ' αἷμα τῶν θυσιῶν ἡμῶν διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀναγκαστικῶς θὰ ἀγοράσωσιν ὅλοι καὶ θὰ φάγουν καὶ θὰ ὑπακούουσιν εἰς ἡμᾶς, διότι θὰ γευθοῦν ἀπὸ τὴν θυσίαν τῶν θεῶν ἢ ἂν δὲν ὑπακούουσιν θὰ ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πείναν· αὐτὰ ὅταν ἤκουσεν ὁ ἑπαρχος ἀπὸ τὸ ἀθεώτατον στόμα, λέγεται ὅτι εἶπε· Ἐγὼ γινώσκω, ὅτι ἡ καρδιά τοῦ βασιλέως εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τῶν θεῶν· καὶ μετὰ τὸν λόγον ἀμέσως ἠκολούθησεν ἡ πράξις. Καὶ ὅσα μὲν τρόφιμα ὑπῆρχον εἰς τὴν ἀγορὰν ἀπεσύρθησαν, τὰ δὲ μεμιασμένα τρόφιμα τοῦ βασιλέως καὶ πόματα ἦσαν ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἀγορὰν. Τί λοιπόν ἔκαμεν ὁ πλάσας ἡμᾶς Θεός; ἄρα γε παρεῖδεν ἢ παρέβλεψε; οὐδαμῶς. Ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἐγένετο τὸ φοβερόν καὶ σατανικώτατον τοῦτο ἔργον, ἐπέζητήσατε τὴν σωτηρίαν τοῦ χριστεπωνύμου λαοῦ. Ἀπέστειλε τὸν μεγαλομάρτυρα αὐτοῦ Θεόδωρον, τὸν ἀληθέστατον δῶρον Θεοῦ, πρὸς σωτηρίαν τῆς πίστεως, ἵνα ὁρᾷσῃ ἐκ τῶν θαυμασιῶν αὐτοῦ ἔργων τὸν θεράποντα αὐτοῦ. Καὶ παρουσιάζεται φανερώς καὶ ὄχι ἐν ὁράματι πρὸς τὸν Πατριάρχην τῶν χριστιανῶν, φανερώσας εἰς αὐτόν τὸ ἄθεον τερατοῦργημα τοῦ παροβίου Ἰουλιανοῦ καὶ πρὸς αὐτόν εἶπε Πατριάρχα σὴκω γρήγορα καὶ συνάθροισε τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐξαφάνισε αὐτὸ μετὰ μεγάλης προσοχῆς, ὥστε νὰ μὴν ἀγοράσῃ τίποτε ἀπὸ τὰ τρόφιμα, ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὴν ἀγορὰν, διότι ὁ δυσσεβέστατος Ἰουλιανὸς κατεμόλυνε ἅπαντα διὰ τοῦ μαροῦ αἵματος τῆς θυσίας αὐτοῦ. Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς θαυμάσας, ἀπήντησεν εἰς τὸν ἅγιον. «Καὶ πῶς λοιπὸν ὦ κύριέ μου, εἶναι δυνατόν τοῦτο νὰ γίνῃ; Εἰς μὲν τοὺς πλουσίους ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι δυνατόν, καθ' ὅσον ἔχουσιν παρακατὰ θήκην τροφίμων» εἰς δὲ τοὺς πένητας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουσιν οὐδὲ μιᾷ ἡμέρᾳ τροφήν, τί πρᾶγμα πρόειπες πρὸς παρηγορίαν τῆς ἀνάγκης αὐτῶν νὰ δοθῇ; Ὁ δὲ μάρτυς εἶπε· **Κόλλυβα** ἀφοῦ προσφέρῃς εἰς αὐτοὺς, νὰ ἀνακουφίσῃς τὴν ἀνάγκην αὐτῶν. Καὶ ὁ Πατριάρχης· **Καὶ τί εἶναι αὐτὰ τὰ κόλλυβα δὲν γινώσκω.** Ὁ δὲ μάρτυς ἀπεκρίθη· **Σιγάρι** ἀφοῦ βράσῃς· νὰ τὸ μοιράσῃς εἰς τοὺς χριστιανούς.

Καὶ διὰ νὰ δεῖξῃ ὁ ἅγιος πόθεν ἦλθε, λέγει πρὸς τὸν Πατριάρχην. **Διότι** τοῦτο (τὸ βρασμένο σιγάρι εἰς τὴν χώραν τῶν Εὐχαϊτῶν συνηθίζομεν νὰ λέγωμεν κόλλυβα) ἔτσι λοιπὸν ἀφοῦ κάμῃς, διατήρησον τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ ἀβλαβὲς καὶ ἀμείαντον· καὶ ὁ Πατριάρχης λέγει· **Καὶ ποῖος** εἶσαι Κύριε, ὁ ὁποῖος φροντίζει, τόσο φιλανθρώπως καὶ εὐσπλαγχνῶς διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν; Ὁ δὲ ἅγιος λέγει· **Ἐγὼ εἰμαι ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρος, ὁ ὁποῖος ἀπεστάλην**

πρὸς αὐτοὺς εἰς σωτηρίαν καὶ βοήθειαν ἰδικήν σας. **Τι** τοῦτον παραδοξότερον καὶ φιλανθρωπότερον θαῦμα; **Ὅτι** ὁ θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ! Καθὼς ἤκουσε λοιπὸν ταῦτα ὁ Πατριάρχης, γεμῆτος ἀπὸ θαυμασμὸν καὶ χαρὰν, ἐσηκώθη, συνήθροισε τὸν λαὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ φανερώσας τὴν ἐπιστάσιν καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ μάρτυρος· καὶ μετ' ἀκριβείαν ἐκήρυξεν εἰς ὅλους καὶ διεφύλαξεν ἀβλαβὲς τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μάλιστα μολοντί ἐτελεῖσεν ἡ ἐβδομάς. τὸ μηχανήμα τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔμεινεν ἀνωφελές καὶ χωρὶς καμμίαν ἐνέργειαν καὶ φανερώς ἀφοῦ ἐνικήθη, ἀπέσυρεν ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τὰ μεμιασμένα τρόφιμα καὶ ἔφερε τὰ συνηθισμένα· οἱ δὲ Χριστιανοὶ ἔρρησαν καὶ ἠδύατον τὸν Θεὸν καὶ τὸν καλλίνικον μάρτυρα Θεόδωρον, καὶ ἐτέλεσαν χεῖριν αὐτοῦ φαιδρὰν καὶ λαμπρὰν εορτήν. Ἐκτοτε λοιπὸν καὶ μέχρι τῶρα ἡ ἐνέργεια τοῦ θαύματος κηρύσσεται εἰς διδασκαλίαν τῶν νηστευόντων χριστιανῶν, ὅτι εἶνε μεγάλη δύναμις καὶ πολλὰ πλήθη ἁμαρτημάτων δύναται νὰ καλύψῃ καὶ νὰ ἀφανίσῃ ἡ καθαρὰ νηστεία.

Περὶ τοῦ υἱοῦ τῆς χάριτος

Εἰς τὴν χώραν τῶν Εὐχαϊτῶν ὑπάρχει μία ἐπαρχία, ἣτις λέγεται Ποντοφράγκεια· καὶ ἐκεῖ πολλάκις τὸ γένος τῶν Ἰσραηλιτῶν περιέτρεχε καὶ πολλὸν λαὸν τῶν Χριστιανῶν ἠχμαλώτιζε. Μεταξὺ τῶν ἄλλων λοιπὸν ἠχμαλώτισαν καὶ ἕναν υἱὸν μονογενῆ μιᾶς χήρας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ χήρα ἔκλαιεν ἐλεεινῶς καὶ ἀπαρηγόρητα, (διότι δὲν εἶχεν ἄλλον υἱὸν διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸν πόνον τῆς) ἐπορεύετο καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τὸν ναὸν τοῦ μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου, παρακαλοῦσα αὐτόν, δουρομένη καὶ κλαίονσα γοερώς καὶ ταῦτα λέγουσα πρὸς αὐτόν. Γνωρίζεις, ὦ ἅγιε μεγαλομάρτυς, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἀφιέρωσα εἰς σὲ τὸν μονογενῆ μου υἱόν· ἐγὼ μὲν αὐτόν ἐγέννησα, ἰδικός σου δὲ υἱὸς ἦτο κατὰ χάριν· καὶ ἔνευεν τούτου τὴν ἱεράν σου μνήμην, καὶ λειτουργίαν καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπιτέλουν ἵνα διαφυλάττῃς αὐτόν. Τώρα δὲ ἐμὲ τὴν ταλαίπωρον καὶ δυστυχῆ μετ' ἐκείνην ἐντελῶς ἔρημον· καὶ δὲν ἔχω ποῦ νὰ κλίνω τὴν κεφαλὴν μου, διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ ἅγιε, ἐπειδὴ ἔχουσες τὸ αἷμά σου ὑπὲρ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ ἔχεις παρησσίαν πρὸς αὐτόν καὶ ὅσα θέλεις ζητήσῃ θὰ σοῦ δώσῃ ὁ Κύριος. Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ ἔλεγε ἡ γυνὴ μετὰ πολλῶν δακρύων καὶ στεναγμῶν νύκτα καὶ ἡμέραν πρὸς τὸν ἅγιον ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, ἵνα ἐλευθερώσῃ αὐτόν ὁ ἅγιος ἐκ τῆς δεινῆς συμφορᾶς καὶ αἰχμαλωσίας· καθὼς λέγει ὁ προφήτης Δαβὶδ ὅτι, **Θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν, ποιήσει.** Ὅτε ἔφθασεν ὁ καιρὸς τῆς εορτῆς τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου, ἐνεθυμήθη ἡ χήρα ὅπως ἐπιτελέσῃ τὴν εορτήν μετὰ χαρᾶς καὶ λαμπρότητος καὶ δακρύουσα ἔλεγεν πρὸς ἑαυτήν· **πῶς** καὶ μετ' ὅσον τρόπον τὴν εορτήν ταύτην θὰ ἐπιτελέσω, ἐνῶ δὲν εἶναι παρὼν ὁ γλυκύτατός μου υἱός; Μετ' ὅσους ὀφθαλμοὺς θὰ ἀντικρύσω τὸν τόπον, ὅπου ἐστάκετο ὁ μονογενὴς μου υἱός; Πῶς θὰ ἴδω μέσα εἰς τὴν ἱεράν ταύτην ἀκολουθίαν νὰ εἶναι πάντες παρόντες, πλην τοῦ υἱοῦ μου; Πῶς θὰ ὑπομείνω ἄνευ δακρύων καὶ στεναγμῶν, ἀφοῦ ἔχασα τὴν παροῦσαν μου ἐλπίδα; Διὰ τοῦτο λοιπὸν σὲ πα-

ρακαλῶ, ὃ γνήσιος δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ἵνα παρηγορήσῃς τὴν χηρείαν μου.» Ταῦτα λοιπὸν ἐνῶ ἔλεγεν συνεχῶς, εἰσῆρχετο εἰς τὸν ναόν, βρέχοντα τοὺς πόδους τοῦ μάρτυρος διὰ τῶν δακρυῶν της καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐτέλεσε τὴν μνήμην αὐτοῦ. Τί λοιπὸν; Ἀρὰ γε παρῆδεν ὁ Κύριος τὴν θέλησιν αὐτῆς; Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτελεῖτο ἡ μνήμη τοῦ μάρτυρος, αἰφνης δοράτως, ἐνῶ οἱ ἱερεῖς ἔψαλλον καὶ ὁ λαὸς ὕμνει, εὐρέθη ὁ υἱὸς τῆς γυναικὸς εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκκλησίας, φερόμενος ὑπὸ τοῦ ἁγίου καὶ καθήμενος εἰς λευκὸν ἵππον· ἤκουσαν δὲ καὶ οἱ πιστοὶ καὶ οἱ ἐνάρετοι ἄνθρωποι τὸν κρότον τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου, καὶ ἐξεπλάγησαν ἅπαντες διὰ τὸ παράδοξον θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἁγίου. Βλέποντες δὲ καὶ τὸν παῖδα καὶ ἀκούοντες αὐτὸ νὰ διηγῆται τὴν ὑπὸ τοῦ ἁγίου ἀρπαγὴν αὐτοῦ ἐκ μέσου τῶν ἀγαστηρίων, ἠχαρίστησαν καὶ ἐδοξολόγησαν τὸν Θεὸν καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ Μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον.

Ἔτερον θαῦμα τοῦ ἁγίου, τὸ ἀναφερόμενον ἐν τῷ τροπαρίῳ τῷ λέγοντι «Τοὺς στρατιώτας παιδεύεις τῆς ἀρπαγῆς ἀπέχεσθαι».

Στρατιώτης τις, ἔχων μεγάλην πίστιν εἰς τὸν μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον, ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς πόλεμον· καὶ ἀφοῦ προσεκύνησε τὸν ἅγιον, ἐπορεύθη καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ πολέμου κατόπιν μεγάλης νίκης, μετέβη πάλιν, ἵνα προσκυνήσῃ αὐτόν· καὶ ἀφοῦ ἔβγαλε τὸ ξίφος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο κεκοσμημένον μὲ πολλὰ χρυσία καὶ λίθους πολυτελεῖς, ἐχαρίσειεν αὐτὸ εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὴν λάρνακα τοῦ ἁγίου, ὅπου κεῖται τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον καὶ ἀνεχώρησε εὐχαριστίας προσφέρον εἰς τὸν ἅγιον.

Ἄλλος δὲ τις στρατιώτης ἐπορεύθη καὶ αὐτὸς διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἱερόν λείψανον τοῦ ἁγίου, διότι ἦτο ἑκατοντὸς ὁ ἅγιος εἰς ὅλα τὰ θαύματα, καὶ ὅτε εἶδε τὸ ξίφος ἐκεῖνο τὸ ὡραιότατον καὶ κεκοσμημένον ἐπεθύμησε σφοδρῶς αὐτὸ καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ ἀφαιρέσῃ, λέγων ἐν τῇ διανοίᾳ του: «Τοῦτο δὲν χρειάζεται καθόλου εἰς τὸν ἅγιον, καλλίτερον ἐγώ, ὁ ὁποῖος εἰμαι στρατιώτης ἀρμόζει νὰ τὸ κρατῶ διὰ τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν βοήθειαν εἰς τὸν πόλεμον.» Καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὸ ξίφος ἀπὸ τὴν λάρνακα τοῦ ἁγίου, τὸ ἐφόρεσε καὶ ἀφοῦ προσεκύνησε, ἔφυγε μὲ χαρὰν. Ὅταν ὅμως ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ὁ ἅγιος τὸν ἐτύφλωσεν καὶ δὲν ἐγνώριζε ποῦ ἐπορεύετο ὁ στρατιώτης. Μετανοήσας λοιπὸν τότε, ἐπέστρεψε πάλιν τὸ ξίφος εἰς τὴν λάρνακα τοῦ ἁγίου καὶ ἀμέσως ἀνέβλεψε· παρατηρήσας δὲ ἐκ νέου τὸ κάλλος τοῦ ξίφους, ἐνόμισε ὅτι ἡ τύφλωσίς του δὲν προήρχετο ἀπὸ τὸν ἅγιον καὶ λαμβάνει πάλιν αὐτὸ καὶ τὸ φορεῖ. Εὐθὺς ὅμως, ὡς ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν ναόν, ἔμεινε τυφλός. Ἐλθὼν δὲ ὁ ἱερεὺς ὁ ἐφημερεύων εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου καὶ ἰδὼν τὸν στρατιώτην τυφλόν, ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ αὐτόν τί πρᾶγμα τοῦ συνέβη, καὶ αὐτὸς διηγῆται λεπτομερῶς τὴν αἰτίαν. Ἀφοῦ λοιπὸν παρεκάλεσε τὸν ἱερέα νὰ κάμῃ παράκλησιν πρὸς τὸν ἅγιον ὥπως συμπαθήσῃ καὶ συγχωρήσῃ αὐτόν, ἐπέστρεψε τὸ ξίφος εἰς τὸν ἅγιον καὶ ἄλλα ἑκατὸν νομίσματα μόνον διὰ νὰ ἀναβλέψῃ. Καὶ μόλις ἔλαβεν ὁ ἱερεὺς ἑλαῖον ἀπὸ τὴν κανδήλαν τοῦ ἁγίου, ἤλοιπε

τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ στρατιώτου καὶ ἀμέσως ἀνέβλεψε καὶ ἔφυγε μετὰ πολλῆς χαρᾶς, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον αὐτοῦ μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον.

Ἔτερον θαῦμα ἀναφερόμενον ἐν τῷ τροπαρίῳ τῷ λέγοντι «Μάταιον ὄρασιν ἐπέχεις οἴκετών».

Γνωστὸς λοιπὸν ὁ ἅγιος ἦτο εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς ἀπὸ τὰ πολλὰ τέρατα καὶ σημεῖα, τὰ ὁποῖα φανερά ἔκαμνε, μὲ τὴν φανέρωσιν τῆς καθ' ἑαυτοῦ ζην καὶ δραπέτευσεν τῶν ὑπηρετῶν. Πῶς καὶ κατὰ τίνα τρόπον; ἄκουσον: Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο εἰς τὸν ἱερόν τάφον αὐτοῦ μετὰ πίστεως, παρεκάλουν αὐτὸν εἰλικρινῶς περὶ ἑνὸς πράγματος ἡ μίαν ζην καὶ ἔπειτα ἐτελεῖτο ἡ λειτουργία. Ἔμενε δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ζήτων καὶ παρακαλῶν καὶ νυκτερεύων εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ ὁ ἅγιος ἐφανερῶντο εἰς αὐτὸν καθ' ὕπνον καὶ ἀπεκάλυπτε τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐζήτει. Διότι ἕνας ἄνθρωπος εὐλαβής, ἔχων μεγάλην πίστιν εἰς τὸν ἅγιον μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον, εἶχεν ἕνα ὑπηρέτην καλὸν καὶ ἔντιμον, τὸν ὁποῖον ἐπειδὴ ἔφυγε κρυφίως, ἐζήτει καὶ δὲν εὗρισκε καὶ ὡς ἐκ τούτου εὗρίσκειτο εἰς μεγάλην ἀθυμίαν καὶ λύπην. Τρέχει λοιπὸν πρὸς τὸν ἅγιον μετὰ προσευχῆς καὶ λειτουργίας, παρακαλῶν αὐτὸν περὶ τῆς φανέρωσιν τοῦ ὑπηρέτου αὐτοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἔμεινε εἰς τὸν ναὸν τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, δὲν ἐφανερῶντο εἰς αὐτόν ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἄρχων ἐλυπεῖτο καὶ ἠγανάκτει. Καὶ κατὰ τὴν τρίτην νύκτα, παρουσιασθεὶς εἰς αὐτόν ὁ ἅγιος λέγει: «Τι στενοχωρεῖσαι καὶ ἀγανακτεῖς ἐναντίον ἐμοῦ διὰ τὰς δὲν εἰσακούσῃς τῆς προσευχῆς σου περὶ τοῦ ὑπηρέτου σου; Δὲν ἤμην ἐδῶ, ἀλλὰ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διετάχην νὰ μεταβῶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ὕμνογράφος, ἄνθρωπος ἐνάρετος καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν ἀπέθανε, αὐτὸς δὲ ποῖος πολὺ ἔτιμης καὶ ἐδόξασε τοὺς ἁγίους Πάντας εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, τοῦ προφήτου, λέγω, καὶ ἀποστόλους, δαίμονας καὶ μάρτυρας καὶ πάντας τοὺς εὐαγγελιστάς εἰς τὸν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν διδρας καὶ γυναῖκας, συντάξας εἰς αὐτοὺς ἀπολυτίκια καὶ κοντάκια, μὲ γλῶσσαν καὶ σοφίαν, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς αὐτόν παρὰ Θεοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθημεν ὅλα τὰ τάγματα τῶν ἁγίων νὰ συνοδεύσωμε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ δόξης ἀναποδιδόντες τὴν ἀγάπην καὶ τὴν τιμὴν μὲ τὴν ὁποίαν ἐτίμησεν ἡμᾶς εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Διὰ τοῦτο δὲν ἤμην ἐδῶ. Περὶ δὲ τοῦ ὑπηρέτου σου μὴ στενοχωρεῖσαι ἀλλὰ πῆγαι εἰς τὸν τάδε τόπον καὶ θὰ εὕρῃς αὐτόν».

Ἐξυπνήσας δὲ ὁ ἄρχων, ἐθαύμαζε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν φοβερὰν διήγησιν αὐτοῦ καὶ ἀφοῦ μετέβη εἰς τὸν τόπον ὅπου εἶπεν εἰς αὐτόν ὁ ἅγιος, εὗρε τὸν ὑπηρέτην του, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ Μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον. Ἀλλὰ ὡς ἐπαλέθωμεν εἰς τὸ προκείμενον. Θὰ ἀπορήσῃ κανείς, πῶς καὶ διὰ ποῖον τρόπον εἰς τοὺς χρόνους μας δὲν γίνονται θαύματα ὑπὸ τῶν ἁγίων Διατῆ; Διὰ τὴν ἀπιστίαν ἡμῶν καὶ τὴν ἀμέλειαν καὶ τὴν ἀπροσεξίαν. Ὅχι διότι ὁ Θεὸς ἀδυνατεῖ, οὔτε διότι οἱ ἅγιοι δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν χάριν καὶ δύναμιν καὶ σήμερον καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀλλ' αἱ πολλαὶ ἡμῶν ἀμαρτίαι ὅλα αὐτὰ παρέβλαψαν καὶ κατήργησαν· διότι δὲν βαδίζομεν σύμφωνα μὲ τὰς ἐντολάς

τοῦ Θεοῦ, καὶ διότι δὲν εἴμεθα ἁμεμπτοὶ ἀπέναντι τοῦ νόμου αὐτοῦ ἀλλὰ ἔνοχοι καὶ ἁμαρτωλοὶ· πλησιάζουεν τὸν Θεὸν διὰ τοῦ στόματος ἡμῶν, ἡ δὲ καρδία μας εἶνε πολὺ μακρὰν ἀπὸ αὐτόν· καὶ πηγαίνομεν εἰς τὸν Θεὸν πλάγιοι, καὶ ὁ Θεὸς μᾶς βλέπει δι' αὐτὸ μὲ ὀργὴν καὶ θυμὸν. Ἡ ὑπεράπειρος δὲ εὐσπλαγχνία αὐτοῦ μᾶς λυπεῖται διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ. Ἡμεῖς δὲ τί καλὸν ἐκάμομεν εἰς τὸν δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν Θεόν; Ἀς δώσωμεν λοιπὸν εἰς αὐτὸν ἐλεημοσύνην διὰ τὴν ἐλεῆσιν καὶ ἡμᾶς ὁ Κύριος, πρὸ πάντων δὲ εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν πρέπει νὰ κάμνωμεν τοῦτο. Διότι ὁ καιρὸς αὐτὸς εἶνε, βοᾷ ἡ μήτηρ ἡμῶν ἁγία Ἐκκλησία, νηστείας καὶ ἁγιασμοῦ καιρὸς καὶ καθαρισμὸς ψυχῆς καὶ σώματος. Ἀς καθαρῶμεν λοιπὸν τοὺς ἑαυτοὺς μας ὅχι μόνον διὰ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ ὀριζόμενα φαγητά, ἀλλὰ ἀπὸ κάθε πάθος καὶ κακίαν, ἡ ὁποία μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεόν· καὶ τὴν νηστείαν ἡμῶν ἅς τὴν συνδέσωμεν μὲ τὴν ἐλεημοσύνην, ἡ ὁποία δύναται ἀληθινὰ νὰ ἀναβιβάσῃ ἡμᾶς εἰς τοὺς Οὐρανούς καὶ νὰ μᾶς παραστήσῃ ἐνώπιον τοῦ ποιητοῦ τῶν ὅλων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἀς ἐργασθῶμεν μὲ ζῆλον τὴν ἐλεημοσύνην, ἡ ὁποία ὡς ἄρμα πυρὸς τὴν προσευχὴν ἡμῶν καὶ σὰν θυμίαμα δεκτὸν ἀναβιβάζει εἰς τὸν Θεόν. Διότι, ἐν νηστεύῃς τετραήμερα ἢ καὶ ἐξαήμερα, τότε εἶνε καλὴ ἡ νηστεία, ὅταν ἐργάζεσαι καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἐπίσης. Εἰπέ μου. Ἐάν νηστεύῃς σήμερον καὶ παρουσιασθῇ εἰς σέ ἕνας πτωχός, ὁ ὁποῖος πιέζεται ἀπὸ πλὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν καὶ με παρακλητικὸς φωνᾷς ζητεῖ παρὰ σοῦ ἐλεημοσύνην, φύγη δὲ μὲ κενὰς τὰς χεῖρας ἀπὸ σέ, εἰς τί θὰ σοῦ ὠφελήσῃ ἡ νηστεία; Καὶ ἔάν κατατίκῃς τὸ σῶμα σου διὰ τῆς νηστείας, ἀδελφέ, καὶ δὲν βιάξῃς τὸν ἑαυτὸν σου εἰς τὴν συμπάθειαν πρὸς τὸν πλησίον καὶ δὲν ἀγωνίζεσαι νὰ ἐλεῆσῃς καὶ συγχωρήσῃς τὸν ἀδελφόν σου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν προστασίαν σου ἀλλὰ τρέφεις πάθος ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἐναντίον αὐτοῦ, ποῖον τὸ ὄφελος ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῆς αὐστηρᾶς μόνης νηστείας; Ἀς φοβηθῶμεν ἀδελφοὶ τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ! Ἀς σκεφθῶμεν τὴν φοβερὰν ὥραν τῆς κρίσεως ἐμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὀρίζει τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸ φρικτὸν ἐκεῖνο: «ἡ γὰρ κρίσις ἀνίλεως τῶ μὴ ποιήσαντι ἔλεος». (Ἰακ. 2, 13).

Λοιπὸν ἀδελφοὶ εἶναι καιρὸς νὰ σιωπήσωμεν τὸν λόγον. Καὶ ἀφοῦ τώρα διερχόμεθα τὸ στάδιον τῆς ἁγίας νηστείας καὶ ἱερᾶς προσευχῆς, ἅς ἐνδυθῶμεν σπλάγχνα οἰκτιρῶν ὡς ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ, ἅγιοι καὶ ἡγαπημένοι, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα καὶ μακροθυμίαν, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων καὶ χαρίζόμενοι ἑαυτοῖς, ἔάν τις πρὸς τινα ἔχῃ μομφήν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο ἡμῖν, οὕτω καὶ ἡμεῖς. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῦτοις τὴν ἀγάπην, ἥτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος. (Κολ. 3, 12).

Ἀς ἀγαπήσωμεν, παρακαλῶ ὁμοῦ μὲ αὐτὰς καὶ τὴν μακαρίαν ἐλεημοσύνην, ἵνα γίνωμεν ἄξιοι νὰ προσκυνήσωμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ ἀναστάσει καὶ τῆς ἐπουρανίου αὐτοῦ βασιλείας ἀξιωθῶμεν, ταῖς πολλαῖς ἱκεσίαις τῶν ἁγίων μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων, ὧν τὴν μνήμην πανηγυρίζομεν, χάριτι δὲ καὶ φιλανθρωπία τοῦ ἐν τριάδι εὐλογητοῦ Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ προσκύνησις καὶ ἡ τιμὴ μένει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΝ

Εὐθυμίου τοῦ Ζυγαδινοῦ ἡ Πρωτασηκηρέτου.

Μεταφρασθὲν εἰς κοινὴν διάλεκτον

Εὐλόγησον Πάτερ

Δίκαιον εἶναι καὶ πρέπον εἰς ὅλους τοὺς φιλοχρίστους νὰ τιμῶσι μὲ λόγους, καὶ νὰ ἐγκωμιάζουσι τὸν ἔχοντα τὴν ὀνομασίαν τῶν θωρεῶν τοῦ Θεοῦ μάρτυρα, ἥτοι τὸν μέγαν στρατηλάτην Θεόδωρον, τοῦ ὁποῦ τὴν μνήμην πανηγυρίζομεν σήμερον· ὅστις ἔφθασε μὲν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πίστεως· πολλοὺς δὲ ἀγῶνας ὑπέμεινε διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ πολλὰς νίκας κατὰ τῶν ἀπίστων ἐποίησε, καὶ ἀκολούθως ἔλαβε διὰ ταῦτα παρὰ Κυρίου τοὺς ἀμαραντίνους στεφάνους. Δίκαιον λέγω εἶναι καὶ πρέπον, καὶ χρέος ἔχουσιν ὅσοι ἀγαποῦσι τὸν Θεόν, νὰ μεγαλύνουσι μὲ εὐφημίας τοὺς εὐδοκίμησαντας εἰς τοὺς τοιοῦτους ὑπὲρ εὐσεβείας ἀγῶνας· διὰ τί, ἐκεῖνα τὰ ἔργα ὅπου εἶναι εἰς τὸν Θεὸν ἀρεστά, ἔγιναν καὶ εἰς αὐτοὺς ποθητά, δι' ὃ καὶ παρ' ἡμῶν πρέπει ταῦτα νὰ ἐγκωμιάζωνται ὡς ἐπαινετά· τὸ δὲ νὰ ἐγκωμιάζωνται ταῦτα, τοῦτο, τὴν μὲν ἀρετὴν τῶν τοιούτων ἀνδρῶν, κάμνει ἀθάνατον εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, τοὺς δὲ ἄλλους ἀνθρώπους παρακινεῖ εἰς τὸ νὰ τοὺς μιμῶνται καὶ αὐτοὶ κατὰ δύναμιν· φυσικὸν γὰρ ἰδίωμα ἔχει ἡ διὰ λόγου ἐνθύμησις τῶν ἐναρέτων, νὰ θερμίνῃ τοὺς φιλαρέτους εἰς τὴν ὁμοίαν ζῆλον, μὲ τὸ νὰ ἐντυπώνῃ καὶ νὰ μωρφώνῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοὺς, τοὺς Θεοεὶδεις χαρακτήρας τῆς ἀρετῆς ἐκαίνων· ἐξ οὗ τί ἀκολουθεῖ; τὸ νὰ ἀπολαύσουεν δηλαδὴ καὶ αὐτοὶ διὰ τῆς μιμήσεως, τὴν αὐτὴν δόξαν καὶ τοὺς αὐτοὺς ἐπαίνους τῶν παρ' αὐτῶν ἐγκωμιαζομένων.

Ποῖος λοιπὸν δὲν θέλει δράμῃ θερμῶς εἰς τὴν σημερινὴν πανηγυριν διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὸ πολυκερδὲς τοῦτο χρέος τῶν ἐγκωμίων, εἰς τὸν Μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον; Ποῖος δὲν θέλει ποθήσῃ νὰ γένῃ συκοινωνὸς τῶν ἀθλητικῶν τοῦ ἀγῶνος διὰ τῆς διηγέσεως, εἰς καιρὸν ὅπου ἔχει νὰ λάβῃ τοιαύτην μεγάλην εὐεργεσίαν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ διὰ τῆς μιμήσεως; ποῖος δὲν θέλει προτιμήσῃ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἀναγκαίαν τοῦ ὑπηρεσίαν, τὸ νὰ τρέξῃ εἰς τὸν ναὸν τοῦ μάρτυρος, καὶ ν' ἀκούσῃ τοὺς ἱεροὺς αὐτοῦ ἀγῶνας καὶ τὰ μαρτύρια; Ἀλλὰ τίς καὶ ποταπὸς ἐστὶ τῇ ὁ ἅγιος μάρτυς οὗτος Θεόδωρος, καὶ ποῖαν εἶχε πατρίδα, καὶ ποῖους γονεῖς καὶ ἀπὸ ποῖαν αἰτίαν ἀνέβη εἰς τὴν δόξαν ἐγκόσμιον ὁμοῦ καὶ ὑπερκόσμιον καὶ μὲ ποῖον τρόπον ζήσας ἐτελεύτησε, ταῦτα λέγω πάντα, καλὸν εἶναι νὰ διηγηθῶμεν μὲ συντομίαν, καθὼς διδάσκουσιν οἱ νόμοι τῶν ἐγκωμίων (ἂν καὶ ὁ ἥλιος εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ κάθε ἐγκώμιον) πρῶτον μὲν εἰς δόξαν Θεοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δίδεται πᾶν δώρημα τέλειον καὶ πᾶσα δόσις ἀγαθὴ κατὰ τὸν Ἀδελφόθεον

Ἰάκωβον, δεύτερον δὲ εἰσέπαινον τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ὅστις διὰ τὴν ἐνάρτεον αὐτοῦ πολιτείαν, καὶ διὰ τὴν προαίρεσιν καὶ προθυμίαν ὅπου εἶχεν εἰς τὰ καλὰ, κάθε προσπάθειαν τῆς σαρκὸς κατὰ κράτος ἐνίκησεν.

Ἀφίνοντες λοιπὸν εἰς ἓνα μέρος τὴν οὐράνιον πατρίδα τοῦ μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου, ὡς ἀκατάληπτον εἰς τὸν νοῦν καὶ ἀνεκδιήγητον εἰς τὸν λόγον, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἐστάθη καὶ υἱός, καὶ πολίτης ἀληθινός, λέγω μόνον περὶ τῆς ἐπιγεῖου αὐτοῦ πατρίδος, ἥτις ἦτον τὰ Εὐδαίτια τόπος ὅπου εὕρεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς Ἀνατολῆς, καὶ συνορεύει μὲ τὴν Μαύρην θάλασσαν· ἐκ τῆς πατρίδος ταύτης ἐβλάστησε καὶ ὁ ἄλλος ὁμώνυμος τοῦτου Θεόδωρος ὁ Τήρων, ὅστις ἐξῆρε τὴν ὁμοίαν μὲ τοῦτον στρατιωτικὴν ζωὴν, καὶ ἐτελείωσε μὲ τὸ αὐτὸ τέλος τοῦ μαρτυρίου· καὶ καθὼς εἶχον καὶ οἱ δύο τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἔτσι ἠκολούθησε νὰ ἔχουν καὶ τὴν εὐσέβειαν, καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν αὐτὴν ἀνδρείαν καὶ νίκην καὶ θάνατον· (ἀνίσως καὶ πρέπει νὰ ὀνομάσω θάνατον ἐκεῖνον ποῦ τοὺς μετεβίβασεν εἰς τὴν ἀθάνατον ζωὴν) τὸ δὲ μεγαλεῖτερον προνόμιον εἰς τὸ ὁποῖον ἡ πατρίς των καυχᾶται εἶναι, διατί ἔχει εἰς τὸν ἐκυτόν της τεθησαυρισμένα τὰ μαρτυρικὰ λείψανα καὶ τῶν δύο ἁγίων Θεοδώρων, καὶ προβάλλει ταῦτα εἰς ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς καὶ δεομένους, ὡς ἓνα κοινὸν καὶ ἀσύλητον καταφύγιον· διότι ἐπρέπε ὁμοῦ μὲ τὸν στρατηλάτην Θεόδωρον, νὰ εὕρεται καὶ ὁ ὁμώνυμος αὐτοῦ στρατιώτης Θεόδωρος αὐτῇ ἡ ἰδίᾳ πατρὶς τῶν ἁγίων Θεοδώρων ὡς περιβόλι· ἀειθαλὲς ἐβλάστησεν εὐωδέστατον ἄνθος καὶ ἓνα ἱερὸν καὶ θαυματουργὸν ἄνδρα. Αὐτῇ ἐστάθη καὶ πατρίς ἐνδὲς βασιλείας τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλευσάντων. Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ καθολικῶς ἡ πατρίς αὕτη ἐβλάστησε καὶ βασιλεῖς καὶ ἀρχιερεῖς καὶ μάρτυρας, οἵτινες ἦτον ὅλοι ἄξιοι νὰ ὀνομάζωνται βασιλεῖς, οἱ μὲν κατ' ὄνομα μόνον, οἱ δὲ καὶ κατὰ τὸ πρᾶγμα· ἐπειδὴ ὅποιος νίκησεν τὰ πάθη καὶ γένη παιδοκράτωρ, οὗτος πραγματικῶς καὶ κατὰ ἀλήθειαν, πρέπει νὰ ὀνομάζεται αὐτοκράτωρ καὶ βασιλεὺς· ἡ πατρίς αὕτη τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, εἶναι πεπλουτισμένη ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοποθεσίαν ὥρειαν, καὶ ἀπὸ διαφόρους καρπούς, καὶ ἀπὸ κάθε εὐτυχίαν καὶ πᾶν ἄλλο ἀγαθόν, εἰς τὰ ὅποια ταῦτα κοσμικὰ καὶ πρόσκαιρα κκλά, εἶναι προσήλωμένοι οἱ τοῦ κόσμου ἄνθρωποι, καὶ καυχῶνται εἰς τὰ μικρὰ ταῦτα καὶ εὐκαταφρόνητα ὡς ἂν ἦτον μεγάλα καὶ θαυμαστά· διότι μόνη ἡ ἀρετὴ ἐνωμένη μὲ τὴν εὐσέβειαν εἶναι ἀξία ἀντὶ διὰ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, τὰ σήμερον ὄντα καὶ αὐριον φθειρόμενα· ἐπειδὴ καὶ αὕτη προξενεῖ εἰς ἐκεῖνους ποῦ τὴν ἐργάζονται χάριν ἀληθινὴν καὶ αἰώνιον καὶ ὄχι φθειρομένην καὶ τρεπτὴν· καὶ ἐπειδὴ οἱ τὴν ἀρετὴν μεταχειριζόμενοι, ὡς φρόνιμοι καὶ στοχαστικοί, δὲν ἀπαθῶνται κατὰ τοὺς ἄλλους κοφους καὶ ματαιόφρονες ἀνθρώπους, ἀπὸ τὴν κενὴν δόξαν τοῦ κόσμου, δὲν χαίρουσι καὶ ὑπερηφανεύονται οὔτε εἰς τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος καὶ τῶν προγόνων τους, οὔτε εἰς τὸν πολὺν πλοῦτον, οὔτε εἰς τὴν ἐνδοξον ζωὴν, οὔτε εἰς τὰ μεγάλα ἀξιώματα· τί λέγω; αὐτοὶ οὔτε νομίζουν ὅπως ὡς μέγαν, κανένα ἀπὸ τὰ φαινόμενα ἀγαθὰ, διατί, ἂν αὐτοὶ ἀπέριψαν ταῦτα ὡς οὐτιδανά, πῶς ἡμποροῦν ἔπει-

τα νὰ τὰ νομίζουν διὰ μέγαν; καὶ ἂν αὐτοὶ ἐκαταφρόνησαν τὴν τοῦτον εὐδαιμονίαν, πῶς δύνανται ὑστερον νὰ καυχῶνται εἰς αὐτὴν νὰ φαίνονται ἐνδοξότεροι; πάντα λοιπὸν τὰ παρόντα ὡς οὐδὲν λογίζεμενοι οἱ ἐνάρτεοι, ἔχουσι μόνον τὸ πολίτευμά τους εἰς τὸν οὐρανὸν κατὰ τὴν ἀπόστολον, καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μένουσι ἀχώριστοι, καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν τρέχουσι, τῶσαν διὰ τῶν ἀναρέτων ἔργων τῆς πράξεως, ὅσαν καὶ διὰ μέσου τῆς τοῦ νεῖς θωρίας καὶ ἀναβάσεως.

Ὁ μάρτυς λοιπὸν Θεόδωρος ὁ στρατηλάτης, ὁ νῦν εἰς εὐφημίαν προσκείμενος, ὄχι μόνον ὑπερέβαλε πολλοὺς κατὰ τὰ ἀνωτέρω τυχερὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ τοὺς ὑπερέβαλεν ἀκόμη, καὶ κατὰ τὴν ἐξωθεν σοφίαν τῶν λόγων, καὶ κατὰ τὴν ρητορικὴν καὶ τὰ μαθήματα τῶσαν, εἰς τρόπον ὅπου ὀνομάζεται ἀπὸ ὅλους βρουορρήτωρ, ἦτοι θρύσις τῆς ρητορικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ στόμα ἔτρεχε ὁ λόγος γλυκύτερος ἀπὸ τὸ μέλι, καθὼς λέγει ὁ ποιητὴς Ὀμηρος. Καὶ πρὸς τοὺς ὑπερέβαλε τοὺς πολλοὺς καὶ κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν εὐμορφίαν τοῦ σώματος, κατὰ τὴν συμμετρίαν τῶν μελῶν, κατὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν ἡλικίαν, ἥτις παρωμοίεζε μὲ τὸ ὕψηλόν καὶ εὐμόρφον κυπαρίσσι· ἀφίνω νὰ λέγω τὴν ἀξιοματικὴν ἐνδυμασίαν ὅπου ἐφόρει ὁ ἅγιος ὡς ἂν βασιλικὸς ἄνθρωπος ὅπου ἦτον· τὸ εὐτακτον αὐτοῦ περιπάτημα· τὸ σεμνὸν μειδιάμα τῶν χειλέων του· τὰ χρυσὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς του· τὴν τῆς πολεμικῆς τέχνης ἐμπειρίαν του· καὶ τὴν εἰς τὰ ἄλλα εὐδοκίμησιν καὶ ἐπιδεξιότητά του· τὰ ὅποια ἔλα τὸν ἐκατάστησαν ἄνδρα ζηλευμένον εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἀπὸ ὅλους ἀξιαγάπητον· ταῦτα λέγω πάντα τὰ σιωπῶν, διατί, ἂν καὶ ὁ ἅγιος Θεόδωρος ἐγένετο περιβόητος δι' αὐτὰ εἰς τοὺς τότε ἀνθρώπους, ὅμως αὐτὸς δὲν ἐκαταδέχετο νὰ φιλοτιμῆται εἰς τὰ τοιαῦτα ἐξωτερικὰ τοῦ σώματος ἀγαθὰ, καθὼς οὔτε ὁ λέων φιλοτιμεῖται εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δέρμα του· ἀλλὰ ἐφιλοτιμεῖτο εἰς τὴν εὐγένειαν τῆς γνώμης· εἰς τὴν ἀπλότητα τοῦ ἤθους· εἰς τὴν ταπεινώσιν τοῦ φρονήματος καὶ εἰς τὴν καταφρόνησιν ὅλων ἐκείνων ποῦ τὸν ἡμπόδιζαν νὰ ἀποκτήσῃ τὰς ἀρετάς· καὶ μεταχειρισθεὶς τὴν δύναμιν τοῦ αὐτεξουσίου, εἰς ἐκεῖνα ὅπου ἔπρεπε, δὲν ἐμεταχειρίσθη τὰς αἰσθήσεις του εἰς ἐκεῖνα ὅπου δὲν ἔπρεπε, οὐδὲ τὸν νοῦν του ἐβαλλεν εἰς αὐτά· ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν νοῦν καὶ μὲ τὰς αἰσθήσεις ἓνα σκοπὸν τελειώτατον ἐβαλλεν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν του, τὸ νὰ ὁμοιωθῇ μὲ τὸν Θεόν κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὸν ἄνθρωπον, χωρίζων μὲν τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τὴν προσπάθειαν τῶν αἰσθητῶν τούτων, μελετῶν δὲ εἰς τὸν νοῦν του τὰ κάλλη τῶν νοητῶν, καὶ στολίζων τὴν ψυχὴν του μὲ τὰ διάφορα ἥθη τῶν ἀρετῶν, ὡς ἂν μὲ θεῖα τινὰ σημάδια καὶ στολίδια. Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν ἤθελε μεταχειρισθῇ κανένα ἐπιχείρημα πολιτικὸν ἢ πολεμικόν, ἔκαμνε νὰ θαυμάζουν οἱ ὄντες, διὰ τὴν ἀρίστην διοίκησιν, καὶ τοὺς φρόνιμους τρόπους, καὶ ἀγαθοὺς σκοποὺς ὅπου ἐφεύρισκεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ καὶ ἐμεθοδεύετο μερικαῖς φοραῖς δὲ τῶσαν ἐγλυκαίνετο ὁ νοῦς του εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ νοερὰν θεωρίαν, ὡς ἀπὸ τὴν γλυκύτητα ἐπαρτάει κάθε ἀνθρώπινον ἐπιτήδευμα.

Μετὰ ταῦτα πάντα ὁ ἅγιος ὄχι μόνον τὸν ἑαυτόν του ὠφελοῦσεν, ἀλλὰ

καί τοὺς ἄλλους ὅπου τὸν ἐμιμοῦντο, ὠφέλει διὰ τῆς διδασκαλίας του γεμίζοντάς τοὺς νοερὸν φῶς τῆς ἀληθείας καὶ γνῶσεως, καὶ μεταδίδοντας εἰς αὐτοὺς πλουσιώτατα καὶ χωρὶς φθόνου τὰς δωρεὰς καὶ χάριτας ἔπου αὐτὸς ἀξιώνετο ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀναλόγως καὶ κατὰ τὴν ἀνάγκη, ὅπου εἶχεν ὁ καθένας ἐξ αὐτῶν εἴτε τῆς ψυχῆς εἴτε τοῦ σώματος· καὶ ἀληθῶς ἦτον φερώνυμος ὁ Θεόδωρος, διατὶ, κατὰ τὸ ὄνομά του, ἦτον καὶ τὰ ἔργα του· διότι ἤξευρε ὁ ἅγιος, ὅτι ὁποῖος θέλει νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Θεόν, πρέπει νὰ ἀγαπᾷ καὶ τὸν πλησίον του ὡς αὐτὸν τὸν ἑαυτὸν του· (πλησίον δὲ ὀνομάζει ἡ θεία γραφή, κάθε ἀνθρώπου ὅπου ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ἐμοίωσιν) διὰ τοῦτο καὶ ὅταν ἐδίδεν εἰς τοὺς ἄλλους κανένα ἀγαθὸν ὡματικὸν ἢ ψυχικόν, ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὸς τὸ λαμβάνει, καὶ ὅταν πάλιν δὲν ἐδίδεν, ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὸς ζημιούται· ἐπειδὴ τὴν εἰς τοὺς ἄλλους καλωσύνην ἐνόμιζεν ἰδικήν του, καλῶς ἤξεύροντας, ὅτι εἶναι πλέον μακάριον, τὸ νὰ διῇ τινὰς παρὰ τὸ νὰ λαμβάνῃ, καθὼς εἶναι γεγραμμένον εἰς τὰς πράξεις· ἦτον πρὸς τοῦτοίς ὁ μάρτυς Θεόδωρος καὶ μία ζωντανὴ εἰκὼν τῆς ἡμερότητας καὶ πραότητος· ἦτον ἕνας ἐργάτης ἀληθινὸς ὅλων τῶν λοιπῶν ἀρετῶν· καὶ τὸ μεγαλειότερον ἀπὸ ὅλα, ἦτον ταπεινὸς εἰς τὸ πνεῦμα καὶ μέτριος εἰς τὸ φρόνημα, ὥστε ὅπου δὲν ἐνόμιζεν μέγα πρᾶγμα, πῶς φυλάττει τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ ἔλεγε καὶ ἐλογάριαζε τὸν ἑαυτὸν του ἄχρειον δοῦλον, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος· **«ὅταν ποιήσητε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε, ὅτι δοῦλοι ἄχρειοι ἐσμέν, ὅτι ὁ ὀφειλομεν ποιῆσαι, πεποιήκαμεν»**. Ἐπειδὴ ποία χάρις εἶναι εἰς τὸ πῦρ πῶς θερμαίνει; ἢ εἰς τὸ χιόνι πῶς ψυχραίνει; διότι ταύτας τὰς ἐνεργείας, τὰς ἔχουσι κατὰ φύσιν, ἔτσι καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπου ποία χάρις θέλει νομισθῇ πῶς κάμνει τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν, εἰς καιρὸν ὅπου διὰ τοῦτο τὸ τέλος ἐδημιουργήθη παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι; **«Ὅθεν καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ τοῦ ἐκκλησιαστοῦ λέγει· «τέλος λόγου· τὸ πᾶν ἔκονε· τὸν Θεὸν φοβοῦ, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ φύλαττε· ὅτι τοῦτο πᾶς ἄνθρωπος»** τὸ γὰρ τοῦτο, διὰ τοῦτο τινὲς ἐρμηνεύουσι.

Μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ ἄλλα ὅμοια κατορθώματα, στολίσας τὴν ζωὴν του ὁ ἀθλητὴς Θεόδωρος, καὶ παραγυμνασθεὶς ἀρκετὰ καὶ ποιήσας τὸν ἑαυτὸν του ἐπιτήδειον εἰς ἄλλους τελείους ἀγῶνας, λαμβάνει ἀπὸ τὸν βασιλεῖα τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηλάτου, καὶ γίνεται ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἄρχοντας τῆς συγκλήτου, καὶ πρῶτον μὲν θανατώνει ἕνα φθοροποιὸν δράκοντα, ὅπου ἐβλάπτε τὴν πατρίδα του, μετὰ τὸ ὅπλον τοῦ Σταυροῦ, καὶ μετὰ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ καιρὸς τὸν ἐκάλει εἰς μεγαλειτέρους ἀγῶνας τοῦ μαρτυρίου, διὰ νὰ κάμῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀνδρείας του, δὲν ἐκατήσχυε τὰ πρότερα κατορθώματά του μετὰ τὰ ὑστερώτερα ὅχι, ἀλλὰ μάλιστα τὰ ἐκύρωσε, καὶ ἐδείξεν ἀληθέστατα ἐκεῖνα μετὰ ταῦτα· διατὶ ἐφάνη ἕνας καὶ ὁ αὐτὸς ἀνδρεῖος δηλονότι καὶ μεγαλόφυχος, τόσοις εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀρετῶν, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ μαρτυρίου, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐφάνη πλέον

ἀνδρείτερος εἰς τὸ μαρτύριον, καὶ ὑπερέβαλε τὰ πρότερα μετὰ τὰ ὕστερα, ὅθεν φθάσας εἰς ἕξιν μίαν τελειοτάτης φρονήσεως, ὅσον μᾶλλον ἐβλεπε πῶς εἶχε περισσοτέρους ἐχθροὺς ἐναντίον του, τόσοις περισσοτέρον ἐμεγαλοφύχει καὶ ἀνδρεῖώμετο διὰ νὰ τοὺς νικήσῃ, καθὼς καὶ μετὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τοῦτο κατώρθωσε, νικήσας μετὰ τὴν χρηστότητά του τὴν κακίαν τῶν ἀπίστων· μετὰ τὴν μακροθυμίαν του τὸν θυμὸν τοὺς· καὶ μετὰ τὴν τῶν πόνων καὶ βασάνων ὑπομονὴν τοῦ νικήσας τὴν ἐκείνων ἀγριότητα καὶ θηριωδίαν.

Καινοῦργιος βέβαια ἐστάθη ὁ τρόπος αὐτοῦ τῆς νίκης τοῦ Θεοδώρου· ὅμως ἦτον ἀποτέλεσμα, ὅχι τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως, ἀλλὰ τῆς θείας, ἥτις ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται κατὰ τὸν ἀπόστολον.

Ὁ τύραννος λοιπὸν καὶ διώκτης Δικίνιος, μετὰ τὸ νὰ ἦτον ἀνθρώπος πολυμήχανος καὶ φυσικὰ ἐφευρετικὸς τῆς κακίας, ὑπερασπιστὴς μετὰ ὑπερβολὴν τῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων καὶ προσηλωμένος εἰς τὰς μισαρὰς τελετὰς καὶ θυσίας τῶν εἰδώλων· τὴν μὲν ἀσέβειαν νομίζοντας δι' εὐσέβειαν, τὸ δὲ ψεῦδος διὰ ἀλήθειαν, καὶ ὑπερβαίνων ὅλους τοὺς ἄλλους διώκτας τῶν χριστιανῶν, εἰς τὰς κολακείας τῶν λόγων, καὶ εἰς τὰς ἀπειλὰς, καὶ εἰς τὸ νὰ ἐφευρίσκη φοβερά βασανιστήρια κατὰ τῶν μαρτύρων, δὲν ἤρκεσθη νὰ τραβήξῃ μόνους τοὺς ταπεινοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοῦ ὑπηρέτου του εἰς τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων· ἀλλὰ ἐσπούδαζε νὰ τραβήξῃ πρότερον τοὺς ἐνδόξους καὶ ὀνομαστοὺς στοχαζόμενος ὁ πανοῦργος, ὅτι, ἀν πλανήσῃ τοὺς μεγαλειτέρους πολλοὺς μάλιστα ἔχει νὰ πλανήσῃ τοὺς μικρότερους, καὶ ἀκολουθῶντες ἔχει νὰ κατορθώσῃ λαμπροτέραν τὴν νίκην· πλὴν ματαίως ὁ δυστυχὴς ἐκοπιάσε, διὰτὶ τὰ πράγματα ἠκολούθησαν εἰς τὸ ἐναντίον· καὶ ἐπειδὴ οἱ μεγάλοι καὶ ὀνομαστοὶ ἄνδρες δὲν ἐνίκηθησαν ἀπὸ αὐτόν, ἀλλ' ἔμειναν στερεοὶ εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐκ τούτου καὶ οἱ μικρότεροι ἐστερεώθησαν εἰς αὐτήν· καὶ οὕτως ὁ δόλιος τύραννος ἔχασε τὴν ἐλπίδα ὅπου ἔτρεφε, κατασοφισθεὶς ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις δράσεται τοὺς σοφεὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, κατὰ τὸν ἀπόστολον.

Ὅθεν ἐπειδὴ καὶ ὁ ἅγιος Θεόδωρος ἦτο πανταχοῦ ὀνομαστός καὶ περὶ φημος διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ χριστιανισμόν, ἐστάθησαν οἱ ὑπηρέται τοῦ Δικινίου πρὸς αὐτόν, καὶ προσκαλοῦντες τον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Νικομήδειαν ὅπου τότε ὁ τύραννος ἐδιέτριβε διὰ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα. Ὁ δὲ ἅγιος μετὰ τὴν τέχνην τῶν λόγων καὶ τῆς σοφίας του, καταπαύει τοὺς τοὺς νὰ παρακινήσουν τὸν Δικίνιον νὰ ἐλθῇ αὐτὸς πρὸς τὸν Θεόδωρον, παραλαμβάνοντας μαζὺ του καὶ τὰ πολυτιμότερα εἴδωλα τῶν θεῶν του, τάχα νὰ θυσιάσῃ εἰς αὐτὰ ὁ Θεόδωρος, καὶ μετὰ τὸ παράδειγμά του νὰ παρακινήθῃ καὶ οἱ ἄλλοι εἰς τὸ νὰ θυσιάσουν.

Ἐπείσθη εἰς ταῦτα ὁ ἀνόητος τύραννος, καὶ κατασοφισθεὶς ὁ ἐν κακίᾳ σοφὸς ἀπὸ τὸν ἐν ἀληθείᾳ σοφὸν Θεόδωρον, ἐρχεται ὡς δοῦλος ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν ἅγιον, μετὰ πολλὴν φαντασίαν, ἔχοντας φορτωμένους εἰς τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀναισθητοὺς θεοὺς του ὡς ἕνα μάταιον βάρος τοῦ χωραφίου ὡς λέγει ὁ ποιητὴς Ὁμηρος.

Ἵπαντὰ τὸν τύραννον ὁ Θεόδωρος καὶ θέλοντας νὰ τὸν περιπαίξῃ περισσότερο, δὲν φανερώνει εἰς αὐτὸν τελείως ἐκεῖνο ὅπου ἐμελέτα νὰ κάμῃ ἀλλὰ πέρνοντας τοὺς χρυσοὺς καὶ ἀργυροὺς ἐκαίνους θεοὺς, συντρίβει αὐτοὺς εἰς λεπτά, καὶ τοὺς διαμοιράζει εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοῦτο γίνεται ἀφορμὴ νὰ μαρτυρήσῃ ὁ ἅγιος.

Διότι μανθάνοντας τοῦτο ὁ Δικίνιος, πρῶτον μὲν εἰς ὥραν πολλὴν ἔμεινεν ἀφωνος καὶ ἐνστατικὸς διὰ τὸν μέγαν αὐτὸν καὶ ἀνέλπιτον ἔμπαιγμόν ὅπου ἔλαβεν· ἀφ' οὗ δὲ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, φέρνει παρευθὺς τὸν Θεόδωρον ἐμπροσθέν του, καὶ μὲ θυμὸν ἀκράτητον σφενδονίζει κατ' αὐτοῦ ὅσας ὕβριδας ἠδύνατο. Ὁ δὲ Θεόδωρος δὲν ἐφοβήθη τὰς ὕβρεις μὲ τελειότητα, οὐδὲ τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως ἐβαλλεν εἰς τὸν νοῦν του, ἀλλὰ σηκώσας τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, μὲ τοιαῦτα λόγια ἀποκρίνεται πρὸς τὸν τύραννον. Δὲν πρέπει, λέγει, ὦ βασιλεῦ, ὁ λογικὸς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, νὰ θυμῶνῃ καὶ νὰ ταραττεται εἰς ἐκεῖνα ὅπου δὲν πρέπει· ἐγὼ δὲ ἐσύντριψα θεοὺς, καθὼς σοὶ νομίζεις ὅχι· ἀλλὰ ἐσύντριψα χρυσίον καὶ ἀργύριον καὶ ταῦτα εἰς τοὺς πτωχοὺς διανοήσας· ἐπειδὴ τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον δὲν ἔγεινεν ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ νὰ προσκυνῆται· ἄπαγε! ἀλλὰ διὰ νὰ χρησιμεύῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων· πολλὰ ἀνόητον πράγμα εἶναι τὸ νὰ νομίζῃ τις ὅτι θεοὶ κατασκευάζονται ἀπὸ ἀνθρώπων, καὶ ὁ μὲν ποιητὴς τούτων ἄνθρωπος νὰ εἶναι θνητός, τὰ δὲ ποιήματα τοῦ ἀνθρώπου νὰ νομίζονται πῶς εἶναι ἀθάνατα. Εἰ δὲ καὶ λέγεις ὦ βασιλεῦ ὅτι ταῦτα δὲν εἶναι θεοί, ἀλλὰ εἰκόνες καὶ εἰδωλα τῶν θεῶν, σοὺ ἀποκρίνομαι· ὅτι ποῖος εἶδεν εἰκόνα καὶ χαρακτῆρα θεοῦ, τοῦ ὁποῦ ἡ φύσις εἶναι ἀόρατος καὶ ἀνεξεικόνιστος, διὰ νὰ πιστεύσῃ ὅτι καὶ τὰ εἰδωλά σας ταῦτα ἔχουν εἶδος καὶ εἰκόνα Θεοῦ; καὶ ἂν μάλιστα καὶ μετὰ βίας εἰκονίζεται ὁ ἄνθρωπος ὅπου βλέπεται καὶ ψηλαφᾶται, πῶς ὁ Θεὸς θέλει εἰκονισθῇ ποτέ, ὁ ἀόρατος καὶ ἀψηλάφητος; δὲν εἶναι πρέπον ἢ ὕλη τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, ἥτις ἔγινε διὰ τὴν ἀνάγκαν τῶν ἀνθρώπων, νὰ τιμᾶται μὲ τὴν ὀνομασίαν τοῦ Θεοῦ ἥτοι νὰ ὀνομάζεται Θεός. Καὶ ἀνίσως ὁ δοῦλος δὲν ὀνομάζεται ποτέ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ αὐθέντου του, καὶ μὲ ὅλον ὅπου ὁ δοῦλος καὶ ὁ αὐθέντης εἶναι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως· πόση μεγάλη ἀτιμία προξενεῖται εἰς τὴν μακαρίαν φύσιν τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ μετέχῃ εἰς τὸ αὐτῆς θεῖον ὄνομα τὰ τεχνητὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων; φεῦ καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὴν τοιαύτην ἀνοησίαν! ὁ θνητὸς ἄνθρωπος νὰ κατασκευάζῃ Θεοὺς κεφαλὴν καὶ μὲλη καὶ πόδας· αὐτὸς θέλει, κοψὰ καὶ ἀκίνητα, καὶ ἔπειτα νὰ λατρεύῃ καὶ νὰ φοβῆται τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του; καὶ ποῖα ἄλλη ἀγνωσία ἡμπορεῖ νὰ εὗρεθῇ ἀπὸ ταύτην μεγαλειτέρα; ἂμ ποτε νὰ γένουν ὅμοιοι μὲ τὰ εἰδωλα, ἀναίσθητοι ὀφθαλμοὶ καὶ ἀκίνητοι ὅπου τὰ κατασκευάζουσιν, καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπου ἐλπίζουν εἰς αὐτά, ὥς λέγει ὁ προφήτης Δαβὶδ, «Ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιντο οἱ ποιοῦντες αὐτὰ καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτοῖς». Καὶ διὰ τὴν ταλαίπωρον δὲν προσκυνεῖτε καὶ λιτὲρ τὸν κεραμέα καὶ τὸν λιθοργόν, καὶ τὸν χρυσοκόμον οἱ ὅποιοι μὲ τὴν τέχνην τῶν κατασκευάζουν τοὺς θεοὺς σας, ἀλλ' αὐτοὺς μὲν νομίζετε

διὰ θνητούς, τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν νομίζετε ἀθάνατα; ὅπως τυφλὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀγνωσία ὅπου ἔχετε θῆλυι, διὰ τὴν ὅχι μόνον προσκυνεῖτε ὡς θεοὺς τὰ εἰδωλα ὅπου ἔχουσιν ἀνθρώπου μορφήν, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα ὅπου ἔχουν εἰκόνας ἀλόγων ζώων· καὶ διὰ τοῦτο τελείως εἰσθε νεκροὶ εἰς τὸν νοῦν, προσκυνοῦντες θηρία, καὶ πατεινὰ καὶ ζῶα χερσαῖα τε καὶ θαλάσσια ἀπὸ τὰ ὅποια ἦτο δίκαιον νὰ σπαραχθῆτε.

Ἐγὼ δὲ ἔνα Θεὸν λατρεύω ἄπορον, ἄποιον, ἀνείδον, ἀόρατον, ἀαλλοίωτον, αἰεῖ ὄντα καὶ ζῶντα καὶ μῆτε ἀρχὴν ἔχοντα μῆτε τέλος· ὁ ὁποῖος μὲ τὸν ζωντανὸν καὶ ἐνυπόστατον Λόγον του, καὶ μὲ τὸ ὁμοούσιον Πνεῦμά του ἐδημιούργησε τὰ πάντα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ μὲ συντομίαν, αὐτὸς ὁ ἐνυπόστατος Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔγινεν ἄνθρωπος διὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν ἀφθαρσίαν, καὶ διὰ μέσου τοῦ πάθους καὶ τῆς ἀναστασεώς του, μᾶς ἔδωκε τὴν ἀπάθειαν, αὐτὸς ἀναληφθεὶς εἰς τοὺς οὐρανοὺς συνανέβιβασε τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, καὶ ἐτίμησεν ὅλον τὸ γένος ἡμῶν μὲ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ ἐδικοῦ μας προσλήμματος· αὐτὸς ἐλπίζομεν βεβαίως, ὅτι μέλλει νὰ ἔλθῃ μὲ ἄρρητον δόξαν καὶ δυνάμειν, διὰ νὰ κρίνῃ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν καθένα κατὰ τὰ ἔργα του.

Αὕτη ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως, βασιλεῦ, εἶναι ἡ ἐδική μου σωτηρία· καὶ δι' αὐτὴν ἔτοιμος εἰμι νὰ ἀποθάνω· διότι ὁ δι' αὐτὴν θάνατος εἶναι ἀληθινή ζωὴ· ἐπειδὴ κοντὰ εἰς τοὺς φρονίμους, προτιμότερον εἶναι νὰ ἀποθάνῃ τις καλῶς καὶ διὰ τὴν ἀλήθειαν, πᾶρξ νὰ ζῇ κακῶς ἐν τῷ ψεύδει· εἰς ἐμένα ζωὴ εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος γίνεται τὰ πάντα εἰς πάντας, καὶ ὁ διὰ Χριστὸν θάνατος, λογίζεται εἰς ἐμὲ κέρδος αἰώνιον καὶ ἀθάνατον· λοιπὸν κάμω τὸ ὀφληγορώτερον ὅτι σοὺ φανῇ ὦ δικαστὰ καὶ μὴ ἀργοπορῆς, διὰ τὴν ἀληθείαν νὰ μὲ βεβαιώσῃς πῶς σοὶ εἶπον τὴν ἀλήθειαν, ἥξευρες διότι, ἐπὶ μὲν ἔχεις νὰ μεταχειρισθῇς ἀδίκως τὴν ἐξουσίαν σου καταφρονῶντας τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀλήθειαν, εἰς ἐμὲ δὲ ἔχεις νὰ κάμῃς μίαν ἐπιθυμητὴν χάριν, ἐπειδὴ τὸ ὀφληγορώτερον θέλεις μὲ ἀποστείλῃ εἰς τὸν Θεόν μου.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ ματαιόφρων Δικίνιος, δὲν εἶχε μὲν τί νὰ ἀποκριθῇ ἀπὸ τὴν πλάνην ὅμως τετυφλωμένος, ἀνάπτει ὄλος ἀπὸ τὸν θυμὸν, σηκώνει τὰς ὀφρὺς του βλέπει τὸν ἅγιον μὲ φονικά ὄμματα, διηγείται τὸν μέγαν ἔμπαιγμόν καὶ τὸ γέλασμα ὅπου τοῦ ἔκαμε, κλαίει θορυβεῖ, ὀλοφύρεται διὰ τὴν συντριβὴν τῶν Θεῶν του, καὶ εἶται γενόμενος ἀκράτητος, καὶ ὄλος πῦρ ἀπὸ τὴν ὀργήν, προπάσχει τοὺς ὑπηρέτας νὰ βασανίσουν τὸν ἅγιον.

Καὶ πρῶτον μὲν καταξάινει μὲ πολλὰς πληγὰς τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος· ἔπειτα τὸν τιμωρεῖ μὲ μαχαίρια, ἀνάπτει πυρκαϊάν, ἐτοιμάζει σταυρόν, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τιμωρητικὰ ὄργανα μὲ τὰ ὅποια ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς βασανιζόμενος, ὅλα τὰ ἀπέδειχεν κατώτερα τῆς ἀνδρείας του· διότι ἐφιλονίκει ὁ μεγαλόφυχος νὰ νικήσῃ μὲ τὸ πῆλινον σῶμά του, καθὼς εἶδος βιτάνων· ὁ τοῦ θαύματος! αἱ σάρκες του κατεκόπτοντο ἀπὸ τὰ μαχαίρια, τὸ σῶμά του κατέκαιε τὸ πῦρ· τὰ μέλη του ἐσύντριβον τὰ στρεβλωτήρια· αἱ χεῖρες του ἐκαρφώνοντο εἰς τὸν σταυρόν, αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του ἐρρίπτοντο

ἔξω ἀπὸ τὰς σαῖτας· ὅλον τὸ σῶμά σου κατεσπαράττετο ἀπὸ τὰ μαρτύρια, καὶ ὁ Θεόδωρος ἔμεινεν ἀνίκητος ἀντιπαλαίοντας μὲ φρόνημα ἀνδρειωμένον, καὶ μὲ προαίρεσιν μεγαλόφυχον, τὰ καὶ εἰς μόνην τὴν ἀκοὴν φοβερώτατα βάσανα· τί πρῶτον νὰ ἐπαινέσῃ τινας, ἢ τί δεύτερον νὰ θαυμάσῃ; τὴν στερεότητα τῆς πίστεως τοῦ Θεοδώρου, ἢ τὴν πρὸς Θεὸν διάπυρον ἀγάπην του; τὴν βεβαίαν ἐλπίδα του, ἢ τὸ θάρρος τῆς γενναιότητος καὶ εὐταλμίας καὶ καρτερίας του; εὖγε ἀληθῶς διὰ τὴν ἐν πᾶσι θερμότητά του· εὖγε καὶ ὑπερεῖγε διὰ τὴν εἰς τὰ πάντα μεγαλοφυχίαν του· πόλεμος βέβαια ἐγένετο παράδοξος εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοδώρου, πυρὸς καὶ σαρκός, μαχαίρας καὶ σώματος· καὶ τὴν νίκην ἐλάμβανεν οὐχὶ τὸ πῦρ καὶ ἡ μάχαιρα, ἀλλὰ τὸ καίόμενον καὶ τεμνόμενον σῶμα· δεδεμένος ἦτον ἀπὸ τὸν βασιλέα ὁ ἅγιος, καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς ἐβασάνιζεν, ὁ δὲ μάρτυς ἐβασανίζετο· καὶ μὲ ὅλα ταῦτα πάλιν ὁ βασιλεὺς ἐνικάτο, καὶ ὁ πάσχων ἐνίκα καὶ δέσμιος· οἱ πολλοὶ ἐτιμῶρουν τὸν ἕνα, καὶ πάλιν ὁ ἕνας ἐνίκα τοὺς πολλοὺς, καὶ τοὺς τιμωροῦντας κατασχοῦνεν ὁ τιμωροῦμενος.

Ὡ τῶν υπερφυσικῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων! τίς εἶδεν, ἢ τίς ἤκουσεν πώποτε τοιοῦτον παράδοξον πόλεμον; καὶ τοιαύτην παράδοξον νίκην; ὁ ἀσθενὴς νὰ καταβάλλῃ τοὺς δυνατοὺς; τὸ πρόβατον νὰ νικᾷ τοὺς λύκους; βέβαια δάκτυλος Θεοῦ εἶναι ὁ ταῦτα ἐνεργήσας καὶ συνεργήσας, καθὼς εἶπον οἱ μάγοι ποτὲ εἰς τὸν Φαραῶ· βέβαια αὐτὰ εἶναι ἀπόδειξις μιᾶς ψυχῆς κρεμασμένης ὅλως διόλου ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ὅλης ἀφιερωμένης εἰς τὸν Θεόν.

Ὡ λογισμὲ τοῦ Θεοδώρου παθὼν αὐτοκράτωρ· ὦ νοῦ ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ κυβερνώμενος· ὦ δύναμις τῆς εὐσεβείας ἀκαταγώνιστε, τὴν ὁποίαν αἱ πύλαι τοῦ ἔθους νὰ νικήσουν δὲν ἐδυνήθησαν· καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν οἱ δαίμονες ἐνίκηθησαν· ἀπέκαμεν ὁ τύραννος ἐφευρίσκοντας κατὰ τοῦ μάρτυρος νέα βάσανα· ἐκουράσθησαν τιμωροῦντες οἱ ὑπηρέται· τὸ θέατρον ὅλον τῶν παρεστώτων ἀνθρώπων ἔμεινεν ἱκθαμβόν, ὁ δὲ μάρτυς Θεόδωρος δὲν ἀπέκαμιν ἀπὸ τὰς τοσαύτας τιμωρίας βασανιζόμενος. ἀλλὰ περισσότερον εἰς τὴν πίστιν ἐδυναμώμετο· ὦ ἀνδρείας τῆς τοῦ Θεοδώρου ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος! Ποῖος ἀδάμας λίθος δὲν ἤθελε μαλαχθῇ ἀπὸ τὸς τόσας βασάνους; ποῖος σίδηρος δὲν ἤθελε νικηθῇ; ποῖα ἄλλη στερεὰ φύσις σωμάτων δὲν ἤθελε καμθῇ ἀπὸ τὰ τόσα ἐναντία; δὲν ἤθελε καὶ ἀπὸ τὸ πῦρ; δὲν ἤθελε ἀναλῶσθαι ἀπὸ τὰ τόσα φρικτὰ κολαστήρια! ποῖον καράβι ἤθελε δυνηθῇ νὰ ἀντιπαλάσῃ μὲ τόσα ἄγρια καὶ ἀλλεπάλληλα κύματα; ἀλλ' ὅμως ὁ γενναῖος Θεόδωρος, οὔτε ἐνίκηθη ἀπ' αὐτά, οὔτε ὅλως ἐτινάχθη, ἢ ἐφωβήθη ἀπὸ τοὺς τιμωροῦντας.

Ὡ σὺ λοιπὸν ἄνθρωπε ὑπὲρ ἀνθρώπων, ὅπου συνερίζεσαι μὲ τοὺς ἀσώματους Ἀγγέλους· ὦ μάρτυς τῆς ἀληθείας ἀνίκητε· πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐπαινέσῃ τινας τὴν ἀνδρείαν σου; πῶς νὰ ἐγκωμιάσῃ τὴν καρτερίαν σου; πῶς νὰ θαυμάσῃ τὴν ὑπομονὴν σου; πῶς νὰ ἐπαινέσῃ τὴν φυλοθεσίαν σου; Τίς νὰ εἰπῇ ἀξίως καὶ καθὼς πρέπει τὰ σὰ ἐγκώμια; Ποῖος λόγος

νὰ παραστήσῃ τοὺς ὑπὲρ λόγον ἐπαίνους σου; Ποῖος εἶναι ἱκανὸς νὰ παραστήσῃ καθαρῶς τὰ πολυειδῆ κολαστήρια ὅπου ἔλαβες; τοὺς δριμυτάτους πόνους σου; τὰς ἀνυποφόρους βασάνους σου; τὴν πείναν ὅπου ἐδοκίμασας ἐν τῇ φυλακῇ; τὰ δεσμά; τὸν τιμωρητικὸν σταυρόν; τὸν ὅποιον, πρότερον μὲν ἐσήκωσας ἐπὶ τῶν ὤμων σου καὶ ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν, ὕστερον δὲ καὶ πραγματικῶς εἰς αὐτὸν ἐκρεμάσθης μὴ ἀρνηθῆς τὸν δεσπότην σου; ἀλλὰ ἐκείνον μιμούμενος, καὶ γενόμενος κοινωνὸς τοῦ πάθους του, διὰ νὰ συγκοινωνήσῃς αὐτῷ καὶ τῆς δόξης καὶ βασιλείας του; ἐπειδὴ ἡ δόξα φυσικῶς ἀκολουθεῖ εἰς τὸ πάθος καθὼς λέγει ὁ Παῦλος· «εἴπερ συμπάσχομεν ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν». Καὶ πρὸς τοῦτοις τίς νὰ διηγῇ τὰ θαύματα ὅπου ἐγένιναν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ μαρτυρίου σου; τίς παραστήσῃ τὴν παρηγορίαν ὅπου ἐξ οὐρανῶν ἀπέστειλὲ σοὶ ὁ Κύριος, μὲ τὴν ὅποιαν ἐλαφρώθης ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ βασάνους, καὶ ἐγένιναν πάλιν ὀνίγες ὥς πρὸς τὸ πρότερον; τίς νὰ διηγῇ τὸ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων, ὅπου ἐκ τῆς ἀπιστίας ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ διὰ μέσου; καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ὅσα ἠκολούθησαν εἰς τὸν ἀθλητὴν σου; τίς νὰ παραστήσῃ τὴν διὰ ξίφους ἀποτομὴν τῆς ἀγίας σου κεφαλῆς, ἡ ὁποία ἐστάθη ἐσχάτον μὲν τέλος τοῦ μαρτυρίου σου, ἀρχὴ δὲ τῶν ἀθανάτων στεφάνων ὅπου ἡξιώθη ἐν οὐρανοῖς;

Ἐμαῖς, ἀδελφέ, πόση βροχὴ πειρασμῶν ἔπεσεν εἰς τὸν στρατηλάτην Θεόδωρον; ἤκουσας πόσοι ἀνεμοστρόβιλοι βασάνων ἐπενευσαν κατ' ἐπ' αὐτοῦ; ἐπληροφόρηθη πόσοι σφοδροὶ πόνοι κατ' αὐτοῦ ἐκινήθησαν; καὶ πόσας βίας τῆς φύσεως ἀνυποφόρους, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μέχρι τέλους τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἔλαβε; λοιπὸν θαύμασον τὴν ὑπομονὴν του καὶ γενναιότητα· θαύμασον τὴν μεγαλοφυχίαν του, στοχαζέμενος πῶς ὁ ἀδαμάντινος αὐτὸς Θεόδωρος, θαρσαλέως καὶ μεγαλοφύχως ἐμβήκεν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου καὶ εἰς τόσα πολλὰ καὶ μεγάλα βασανιστήρια, καὶ ὅλα τὰ ἐνίκησε μὲ τὴν θείαν χάριν καὶ συνεργεῖαν κατὰ τὸν πόθον καὶ τὴν ἐλπίδα του· ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἀπόστολον. «*ἡ ἐλπίς οὐ κατασχοῦναι ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπὲρ ἐλπίδα χαρίζεται, καὶ ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται· ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν· ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα τὴν ἀκαταίσχυντον*»· τοῦτοις γὰρ καὶ τοῖς τοιαύτοις ἀποστολικῶς λόγοις προσέχων ὁ γενναῖος Θεόδωρος, καὶ συλλογισθεὶς πῶς τὰ βασάνους μὲν ταῦτα τοῦ σώματος εἶναι πρόσκαιρα, τὰ δὲ μέλλοντα ἀγαθὰ εἶναι αἰώνια, καὶ κρίνας ταῦτα μὲ ὀρθὸν σκοπὸν ὡς θρόνος αἰσθησεως ὅπου ἦτον, κατὰ τὴν παροιμιστήν, λέγοντα «*ἀνὴρ συνετὸς θρόνος αἰσθησεως*» διὰ τοῦτο μὲ τὴν ἀγάπην τῶν αἰωνίων, ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν καρδίαν του τῶν προσκαίρων τὸν φόβον.

Καὶ καθὼς ἕνας κολυμβητής, ὅπου ἤθελε δοκιμάσῃ νὰ διαπεράσῃ ἕνα μέγα πέλαγος μὲ σκοπὸν διὰ νὰ ἀπολαύσῃ μεγάλα τινὰ ἀγαθὰ, ὅπου εὐρίσκονται εἰς τὸ τέλος ἐκείνου τοῦ πελάγους, οὗτος λέγω, ἐν ὅσῳ μὲν κολυμβᾷ μέσα εἰς τὸ πέλαγος, ἔχει κάποιον φόβον, μήπως κουρασθεὶς καταβυθισθῇ· ἀφ' οὗ δὲ διαπεράσῃ ὅλον ἐκεῖνο τὸ πέλαγος καὶ φθάσῃ εἰς τὸν λιμὲν

να, ἐπαινεῖται μὲν διὰ τὴν τέχνην τοῦ κολυμβήματος, καὶ διὰ τὴν δύναμιν τοῦ σώματός του, ἀπολαμβάνει δὲ καὶ τὰ ἀγαθὰ ὁποῦ ἤλπιζε· τοιούτοτρόπως καὶ ὁ μάρτυς Θεόδωρος, ἐν ὧν μὲν εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸ μέγα πέλαγος τοῦ μαρτυρίου, εἶχε φόβον μήπως καὶ ἀποκάμῃ ἀπὸ τὰ θάσσανα καὶ καταποντισθῇ· ἀπ' οὗ δὲ ἐτελεύσας τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλητικῆς μετὰ τὴν θείαν χάριν καὶ δύναμιν, καὶ ἐφθασεν εἰς τὸν ἐπιθυμητὸν λιμένα τῆς οὐρανῶν βασιλείας, τότε ὁ φόβος ἀπὸ αὐτὸν ἀνεχώρησε, καὶ ἦλθεν ἡ χαρὰ, ἡ λύπη ἔφυγε καὶ ἡ ἡδονὴ τὸν περισκύκλωσεν, ὁ κόπος ἐπέρασεν, καὶ ἡ ἀνάπαυσις μένει αἰώνιος. Καὶ πρότερον μὲν ἐν δάκρυσι τὰ σπέρματα κατεβάλλετο, ἀλλὰ τῶρα θερίζει ἐν ἀγαλλιάσει τὰ δράγματα, καὶ κινεῖ ὄχι μόνον τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀγγέλους εἰς τὸ νὰ ἐπαινῶν καὶ νὰ ἐγκωμιάζουσιν τοὺς τοιοῦτους μεγάλους ἀγῶνας, καὶ τὴν λαμπρὰν ταύτην νίκην του· τί λέγω; καὶ αὐτὸν τὸν ἀγωνοθέτην Χριστὸν ἐπαινέτην ἔχει καὶ στεφανοδότην ὁ μάρτυς Θεόδωρος· ἀπὸ τὸν ὁποῖον μέλλει νὰ λάβῃ τελεωτέραν τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἀγῶνων του ἐν τῇ καιρῷ τῆς καινῆς ἀναστάσεως, ὅταν θέλει ἐκλάψῃ ὡσάν ὁ ἥλιος καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος· «τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτῶν», καλλωπιζόμενος μὲ τὰ στίγματα ὅπου ἔλαβε διὰ τὴν εὐσέβειαν· ὠραϊζόμενος, μὲ τὰς Θεοειδέας καὶ ἱερὰς ἀρετάς· ἀξιούμενος τῆς ἐν φωτὶ τῶν ζώντων καταστάσεως· χορηγώντας τὴν ἀνεκλάλητον ἐκείνην καὶ θείαν μακαριότητα· καὶ συναρμόζομενος μετὰ ἀγγέλων ὁ ἀγγελιοειδής, καὶ τὸ γεῶδες τῆς σαρκὸς μὲ τὰς πνευματικὰς ἐργασίας ἀποτιναξάμενος· μετὰ μαρτύρων ὁ περιφανέστατος μάρτυς· μετὰ δικαίων ὁ δίκαιος· μετὰ ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ὁ τῆς ἐκείνων ζηλωτῆς ἀρετῆς· διότι ἐκείνων τῶν ἀγίων τοὺς ἀγῶνας ὁποῦ ἐμιμήθη μὲ τούτους εἶναι δίκαιον καὶ νὰ συνδοξάζεται καὶ ἐκείνων ὁποῦ ἡγάγησε τὴν πολιτείαν, τούτων θέλει ἀπολαύει καὶ τὴν κληρονομίαν, ἐπειδὴ τῶν ὁμοίων πόρων, ὅμοια εἶναι λέγω καὶ τὰ θραβεῖα· καὶ τῶν αὐτῶν ἄθλων, τὰ αὐτὰ εἶναι ἐπαθλα καὶ οἱ στέφανοι.

Καὶ λοιπὸν ὁ μάρτυς Θεόδωρος, καθὼς δὲν ἐφάνη κατώτερος τῆς ἀρετῆς τῶν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἀγωνισθέντων δικαίων διὰ τὴν εὐσέβειαν. ἔτσι μὲ δίκαιον τρόπον ἔχει νὰ λάβῃ καὶ τὸν μισθὸν τῶν αὐτῶν δικαίων· ὅθεν ἔχει νὰ λάβῃ τὸν μισθὸν τοῦ "Ἀβελ διὰ τὸν ἄδικον θάνατόν του· τὸν μισθὸν τῆς ἐλπίδος τοῦ "Ἐνὼς· τὸν μισθὸν τῆς εὐαρεστικῆς τοῦ "Ἐνὼς· τὸ ἀνταπόδομα τῆς ἐν κατακλυσμῷ τῆς ἀσεβείας σωτηρίας τοῦ Νῶε· τὴν ἀμοιβὴν τῆς φιλοξενίας καὶ πίστεως τοῦ "Ἀβραάμ· τῆς ὑπακοῆς τοῦ "Ἰσαάκ· τῆς ἀπλότητος τοῦ "Ἰακώβ· τῆς σωφροσύνης τοῦ "Ἰωσήφ· τῆς δημαγωγίας τοῦ Μωϋσέως· τῆς πραότητος τοῦ Δαβὶδ· τῆς σοφίας τοῦ Σολομῶντος· τῆς ἀνδρείας τοῦ Σιμῶν· τῆς δικαιοσύνης τοῦ Σαμουὴλ· τῆς ἐν θλίψει καὶ πειρασμοῖς ὑπομονῆς τοῦ "Ἰωβ· ἐξιστοῦται ἀκόμη ὁ Θεόδωρος καὶ μὲ τὸν Προφήτην Δανιὴλ· διότι νέος ὢν κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐφάνη γέρον κατὰ τὴν φρόνησιν, καὶ γενόμενος καὶ αὐτὸς ὡσάν τὸν Δανιὴλ, ἀνὴρ ἐπιθυμῶν, ἐθανάτωσε δράκοντα, καὶ τοὺς Θεοὺς τῶν ἐπίστων ἐσυντρίψε καὶ ἐλέπτυνε καὶ

ἐφραξε τὰ στόματα τῶν θηριομόρφων ἀνθρώπων τῶν λαλούντων κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀδικίαν, ὡς περ ὁ Δανιὴλ ἐφραξε τὰ στόματα τῶν λεόντων· ὅμοιος εἶναι ὁ Θεόδωρος καὶ μὲ τοὺς τρεῖς παῖδας, καὶ τοὺς αὐτοὺς στεφάνους ἔχει νὰ λάβῃ, διὰ τὴν καὶ αὐτὸς δὲν ἔσπερε νὰ προσκυνήσῃ τοὺς χρυσοὺς καὶ ἀργυροὺς Θεοὺς τῶν Ἑλλήνων, καθὼς ἐκεῖνοι δὲν ἐπροσκύνησαν τὴν εἰκόνα τοῦ Ναβουχοδονόσορ.

Ἀλλὰ τί ἐπιχειρίζομαι ἐγὼ νὰ παραστήσω τοὺς οὐρανίους μισθοὺς, καὶ τὰ ὑπὲρ κατάληψιν νοητὰ ἀγαθὰ, ὅπου ἔχει νὰ ἀπολαύσῃ ὁ μάρτυς Θεόδωρος; καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ αἰσθητὰ ἀγαθὰ, καὶ τὴν φαινομένην ταύτην δόξαν καὶ τιμὴν, ὅπου ἔδω κάτω ἀπολαμβάνει; δὲν εἶμαι ἱκανὸς διὰ νὰ παραστήσω, διότι ἡ μὲν ἀγία ψυχὴ τοῦ Θεοδώρου εὐρίσκεται ἐν οὐρανῶς ἐμοῦ μὲ τὰς μακαρίας ψυχὰς τῶν ἀπ' αἰῶνος δικαίων· τὸ δὲ ἀθλητικὸν καὶ νικηφόρον αὐτοῦ σῶμα εὐρίσκεται τεθησαυρισμένον μέσα εἰς ἱερὸς ἑλίκας καὶ ἀναβλύζει εἰς ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς αὐτὸ προσκυνούντας θείας δωρεὰς καὶ χαρίσματα τοὺς ἀσθενεῖς ἰατρῶν· τοὺς πάσχοντες θεραπεύει· τοὺς ἐν κινδύνῳ καὶ συμφοραῖς βοηθεῖ· τοὺς λυπούμενους παρηγορεῖ· τοὺς τεθλιμένους χαροποιεῖ· τοὺς καταδίκους ἐλευθερώνει· εἰς ἐκείνους ὅπου χάσουν κανένα πρᾶγμα τὸ φανερώνει καὶ ἀπλῶς, εἰς πάντας τοὺς αὐτὸν ἐπικαλομένους, γίνεται τὰ πάντα κατὰ τὸν Παῦλον· ἐπειδὴ πάντα εἶναι δυνατὰ εἰς τὸν ἅγιον μὲ τὴν δοθεῖσαν εἰς αὐτὸν πυντοδύναμον τοῦ Θεοῦ χάριν καὶ δύναμιν.

Ἐδῶ δὲν πρέπει νὰ φέρωμεν εἰς τὸ μέσον, τοὺς ἀθλητὰς τῶν ἐξωτερικῶν ἀγῶνων, τοὺς παλαιοτάς λέγω, καὶ πέκτας, καὶ τοὺς τοιοῦτους ἄλλους νικητὰς, καὶ νὰ συγκρίνωμεν μὲ αὐτοὺς τὸν μάρτυρα Θεόδωρον, καὶ ἀκολουθῶς ἐκ τῆς συγκρίσεως ταύτης καὶ ὁμοιώσεως νὰ χαρίσωμεν εἰς τὴν ἅγιον περισσότερ ν ἐπαινον, ὄχι· διὰ τὴν καθὼς δὲν ἡμπορεῖ νὰ συγκριθῇ ὁ κἀνθαρος μὲ τὸν ἀετόν, ἢ τὸ σκότος μὲ τὸν ἥλιον, ἔτσι οὐδὲ οἱ ἐξωτερικοὶ ἀθληταὶ καὶ νικηταί, δύνανται νὰ συγκριθοῦν μὲ τὸν γενναῖον Θεόδωρον· ἐκεῖνοι μὲν διότι πρὸς αἷμα καὶ σάρκα πολεμοῦντες, νικῶσιν· οὗτος δὲ μὲ τοὺς σάρκους δαιμονας, καὶ μὲ τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας πολεμήσας, κατὰ κράτος αὐτοὺς ἐνίκησε· διὰ τοῦτο ἐκείνους μὲν ἄς ἀφήσωμεν ἔξω τοῦ λόγου μας, καὶ οὐδὲ τὰ ὀνόματά των ἄς ἐνθυμηθῶμεν διὰ τῶν χειλέων μας καθὼς λέγει ὁ προφήτης Δαβὶδ, ὡσάν ὅπου, ὄχι μόνον οὗτοι, ἀλλ' οὐδὲ ὅλος ὁ κόσμος εἶναι νὰ συγκριθῇ μὲ τὸν μέγαν Θεόδωρον· ἄς παναγυρίσωμεν δὲ εἰς τὸ προκείμενον καὶ ἄς κάμωμεν τὸν ἐπίλογον, λέγοντες ὅτι ὁ μάρτυς οὗτος Θεόδωρος, ἀπὸ ἀγαθῶν ρίξαν φυτρώσας ἐβλάστησε καρπὸς εὐκλείας· **ἐπειδὴ ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκειται**· καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος· ἀντιγράφη θεοσεβῶς· ἔζησε σεμνῶς· ἐζήλωσε, διὰ τὴν εἶδε νὰ ἀθαιτηθῇ ἡ εὐσέβεια, ἐπαρρησίασε διὰ λόγου καὶ ἔργου τὴν ἀλήθειαν· ἤλεγξε τὸ ψεῦδος· ἐκήρυξε τὴν πίστιν· ἐστηλίτευσε τῶν εἰδῶλων τὴν ἀθεταν· ἀντεστάθη εἰς τὸν θυμὸν τοῦ τυρράνου Λικινίου ἐναντιώθη εἰς τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὸν διάβο-

λον μέχρις αἵματος, καὶ δοκιμασθεὶς ὡς ἀνὴρ ἄδολον χρυσάφι, μέσα εἰς τὸ χωνευτήριον, τόσων καὶ τόσων θασάνων, ἐφύλαξε τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καθάρην καὶ ἀνόθευτον· καὶ ταῦτα πάντα ἀπέβησαν εἰς αὐτόν, μαρτύριον ἀληθοῦς ἀνδρειωμένου καὶ τελειώτατον καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος, «ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον».

Ἄλλ' ὦ μαρτύρων· περιφνέσσετε καὶ λαμπρότατε Θεόδωρε· ἐπεὶ βόητος γενόμενος ἀθλητῆς, καὶ μὲ πολλὰ ἀριστεύσας ἀνδραγαθήματα· τὸ ἄνθος τῆς φύσεως· τὸ ἔρεισμα τῆς πίστεως· τὸ ἀγαλμα τῆς ἀρετῆς· τὸ κλέος τῆς ἀθλητῆς· τὸ δεκτὸν εἰς τὸν Χριστὸν δλοκαύτωμα· ἡ θυσιὰ ἡ τῷ Θεῷ θυσιασθεῖσα· τὸ λογικὸν σφάγιον· ἡ τελεία προσφορά· τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ τὸ ἀξιόθρονον· ὁ πολίτης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ παραδείσου· ὁ χορεύων τριγύρω εἰς τὸν ἀθλοθέτην Χριστόν, μὲ δλους τοὺς χοροὺς τῶν Ἀγγέλων καὶ τὰ τάγματα τῶν μαρτύρων· ὁ στεφανωθείς παρὰ Χριστοῦ μὲ τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης ὡς νικητῆς· ὁ ἀξιώθεις τῆς τοῦ Θεοῦ βασιλείας, καὶ νῦν ἐδρικομένους ὅπου εἶναι ὧν τῶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία κατὰ τὸν Δαβὶδ· καὶ ὅπου ἀκούεται ὁ γλυκύτατος ἦχος τῆς χαρᾶς τῶν ἐρταζόντων.

Πρόδεξαί το ἐγκώμιον τὸ μικρὸν μὲν καὶ εὐτελέστατον, ὅσον εἰς τὴν ἀξίαν τὴν ἰδικήν σου, οὐ μικρὸν δὲ ὅμως ὅσον εἰς τὴν ἰδικήν μας προθυμίαν τε καὶ προαίρεσιν, καὶ χάρισαι ἡμῖν πλουσιοπαρόχως, ἐκείνα τὰ ἀγαθὰ ὅπου εἶναι πολυτίμητα. Ἦγουν χάρισαι τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν· τὴν τῆς ζωῆς ἡμῶν διόρθωσιν· τῶν ἀσθενειῶν ἡμῶν τὴν ἴασιν· τὴν ἐν ταῖς συμφοραῖς ἡμῶν ταχεῖαν βοήθειαν· τέλος τοῦ βίου ἀγαθὴν καὶ θεάρεστον· καὶ μετὰ τὸ τέλος, τὴν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἀπόλαυσιν· χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ· ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ λατρεία, παρὰ πάσης πνοῆς, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. (1)

Τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης, ἐγκώμιον εἰς τὸν μαρτύριον εἰς τὸν Ἅγιον

Μεγαλομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ

ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΤΟΝ ΤΗΡΩΝΑ

(Μεταφρασθὲν εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον)

Εὐλόγησον Πάτερ

Ποῖος σὰς ἔδειξε τὴν ὁδὸν, καὶ ἤλθετε εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον Ναόν· (μὲ τὴν ἀντίληψίν σας καλῶ ὅπου εἰσθε ὁ λαὸς τοῦ Χριστοῦ· τὰ καθάρὰ πρόβατα· τὸ

(1). Τὸ παρὸν ἐγκώμιον ἐλήφθη ἐκ χειρογράφου εὐρισκομένου ἐν τῇ ἐν Καρυαῖς Ἀγίου Ὁρους βιβλιοπωλείῳ Γέροντος Κοσμά Παπᾶ Σάββα ὡς καὶ τὸ κατωτέρω ἐγκώμιον εἰς Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Τήρωνα· τὸ δὲ εἰς τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου τούτου προτασσόμενον ἐγκώμιον ἐλήφθη ἐκ χειρογράφου ἐπίσης ἀποκειμένου ἐν τῇ παρὰ τὰς Καρυὰς ὁμωνύμῃ κελλίῳ τῶν Ἀγίων Θεοδώρων.

βασιλικὸν ἱερατεῖον· οἱ ὅποιοι ἀπὸ διάφορα χωρία καὶ κάστροι ἐσυντρίβετε· ποῖος σὰς ἔβαλεν εἰς τέτοιον προθυμερὸν καὶ ἐγκαίρῳ ἀνάγκῃ διὰ τὸ ἔλθειν ἐδῶ, καὶ μάλιστα εἰς καιρὸν χειμῶνος; ὁπότε καὶ πόλεμος· πᾶσι καὶ στρατιώτης ῥίπτει ἀπὸ πάντων τὰ ἄρματα· καὶ γεμνιζῆς εὐγάζει τὸ τιμὸν ἀπὸ τὰ καὶ τοῦ· καὶ ζευγηλάτης ἡσυχάζει ἐπιμελούμενος εἰς τὸ παχνὶ τὰ βόδια τοῦ· δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ἄλλο τὸ αἶτιον, παρὰ ὁ μάρτυς Θεόδωρος ἐλάλησε τὴν σάλλαγγα ἀπὸ τὰς τάξεις τὰς στρατιωτικὰς, καὶ παρακινήσας πολλοὺς ἀπὸ διαφόρους πατριδας, σὰς ἔφερεν εἰς τὸ ἰδικόν του κατοικητήριον, ὅπου εἶναι ὁ ναὸς τοῦ· ὁ ὅποιος δὲν σὰς ἐτοιμάζει διὰ πόλεμον, ἀλλὰ σὰς συναθροίζει διὰ γλυκεῖαν εἰρήνην, καὶ μάλιστα εἰς χριστιανούς ἀμύζουσας· διότι πιστεύομεν πῶς αὐτὸς ὁ ἅγιος τὴν ταραχὴν τῶν βαρβάρων τοῦ ἀπερασμέου χρόνου ἔπαυσε καὶ τὸν φοβερὸν πόλεμον τῶν ἀγρίων Τατάρων, ὅπου εἶχον ἐναντίον μας ἑσταμάτησεν· ἐπειδὴ καὶ τὸν καιρὸν ὅπου ἄρχισαν ἐκεῖνοι νὰ φαίνονται καὶ νὰ πλησιάζωσιν εἰς ἡμᾶς, δὲν τοὺς ἐτάραξε μὲ τρικύρυνον περικεφαλαῖαν στρατιωτικὴν, ἢ μὲ σπαθὶ ἐπιτήδεια τροχισμένον, καὶ ἀστράφτον ὡς τὸν ἥλιον· ἀλλὰ τοὺς ἐφόβισε θανμασίως μὲ τὸν βοήθητικόν καὶ παντοδύναμον τοῦ Κυρίου σταυρόν· διὰ τὸν ὅποιον καὶ αὐτὸς πάσχοντας προτῆτερα, ἐδοξάσθη τώρα τόσῳ μεγάλως. Καὶ λοιπὸν βάλετε τὸν νοῦν σας εἰς τοὺς λόγους μου, καὶ στοχασθῆτε ἑαυτοὶ οἱ προσκυνῆται ταύτης· τῆς πίστεως ἡμῶν, καὶ φιλομάρτυρες, τί μέγα πρᾶγμα ὅπου εἶναι κάθε ἅγιος ἀνθρώπος, πῶς ἀνταμοιβὰς λαμβάνει παρὰ Θεοῦ· λέγω δὲ κατὰ τὸ παρὸν, τὰς ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ ἀνταμοιβὰς καὶ ἐκεῖνας ὅπου φαίνονται εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους· (ἐπειδὴ καὶ τῶν οὐρανίων ἀνταμοιβῶν δὲν εἶναι κανένας δυνατὸς νὰ καταλάβῃ τὴν μεγαλειότητα)· καὶ ἀφ' οὗ γνωρίσητε τὸν καρπὸν τῆς ἀγιότητος, ζηλευσατε τὴν γνώμην ἐκείνων ὅπου τὰς τοιαύτας ἀνταμοιβὰς προτιμῶσιν ἀπὸ κάθε πρᾶγμα· ἐπιθυμήσατε τὰ χαρίσματα ὅπου ὁ Χριστὸς μοιράζει κατ' ἀξίαν εἰς ἐκείνους ὅπου ἡγωνίσθησαν· καὶ ἂν σὰς φαίνεται εὐλογον, ὡς ἑξετάσωμεν τὴν ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ κατάστασιν τῶν ἁγίων, τί λογῆς θαυμαστή· εἶναι, καὶ μαγαλοπρεπής. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ παρὸν, λείπει ἡ ἀπόλαυσις τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, τὴν ὅποιαν αἱ χριστιανὲς ἐλπίδες τὴν φυλάττουσι δι' αὐτοὺς τοὺς ἁγίους, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς τῆς ζωῆς μας. Ἐπειδὴ ἐνὸς ἁγίου ἡ ψυχὴ ὅταν χωρισθῇ ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ ἀνέβῃ εἰς τὰ οὐράνια, διατρίβει εἰς ἐκείνην τὴν κατοικίαν ὅπου τῆς ἐδόθη ὡς κληρονομία, καὶ συναναστρέφεται ἀσωμάτως μὲ τὰς ὁμοίας οὐσίας τῶν Ἀγγέλων· τὸ δὲ σῶμα τῆς ὅπου ἐστάθη τίμιον καὶ ἀμύλυντον ὄργανον ἐκείνης τῆς ψυχῆς, διὰ τὸ νὰ μὴν ἔβλαψε μὲ τὰ ἰδικά του πάθη, τὴν ἀφθαρσίαν ἐκείνης ὅπου κατοικοῦσεν εἰς αὐτὸ τὸ σῶμα, σκεπάζεται μὲ μεγάλην τιμὴν καὶ ἐπιμέλειαν· καὶ βάλλεται ἐντίμως εἰς τόπον ἱερὸν ὡς ἂν ἕνα πρᾶγμα πολυτίμον· καὶ φυλάττεται διὰ τὸν καιρὸν τῆς κοινῆς τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως. Ἐκεῖ δὲ καὶ πολλὴν διαφορὰν ἀνίσως συγκριθῇ μὲ τὰ ἄλλα σώματα ὅπου διελύθησαν ἀπὸ τὸν κοινὸν καὶ συνηθισμένον θάνατον καὶ μ' ἕλον ὅπου μὲ τὴν ἰδιαν ὕλην τῆς φύσεως. Ἐπειδὴ τὰ ἄλλα λείψανα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, εἰς τοὺς περισσοτέρους εἶναι συχαμερὰ, καὶ κανένας δὲν ἀπερνᾷ ἀπὸ κοινὸν τάφον μὲ νοστιμάδα· μάλιστα ἂν τοῦ τύχῃ ἔξαφνα καὶ κανένας τάφος ἀνεωγμένος, καὶ βάλῃ τὴν ὄψιν του εἰς τὴν ἀσχημάδαν τῶν λειψάνων ὅπου εὐρίσκονται μέσα εἰς ἐκεῖνον, γεμίζεται ἀπὸ κάθε ἀνοστάδαν, καὶ ἀναχωρεῖ ἐκείθεν μὲ βαρὺν ἀναστεναγμὸν ἐναντίον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἄλλ' ὅμως ἂν ἔλθῃ εἰς ἕνα τόπον, ὅμοιον μὲ τοῦτον, εἰς τὸν ὅποιον σὴμερον τελεῖται ἡ πανήγυρις μας, καὶ τιμᾶται μαζὺ καὶ ἡ ἐτήσιος μνήμη καὶ τὸ λείψανον τοῦ μάρτυρος, πρῶτον μὲν ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ τοῦ εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν φαινομένων, διότι βλέπει ἕνα σπῆτι, τὸ ὅποιον ὅσαν ναὸς τοῦ Θεοῦ, εἶναι λαμπρῶς ἐπιμελημένον, καὶ μὲ τὸ μεγαλεῖον τῆς οἰκοδομῆς, καὶ μὲ τὴν εὐμορφίαν τοῦ στολισμοῦ· μέσα εἰς τὸ ὅποιον καὶ ταλιαδοῦρος εἰς τύπον ζωῶν τοῦ

ξύλον ἐσχημάτισε· καὶ λιθοδόξος εἰς ἰσότητα ἀργύρου τὰς πλάκας ἔββαλε δὲ καὶ ὁ ζωγράφος τὰ χρώματα τῆς τέχνης του· ὁ ὁποῖος καὶ διατί ἱστορίοις τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ μάρτυρος, τὰς ἐναντιώσεις· τοὺς πόνους, τὰς θηριώδεις δρῆμας τῶν τυράννων, τὰς βλάβας, τὴν φλογιστὴν ἐκείνην κάμινον, τὸν εὐτυχέστατον θάνατον ὅπου ἔκαθε, καὶ διὰ τί μὲ χρώματα ἐτεχνεύσατο, διὰ χάριν ἰδικήν μου, ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ ἁγίου, ὡς μὲσα εἰς βιβλίον λαλίστικόν, ἐπειδὴ λέγω ταῦτα λέγω ἔκαμεν ὁ ζωγράφος, φανερὰ ἐθεάρισεν τὸ μαρτυρῶντον, καὶ ὡς ἐν ἑνῇ ἀνθηρῶν λειβάδι, τὸν ναὸν του κατελάμπρυνε· διότι καὶ ἡ ζωγραφικὴ τέχνη, μ' ὅλον ὅπου σιωπᾷ, ἔχει φύσιν εἰς τὸν τοῖχον νὰ λαλῇ, καὶ νὰ προσενῇ μεγάλην ὠφέλειαν εἰς τοὺς βλέποντας· καὶ ὁ συναρμολογῆς δὲ τῶν λιθαριῶν, κατέστησε τὸν πατομένην ταύτην στρώσιν τοῦ ναοῦ ἀξίαν διηγέσεως· ὥστε, ὅτε ἀπ' οὗ ὁ φιλομάτης γλυκάνη τὴν ὄψιν του μὲ τὰ τοιαῦτα αἰσθητὰ τεχνουργήματα, ἐκινυμὲν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ πλησιάζῃ καὶ εἰς τὴν θήκην αὐτὴν τοῦ λειψάνου, διὰ τὸ νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ εἰς αὐτὴν ἐγγύτης, προσενεῖ ἁγιασμόν καὶ εὐλογίαν. Εἰ δὲ δώσῃ τινὰς εἰς τὸν τοιοῦτον φιλομάτην νὰ βαστᾷ καὶ σκόνην ἀπ' ἐκείνην ὅπου εἶναι ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου, τὸ χῶμα ἐκείνο ὡς δῶρον λαμβάνεται, καὶ ἡ γῆ ἐκείνη, ὡς ἀνὰ πολὺ τιμὴν ἀπ' ἐκείνων φυλάσσεται· διότι ἀνίσως καὶ καμμία τοιαύτη εὐτυχία δώσῃ ἐξοσίαν εἰς τὸν τοιοῦτον φιλομάτην, νὰ ἐγγίξῃ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἅγιον λείψανον, τί λογῆς εἶναι τὸ δῶρον αὐτὸ πολυπόθητον καὶ ἀγαπητότατον, τὸ ἡξέουρον ἐκείνοι ὅπου τὸ ἐδοκίμασαν, καὶ ἐχορτάσθησαν ἀπὸ τὴν τοιαύτην ἐκινυμῖαν· διότι ἐκείνοι ὅπου τὸ βλέπουσι, τὸ ἀσπάζονται ὡς ἀνὰ σῶμα ζωντανόν καὶ τρυφερόν, καὶ τὸ πλησιάζουσιν εἰς τὰ μάτια των, εἰς τὸ στόμα των, εἰς τὰ αὐτιά των καὶ εἰς ὅλας τὰς αἰσθήσεις· ὥστε, ὅτε ἀπ' αὐτῶν, χύνουσιν ἐπάνω του δάκρυα εὐλαβείας καὶ πάθους ὡς ἀνὰ ἐφαίνονται εἰς αὐτοὺς δόλκαίρος ὁ μάρτυς· καὶ τὸν παρακαλοῦσι νὰ μεσιτεύῃ ὑπὲρ αὐτῶν εἰς τὸν Θεόν, ὡς ἀνὰ στρατιώτης του ὅπου εἶναι, καὶ ὡς ἀνὰ ὅπου λαμβάνει τὰ χαρίσματα θιανθῆναι μὲ τὴν μεσιτείαν του.

Ἄπ' αὐτὰ ὅλα, εὐσεβέστατοι ἀδελφοί, γνωρίσατε ὅτι ὁ θάνατος τῶν ὁσίων τοῦ Θεοῦ εἶναι τίμιος ἐμπροσθέν του· καὶ μοιροῦνται ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα εἶναι τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ ἔχει τὴν σύστασιν του ἀπὸ τὸ ἴδιον ζυμᾶρι· ὅμως ἐκείνο τὸ σῶμα ὅπου ἀποθάνῃ μὲ τὸν κοινὸν θάνατον, ῥίπτεται ὡς ἀνὰ εὐτελὲς καὶ ποταπὸν τίποτε· ἐκείνο δὲ ὅπου χαριτωθῇ μὲ τὸ πάθος τοῦ μαρτυρίου, τὸσον εἶναι ἀγαπητὸν καὶ νόστιμον, ὅσον ἀνωτέρω τὸ παρεγράψαμεν· διὰ τοῦτο ἀπὸ τὰ φαινόμενα πιστεύομεν τὰ μὴ φαινόμενα· ἀπ' ἐκεῖνα τὰ καλὰ ὅπου εἰς τοῦτον τὸν κόσμον δοκιμάζομεν, διότι πολλοὶ ἄνθρωποι, ὅσοι προτιμοῦν ἀπὸ ὅλα τὴν κοιλίαν, καὶ τὴν κενοδοξίαν καὶ τὰ παρόντα ἄχρεα, δὲν νομίζουσι τίποτε τὰ μέλλοντα· μάλιστα θέλουσιν ὅτι μαζὺ μὲ τὸ τέλος τῆς ζωῆς, νὰ τελειώσωσιν καὶ ὅλα τὰ πράγματα· ἀλλὰ σὺ (ὁποῖος καὶ ἂν εἴσαι) ὅπου ἔχεις τέτοιαν γνώμην, μάθε ἀπὸ τὰ μικρὰ τὰ μεγάλα· κατάλαβε ἀπὸ τὰς σκιὰς τὴν ἀλήθειαν.

Ποῖος ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τιμᾶται μὲ τοσαύτην τιμῇ, μὲ δόξαν τιμᾶται ὁ ἅγιος; Ποῖος ἀπὸ ἐκείνων ὅπου ἐφάνησαν θάυμαστοι εἰς τὸν κόσμον, δοξάζεται μὲ τοιαύτην δόξαν; Ποῖος ἀπὸ τοὺς στρατηγούς ἐκείνους, ὅπου ἐκυρίευσαν πόλεις τετεσχισμένας, καὶ ὑπέταξαν ἔθνη ἅπαιρα, εἶναι τὸσον ὀνομαστός, καθὼς ἐτοῦτος ὁ στρατιώτης; ὁ πτωχός, ὁ νεοστράτευτος; τὸν ὅποιον ἡρμάτωσε μὲν ὁ Παῦλος εἰς τὸν ἀγῶνα, τὸν ἐθάρρυναν δὲ οἱ Ἄγγελοι, ὁ δὲ Χριστὸς ὡς νικητὴν ἐστεφάνωσε.

Καὶ ἐπειδὴ ἐπλησιάσαμεν μὲ τὸν λόγον εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ μάρτυρος, ὡς ἀφῆσάμεν νὰ διηγούμεθα τὰ προτερήματα ὅπου καὶ εἰς αὐτὸν ἀρμόζουσιν, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μάρτυρας, καὶ ὡς διηγηθῶμεν ἐκεῖνα ὅπου εἰς αὐτὸν μόνον ἀναφέρονται· διότι εἰς καθένα εἶναι ἀγαπητὸν τὸ ἱδικόν του.

Πατρις λοιπὸν τοῦ γενναίου τούτου εἶναι ἡ Ἀνατολή, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὡς ἀνὰ

τὸν Ἰώβ, ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τῆς Ἀνατολῆς· καὶ καθὼς ἐκινωνοῦσε μὲ τὸν Ἰώβ εἰς τὴν πατρίδα, ἔτι δὲν ἔμεινε ὁπίσω καὶ εἰς τὴν ὁμοίωσιν τῆς γνώμης· τὰρα ὅμως εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην εἶναι κοινὸς μάρτυς καὶ πολίτης· ὁ ὁποῖος καὶ ἀπ' οὗ ἐβλάστη, ἐκείθεν ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, εἰς τὰς στρατιωτικὰς, ἔτυχαν δὲ καὶ οἱ στρατηγοὶ καὶ ἐδιώρισαν τὸν στρατὸν νὰ ἐξευρῇ εἰς τὴν ἱδικήν μας γῆν, ἐπέρασεν εἰς αὐτὴν καὶ ὁ ἅγιος μὲ τὸ τάγμα του· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐκινήθη ἔξαφνος πόλεμος, ὅχι ἀπὸ βαρβάρων ὁρμῆς, ἀλλ' ἀπὸ νόμον σατανικόν, καὶ θεομισὲς πρόσταγμα· ἐξ αὐτοῦ καθεῖς χριστιανὸς ἐστέτο εἰς θάνατον· τότε καὶ ὁ τρισμακάριος οὗτος Θεόδωρος, ἐπειδὴ ἦτον γνωρίσιμος εἰς τὴν εὐσεβείαν, καὶ δὲν εἶχε σηματοδευμένην τὴν ὁμολογίαν μόνον εἰς τὰ μέτωπόν του, ἀλλ' ἀπανταχοῦ ἐδιαλαλοῦσε τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ὥστε νεοστράτευτος ἦτον εἰς τὴν ἀνδρείαν τὴν πνευματικὴν, ἡ ἀρχαῖος εἰς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ πόλεμον, ἀλλ' ἀνδρείος καὶ μεγαλόψυχος, διὰ ταῦτα ἀνδρείως φαίνεται καὶ εἰς τοὺς κινδύνους· καὶ ὅχι τεταπεινωμένος ἢ πεφοβισμένος, ἀλλὰ μὲ πολλὴν ἐλευθερίαν λόγιος· ἐπειδὴ καὶ ὅτε ὁ διάβολος, ἔστησεν εἰς αὐτὸν τὸ πονηρὸν κριτήριον καὶ ἐνώθησαν ὁ ἐξουσιαστής τοῦ τόπου, καὶ ὁ προστάτης τοῦ στρατεύματος, καθὼς ἦσαν καιρὸν ὁ Ἡρώδης καὶ ὁ Πιλάτος, ἔφερον εἰς ὁμοίαν ἔξτασιν τὸν δούλον τοῦ σταυρωθέντος Δεσπότης Χριστοῦ, καὶ λέγουσιν εἰς αὐτόν· ἀπὸ ποῦ σοῦ ἐπροξενήθη αὐτὴ ἡ αὐθάδεια, καὶ ἀτίμασες τὸν βασιλικὸν νόμον, καὶ δὲν προσκυνᾷς τὰ εἰδωλά, κατὰ τὴν θέλησιν τῶν ἐξουσιαστῶν; (ἐπειδὴ τότε ἐβασίλευεν ὁ Μαξιμιανός) καὶ ὁ ἅγιος χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τὸ εἶδος τοῦ προσώπου του, ἢ νὰ φοβηθῇ ἢ γνώμην του, ἔκαμεν ἐπιτηδεῖαν τὴν ἀπόκρισιν εἰς τοὺς λόγους ἐκείνων, καὶ λέγει· ἐγὼ θεοὺς πολλοὺς δὲν ἡξέω, ἀλλ' οὔτε εἶναι κατὰ ἀλήθειαν· ἀλλ' ἐσεῖς πλανᾶσθε, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τιμᾶτε ἀπατεῶνες δαίμονας· εἰς ἑμένα ὅμως εἶναι γνωστὸς Θεὸς ὁ Χριστός, ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ λοιπὸν διὰ τὴν πίστιν μου εἰς ἐκείνον, καὶ ὁμολογίαν, ὁποῖος θέλει νὰ μὲ πληρώσῃ, ὡς μὲ κατακόπη· καὶ ὁποῖος θέλει νὰ μὲ δέξῃ ὡς μὲ καταξοφίῃ· καὶ ὁποῖος θέλει νὰ μὲ καίῃ, ὡς μὲ καταφλογίῃ· καὶ ἐκείνος δὲ πάλιν ὅπου κεντρώνεται εἰς ταῦτα μου τὰ λόγια, ὡς μοῦ ἐβγάξῃ τὴν γλῶσσαν· ἐπειδὴ καὶ καθεῖς μέλος τούτου τοῦ σώματος ὅπου φορᾷ, χρεώσται νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὸν κτίστην του.

Ἐνικήθησαν οἱ τύραννοι ἀπὸ τοὺς λόγους τούτους τοῦ μάρτυρος, καὶ τὸ πρῶτον κτύπημα τοῦ ἀνδραγαθητοῦ δὲν ὑπέμειναν· ἐπειδὴ ἔβλεπον ἕνα νέον ὅπου ἡγάπα μὲ ὅλην τὴν ὁρεξίν τὸ πάθος, καὶ ὅπου ἐπιθυμοῦσε νὰ ὁφίσθῃ ὡς ἕνα γυνὴ ποτήριον τὸν θάνατον· τότε δὲ ἐκείνοι ἔμενον ὀλίγον ἀποροῦντες, καὶ στοχαζόμενοι τί νὰ κάμωσιν· ἕνας ἐκεῖ ἀξιοματικὸς στρατιώτης ἀπελογηθῇ μὲ εἰρωνείαν περιγελώντας τὴν ἀπόκρισιν τοῦ μάρτυρος, καὶ λέγει· Θεόδωρε, ἔχει ὁ Θεός σου υἱόν; καὶ γεννᾷ ἐκείνος μὲ πάθος ἰδονῆς ὡς ἀνὰ ἄνθρωπος; ἀπεκρίθη ὁ ἅγιος· ὁ ἱδικός μου Θεός μὲ πάθος ἠδονῆς δὲν ἐγέννησεν· ἀλλὰ καὶ υἱὸν ὁμολογῶ πῶς ἐγέννησεν, καὶ καθὼς πρέπει εἰς Θεὸν κηρύττει τὴν γέννησιν· ἀλλὰ σὺ ὡς παιδαριώδης εἰς τὸν νοῦν καὶ κακοῦδοξος, δὲν ἐντρέπεται ὅπου πιστεύεις εἰς θῆλειαν θεάν, καὶ τὴν προσκυνεῖς ὡς μητέρα δώδεκα παιδίων ἕνα δαίμονα πολύγονον ὡς ἀνὰ τοὺς λαοὺς, ἢ νὰ εἰπῶ ὡς ἀνὰ τοὺς χοίρους, ὅπου εὐκόλα συλλαμβάνουσι καὶ γεννῶσιν; Ἀπ' οὗ ἔτι διπλοῦν ἐγύρισε τὸ γέλασμα ὁ ἅγιος πρὸς τὸν εἰδωλολάτριν, ἐκαμώθησαν οἱ τύραννοι πῶς ἐσπλαγγνίζονται τὸν ἅγιον καὶ λέγουσιν· ὡς δοθῇ ὀλίγος καιρὸς εἰς τὸν τρελλὸν αὐτὸν διὰ νὰ συλλογισθῇ καὶ ἔχοντας ἄδειαν νὰ συλλογισθῇ, ἴσως μεταγυρίσῃ εἰς τὸ καλλίτερον· καὶ οἱ ἀληθῶς τρελλοί, τοῦ μάρτυρος τὴν φρόνησιν ὀνομαζόν τρελλαν· καὶ τὴν εὐλάβειαν εἰς Θεὸν ἐλογιάσαν παραφροσύνην, καθὼς οἱ ζῶντες τρελλαν· καὶ τὴν ἐλπίδα εἰς τοὺς ἀποδίδουν εἰς τοὺς φρεστικούς· ἀλλ' ὁ εὐμεθυμένος τὸ ἱδικόν τους πάθος τὸ ἀποδίδουν εἰς τοὺς φρεστικούς· ἀλλ' ὁ εὐλαβὴς ἐτοῦτος τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης, τὴν ἄδειαν τοῦ συλλογισμοῦ ὅπου τοῦ

ἐδόθη, τὴν ἐμεταχειρίσθη εἰς ἀνδρειωμένον ἀγῶνα· ποῖος δὲ εἶναι αὐτὸς ὁ ἀγὼν; καιρὸς εἶναι εἰς τὴν εὐλάβειάν σας μετὰ χαρᾶς νὰ δεχθῆτε τὴν διήγησιν.

Τῆς μυθευομένης μητρὸς τῶν Θεῶν, ἦτον ναὸς μέσα εἰς τὴν μητροπόλιν Ἀμάσειαν, τὸν ὁποῖον οἱ τότε εἰδωλολάτραι τὸν κατεσκεύασαν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ποταμοῦ· αὐτὸν τὸν ναὸν ὁ γενναῖος Θεόδωρος εἰς καιρὸν ὅπου τοῦ ἐδόθη ἄδεια νὰ συλλογισθῇ, ἐπαρτήρησε καὶ εὔρε καιρὸν ἀρμόδιον, καὶ ὁρμητικὸν ἄνεμον, καὶ βάλλοντας φωτιάν τὸν ἐκατέκαυσε· καὶ ἐκεῖνοι τὴν ἀπόκρισιν ὅπου περιέμενον οἱ κατάρτοι ἐκεῖνοι τῦρανοι ἀπὸ τὸν ἅγιον, ὕστερον δηλαδὴ ἀπὸ τὸν συλλογισμὸν, τοὺς τὴν ἔκαμεν ἐμπράκτως μὲ τὴν κατάκαυσιν τοῦ ναοῦ καὶ ἐπειδὴ εὐθύς τὸ πρᾶγμα ἐγινε φανερόν εἰς ὅλους, ὥσάν ὅπου εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως ἀνήφθη λαμπροτάτη πυρκαϊά, ὁ ἅγιος δὲν ἔκρυψε τὸ ἐπιχείρημα μήτε ἐπεμελήθη νὰ λανθᾷ τοὺς ἀνθρώπους· ἀλλ' ἦτον φανερός εἰς ὅλους, ὅτι αὐτὸς τὸ ἔκαμε, καὶ εὐφραίνεται εἰς τὸ κατόρθωμα, καὶ ἡγάλλετο εἰς τὴν ταραχὴν ὅπου ἐπασχον οἱ ἄθεοι· ἐπειδὴ ἐπικραίνοντο, καὶ διὰ τὸν ναόν, καὶ διὰ τὸ εἰδωλόν. ὅθεν καὶ ἐφανερώθη εἰς τοὺς τυράννους, καὶ λέγει· ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὅπου ἐκατέκαυσα τὸν ναόν· καὶ τότε πάλιν σταίνεται κριτήριον φοβερώτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, καθὼς ἦτον ἀκόλουθον, ἐπειδὴ ἐσυνέβη τοιοῦτον αἷτιον, ὅπου τοὺς ἀναφτεν εἰς ἐκδίκησιν.

Καὶ οἱ μὲν τυράννοι ἀνέβησαν εἰς τοὺς τυραννικοὺς θρόνους· ὁ δὲ Θεόδωρος μ' ὅλον ὅπου ἦτον κάτω ἐλευθεροστομοῦσε λαμπρότατα· καὶ μάλιστα ὅπου ἦτον εἰς τάξιν κρινομένου, εἶχεν τόλμην ἀληθινὰ κρίνοντας· καὶ τὸν καιρὸν ὅπου ἐρωτᾷτο, ποῖος δηλαδὴ τὸν ἔκαυσεν, μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ὁμολογίας, ἔλεγεν, ὅτι μόνος τὸν δηλαδὴ τὸν ἐκατέκαυσεν, καὶ ἀπέκοπτε τὴν ἐρώτησιν τοὺς· καὶ ἐπειδὴ τὸν ἐβλεπον ἄφοβον, καὶ ὅτι δὲν ἐψυχοπονεῖτο τὸν ἐαυτὸν του εἰς κανένα ἀπὸ τὰ κολαστήρια ἐκεῖνα ὅπου τοῦ ἐφοβερίζοντο, μετεβάλλθησαν εἰς τὸ ἐναντίον· καὶ ὁμιλοῦντες μὲ αὐτὸν φιλανθρωπῶς, ἐδοκίμαζαν μὲ ταξίματα νὰ τὸν πλανέσωσι, καὶ τοῦ ἔλεγον, ἤξευρε ὅτι ἂν θελήσης νὰ δεχθῇς τὴν συμβουλήν μας, ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εἶσαι ἀγνώριστος, θέλομεν σὲ κάμῃ γνωρίμον καὶ ὀνομαστόν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εἶσαι αἷτιμος νὰ σὲ ἀποδείξωμεν τίμιον καὶ δεδοξασμένον· καὶ θέλομεν σοῦ χαρίσει καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης· ἔχαμογέλασε καὶ εἶπεν· ἐγὼ καὶ τοὺς ἱερεῖς σας νομίζω κακοῦρίζοντας, καὶ τοὺς ἐλεηνολογῶ ὥσάν ὅπου ὑπηρετοῦσιν ἀνωφελεῖς ὑπηρεσίαι· καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς σας, περισσώτερον σπλαγγνίζομαι καὶ συγγαίνωμαι· διότι καὶ μεταξὺ εἰς τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, ὁ κακίτερος εἶναι πλεόν ταλαίπωρος· καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀδικούς ὁ ἀδικώτερος· καὶ εἰς τοὺς πόρονους ὁ ἀσελγέστερος· ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς φονεῖς ὁ σκληρότερος· καὶ διὰ τοῦτο ἀπ' ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, παύσατε ἀπὸ τὰ ταξίματα σας τὰ φθαρτικά, διότι δὲν γνωρίζετε ὅπου μὲ τάξετε τὴν κορυφὴν τῶν δυστυχῶν· ἐκεῖνος δὲ ὅπου ἔχει προάρεσιν νὰ ζῇ εὐσεβῶς καὶ ἐναρέτως, εὐχαρισεῖται νὰ περιφρονῇται εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, παρὰ νὰ κατοικῇ εἰς οἶκους ἁμαρτωλῶν· ἐγὼ καὶ τοὺς βασιλεῖς τούτους, τῶν ὁποίων ἀναγινώσκετε τὰ παράνομα προστάγματα, τοὺς ἐλεηνολογῶ, καθότι μ' ὅλον ὅπου ἔχουσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἀρκετὸν ἀξίωμα τὴν βασιλείαν, ἐπῆραν ἐπάνω τους καὶ τὴν ὀνομασίαν τοῦ ἀρχιερέως· καὶ ἐνεδύθησαν τὸ λυπηρὸν καὶ σκοτεινὸν φόρεμα τοῦ ἀρχιερέως, ὁμοιοῦμενοι μὲ τοὺς δυστυχισμένους ἀρχιερεῖς σας, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ λαμπρὸν ἀξίωμα, φοροῦσιν ἔνδυμα λυπηρὸν· μερικαῖς δὲ φοραῖς ἀπ' οὗ πλησιάζουσιν εἰς

τὸν βρωμισμένον βωμόν, ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἦσαν βασιλεῖς, γίνονται καὶ μάγειροι, καὶ θυσιάζουσιν πετεινά, καὶ ζητοῦσι νὰ εἰδῶσι, τῶν ἀθλίων τετραπόδων τὰ ἐντόσθια. καὶ μὲ τὸν μολυσμὸν τοῦ αἵματος, ὥσάν χασάπηδες μολύνουσι τὸ πρέσμά τους.

Ὑστερον δὲ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ μάρτυρος, δὲν ἔδειχναν πλεον ἐκείνην τὴν ψεύτικην καὶ πλαστὴν φιλανθρωπίαν οἱ τυράννοι, ἀλλὰ καὶ ἀσεβέστατον εἰς τοὺς Θεοὺς τὸν ὠνόμαζαν, καὶ καταφρονητικώτατον εἰς τοὺς βασιλεῖς τὸν ἐκάλουν· καὶ πρῶτον κρεμάσαντες αὐτὸν εἰς τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, ἔβλεπον αὐτὸς δὲ καὶ μ' ὅλον ὅπου οἱ τιμωροὶ δυνάτῃ τὸν ἔβλεπον, ὑπέμεινε ἀνδραωμένα, ψάλλοντας καὶ εἰς τὸν καιρὸν αὐτόν, τὸν στίχον τοῦ ψαλτηρίου· **Ἐύλογησά τον Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ, διὰ παντός ἡ αἰσῆσις αὐτοῦ ἐν τῷ στόματί μου**· καὶ οἱ μὲν τιμωροὶ ἔρριπτον κάτω εἰς τὴν γῆν τὸ περισσώτερον μέρος τῶν σαρκῶν του· ὁ δὲ μάρτυς ἔψαλλεν, ὥσάν νὰ ἐδοκίμαζεν ἄλλος τινὰς τὴν τιμωρίαν ἐκείνην· ὕστερα ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸν διεδέχθη ἡ φυλακή· καὶ ἐκεῖ πάλιν ἐνεργοῦντο θαύματα ἀπὸ τὸν ἅγιον· καὶ τὴν νύκτα ἠκούετο φωνὴ πολλῶν ὅπου ἔψαλλον· καὶ λαμπάδες ἐπεγγον ὥσάν εἰς ὀλονύκτιον ἀκολουθίαν· καὶ φῶς εἰς τὰ ἔξω ἐφαίνετο, τὸσον ὅπου καὶ ὁ ἐπιτηρητής τῆς φυλακῆς ταραχθεὶς εἰς τὸ παράδοξον ἄκουσμα καὶ ὄραμα, ὥστε ἐπήδησεν εὐθύς μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ἀλλὰ δὲν εὔρε κανένα, ἔξω ἀπὸ τὸν μάρτυρα ὅπου ἡσύχαζε καὶ τοὺς ἄλλους φυλακωμένους, ὅπου ἐκοιμῶντο· ἐπειδὴ δὲ εἰς αὐτὸν μὲν ἐπληθύνοντο αἱ τιμωρίαι, αὐτὸς ὅμως ἠνδρειώοντο περισσώτερον εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἤλθεν ἡ ἀπόφασις τῆς καταδίκης του, καὶ ἐπροστάχθη νὰ τελεωθῇ διὰ τὸν θάνατον μὲν ἔδραμε τὸν ἐπαινετὸν καὶ εὐτυχισμένον δρόμον εἰς Θεόν· ἀπῆκε δὲ εἰς ἡμᾶς τὴν μνήμην τῶν ἀγώνων του, ὥσάν μίαν διδασκαλίαν· **καὶ συνάξοντας πλὴθὺ ἀνθρώπων, τοὺς διδάσκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· δάσκει δαίμονας κατεβάσει Ἀγγέλους εἰρηγικούς, ζητεῖ παρὰ Θεοῦ τὸ καλὸν μας· ἱατροῖς εἰς διαφόρων ἀσθενειῶν ἐκατέστησε τὸν τόπον τοῦτον, λιμένα τῶν χειμαζομένων ἀπὸ διαφόρους θλίψεις, πεπλουτισμένον δοχεῖον τῶν πτωχῶν, ἀξιογόνον κονάκιον τῶν ὁδοιπόρων, πανηγύριν ἀκατάπαυστον τῶν ἐορτασμάτων**· διότι μ' ὅλον ὅπου ἀπὸ χρόνον εἰς χρόνον κάνομεν ταύτην τὴν ἐορτήν, μ' ὅλον τοῦτο δὲν λείπει ποτὲ τὸ πλῆθος ἐκείνων ὅπου ἔρχονται μὲ προθυμίαν εἰς τοῦτον τὸν ναόν, τῶν ὁποίων, καὶ ὁ δρόμος ὁμοιάζει μὲ τὸν δρόμον τῶν μυρμήκων, ὅπου ἄλλοι μὲν ἔρχονται, ἄλλοι δὲ ἀναχωροῦσιν.

Ἡμεῖς λοιπὸν ὦ μακάριε Θεόδωρε, ἐπειδὴ ἀπὸ φιλανθρωπίαν τοῦ Κρίστου μας ἐφθάσαμεν εἰς τὸν κύκλον τοῦ χρόνου, τελοῦμεν σου τὴν πανηγύριν· μὲ τὸ ἱερὸν συνάθροισμα τῶν φιλομαρτύρων, καὶ προσκυνοῦντες τὸν κοινὸν Δεσπότην Χριστόν, ἐορτάζομεν τὴν ἐνθύμησιν τῶν νικητικῶν σου ἀγώνων. Σὺ δὲ ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκειαι, ἔρχον πρὸς ἡμᾶς ἐπιστάλης τῆς ἐορτῆς· διότι ἐπειδὴ μᾶς ἐκάλεσες, σὲ καλοῦμεν καὶ ἡμεῖς· καὶ εἴτε εἰς τὴν ὑψηλὴν αἰθέρα διατρίβεις, εἴτε εἰς καμμίαν οὐράνιον σφαῖραν ἀναστρέψῃς, ἢ ἀντάμα μὲ τοὺς χοροὺς τῶν Ἀγγέλων παραστέχεις εἰς τὸν Δεσπότην Χριστόν, καὶ μαζὺ μὲ τὰς δυνάμεις καὶ ἐξουσίας ὡς δοῦλος πιστὸς τὸν προσκυνεῖς, ἄφες αὐτὰ τὰ μέρη ὀλίγον καιρὸν, καὶ ἐλθέ πρὸς ἡμᾶς τοὺς τιμωρτάς σε, ὡς φίλος ἀδελφός· περιεργάσου τὴν ἐορτήν, διὰ νὰ διπλασιάσης τὴν εὐχαριστίαν τὴν πρὸς

Θεόν· ὁ ὁποῖος ἀντὶς διὰ μίαν ὁρθόδοξον ὁμολογίαν, καὶ διὰ ἓνα πά·
θος μαρτυρικὸν σοὶ ἔχαρισε τόσας χάριτας καὶ ἀνταμοιβὰς, ἐπειδὴ εὐ·
φράνθηκεν εἰς τὸ αἰμά σου καὶ εἰς τοὺς πόνους ὅπου ἐδοκίμασες ἀπὸ
τοῦ πυρὸς τὴν φλόγα· ἐπειδὴ καὶ ὅσους εἶχες τότε ὅπου ἐβλέπον τὰς τι·
μωρίας σου, τοσούτους ἔχεις τώρα ὅπου ὑπηρετοῦν εἰς τιμὴν σου· πολ·
λῶν εὐεργεσιῶν ἔχομεν ἀνάγκην, μεσίτευσον εἰς τὸν κοινὸν βασιλέα
διὰ τὴν πατρίδα, ἐπειδὴ πατρίς εἶναι εἰς κάθε μάρτυρος, ὁ τόπος ὅπου
ἐμαρτύρησε· συμπατριῶται δὲ καὶ ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς, εἶναι ἐκεῖνοι
ὅπου περιεποιήθησαν, καὶ τιμῶσι καὶ ἔχοντες τὸ ἅγιόν του λείποντον· ὑ·
ποπτεύομεν στενοχωρίας, περιμένομεν κινδύνους· δὲν εἶναι μακρὰν οἱ
κατηραμένοι τατάροι ὅπου παρασκευάζουν τὸν πόλεμον ἐναντίον μας·
πολέμησον ὡς στρατιώτης εἰς βοήθειάν μας· μεταχειρίσου τὴν παρησί·
αν ὅπου ἔχεις ὡς μάρτυς πρὸς τὸν Χριστόν, διὰ ἡμᾶς τοὺς συνδούλους
σου· καὶ μ' ὅλον ὅπου ἀφήκες τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἀλλ' ἤξεύρεις
τὰ πάθη καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπότητος· ζήτησον ἀπὸ τὸν Θεόν
εἰρήνην εἰς ἡμᾶς, διὰ νὰ μὴ παύσωσι ποτε αἱ τοιαῦται πανηγύρεις· διὰ
νὰ μὴ ἀτακτήσῃ ἐναντίον τῶν ἱερῶν ναδῶν καὶ θυσιαστηρίων λυσασμέ·
νος καὶ ἄνομος βάρβαρος· διὰ νὰ μὴ καταπατήσῃ τὰ ἅγια ἀκαθάρτος
κύων· διότι ἡμεῖς καὶ διὰ τὴν προτερινὴν φύλαξιν ὅπου ἐφυλάχθημεν
ἀπείραστοι ἀπὸ τὰ κακά, εἰς ἐσένα ὁμολογοῦμεν τὴν χάριν, καὶ τῶν μελ·
λόντων δὲ πειρασμῶν τὴν ἀποφυγὴν ἀπὸ σένα πάλιν τὴν ζητοῦμεν.

Ἄν κἀνὴ χρεία καὶ περισσοτέρας παρακλήσεως, συμπαραλάβε τὸν
χορὸν τῶν ἐδικῶν σου ἀδελφῶν καὶ συμμαρτύρων καὶ ἀντάμα μὲ ὅλους
τούτους παρακάλεσον τὸν Δεσπότην Χριστόν· αἱ παρακλήσεις τῶν πολ·
λῶν δικαίων ὡς σβέσουν τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ· ὑπειθύνισον τὸν Πέ·
τρον παρακίνησον τὸν Παῦλον· ὁμοίως καὶ Ἰωάννην τὸν Θεολόγον καὶ
ἡγαπημένον μαθητὴν· νὰ φροντίζουσιν διὰ τὰς ἐκκλησίας ὅπου αὐτοὶ
ἐσύστησαν· διὰ τὰς ὁποίας καὶ ἀλύσεις ἐφόρεσαν, κινδύνους καὶ θανά·
τους ὑπέμειναν διὰ νὰ μὴ σηκώσῃ τὸ κεφάλι της ἡ εἰδωλολατρεία ἐναν·
τίον μας· διὰ νὰ μὴ φυτρώσωσιν εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Χριστοῦ ὡς ἄν
ἄκανθοι αἱ αἰρέσεις· διὰ νὰ μὴ ὑψωθῶσι τὰ ζιζάνια καὶ καταπνίξωσι
τὸν σίτον· διὰ νὰ μὴ φανῇ καμία πέτρα ἐναντίον μας, ἡ ὁποία διὰ τὸ
νὰ ὑστερήσῃ ἀπὸ τὴν ποιότητα τῆς ἀληθινῆς δρόσου, ἤθελεν ἀποδεί·
ξει ἄρριζον τὴν δύναμιν τῆς εὐχαρίας τοῦ λόγου· ἀλλὰ μὲ τὴν δύνα·
μιν τῆς ἐδικῆς σου μεσιτείας, καὶ τῶν ἄλλων συμμαρτύρων σου, ὧ σὺ
θαυμαστὴ καὶ ἐκλαμπρε μετοξὺ εἰς τοὺς μάρτυρας, ὡς ἀποδειχθῇ καρ·
ποφόρον χωράφιον τῶν χριστιανῶν τὸ πλῆθος, καὶ ὡς μένη ἕως τέλους
εἰς τὴν παχείαν καὶ καρποφόρον ὁργωμένην γῆν τῆς χριστιανικῆς πί·
στεως· καὶ ὡς καρποφορεῖ πάντοτε τὴν αἰώνιον ζωὴν, τὴν ἐν Χριστῷ
τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, μεθ' οὗ πρέπει δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις τῷ Πατρὶ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΚΡΑΓΑΡΙΟΝ

ΗΤΟΙ

ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΩΤΑΤΑ ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ

Ἑρανισθεῖσαι ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ Κεκραγαρίου
τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου εἰς πόθον Θεοῦ καὶ κατάνυξιν
καὶ σωτηρίαν κινεῖσαι τὴν ψυχὴν.

«Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν». Ματθ. στ' 41.

«Ἄ δὲ αὖτε λείπῃς προσεύχεσθε». (Ἀ'. Θεσσαλονικαῖς ε'. 17).

«Σὺ δὲ ὅταν προσεύχῃ, εἰσελθε εἰς τὸ ταμεῖον σου καὶ κλείσας τὴν θύραν
σου πρόσευξαι τῷ Πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ». (Ματθ. στ'. 6).

«Ἵνα πάντα τὸν χρόνον τῇ τοῦ Θεοῦ λατρείᾳ καὶ μελέτῃ συζῶμεν τοῦτο ζῶν
καὶ ὑγιάν τοῦτον πλοῦτον, τοῦτο πέρας ἀγαθῶν εἶναι νοήζοντες, τὸ προ·
σεύχεσθαι τῷ Θεῷ μετὰ καθαράς καὶ ἀδιαφθόρου ψυχῆς ... Τῷ Θεῷ ὡς ἀλη·
θῶς λαλοῦμεν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς». (Ἀγ'. 1^{ου}. Χρυσόστομος α' λόγος περὶ
προσευχῆς).

«Φεύγε λοιπὸν ἄνθρωπε συντόμως τὰς ἀσχολίας σου καὶ ἀποκρύβῃ μι·
κρὸν ὅσον ὅσον ἀπὸ τῶν τετραχῶδων σου διαλογισμῶν καὶ ἐνθυμήσῃ. Ἀπό·
κρισον τὰς φορτίκας σου μερίμνας καὶ περιφρόνησον πᾶν διὰ σὲ ἑλκύει. Σχόλα·
σον διὰ τὸν Θεόν σου καὶ ὀλίγον ἐν αὐτῷ ἐφυσάσῃ. Εἰσελθε εἰς τὸ ταμεῖον
τῆς ψυχῆς σου· ἀπόκλεισον πάντα, παρεκτός τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ὅσα τείνει πρὸς
ἐκζητήσιν αὐτοῦ καὶ κλείσας τὴν θύραν σου ζήτητε αὐτόν. Καὶ τότε λοιπὸν ὡς λέγει
πρὸς αὐτόν ὁλη σου ἡ καρδία· Ἐξεζήτησα τὸ πρόσωπόν σου· τὸ πρόσωπόν σου
Κύριε ζητήσω».

«Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ
ἅγιον αὐτοῦ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς
ἀνταποδόσεις αὐτοῦ. Ἐν παντὶ τόπῳ τῆς Δεσποτείας αὐτοῦ εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου
τὸν Κύριον. Αἰνέσωμεν τὸν Θεόν, ὃν αἰνοῦσιν οἱ Ἄγγελοι, προσκυνοῦσιν αἱ Κυ·
ριότητες, τρέμουν αἱ δυνάμεις, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σε·
ραφεῖμ, βοῶσιν ἀπαύστως· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος· συνάψωμεν τὰς ἑαυτῶν φωνὰς
ταῖς τῶν ἁγίων ἀγγέλων, καὶ τὸν κοινὸν ἡμῶν Δεσπότην ὑμνήσωμεν, κατὰ τὸ
μέτρον τῆς ἐν ἡμῖν δυνάμεως».

Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ αἰνετὸς σφόδρα. Αὐτὸν ἄρα ἡ ψυχὴ ὡς ἀγαπᾷ,
ἡ γλώσσα ὡς αἰνῇ, ἡ χεὶρ περὶ αὐτοῦ ὡς γράφῃ καὶ ὅλη ἡ διάνοια τοῦ πνεύματος
ἐξ ὁλοκλήρου ὡς ἀφιερώνεται μὲ μελέτας θεωρίας εἰς τὸ ἅγιον οὗτοῦ ὄνομα.

Μὲ τὰ ὑπεργλυκύτατα δὲ φαγητὰ τῆς τοιαύτης δηλονότι οὐρανίου ἐνασχο·
λήσεως ὡς τρέφεται ἐνδελεγῶς, ὅστις ἐπιθυμεῖ τῶν ὑπερκοσμίων θεαμάτων τῆς
Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, διὰ νὰ δύναται, ἀπολαμβάνων τὴν οὐρανίαν ταύτην τρο·
φήν, νὰ κρατῇ μὲ ἀφιερῶνται φωνήν, νὰ κράξῃ ἐκ μυελῶ, καρδίας, νὰ κράξῃ μὲ
ἀγαλλίασιν καὶ μὲ πόθον ψυχῆς καίμενον ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης νὰ βοᾷ καθ' ἑκάστην·

Α'.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὅπου εἶσαι ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς μου, ἀξιώσω
με νὰ λάβω ἐπίγνωσιν σου, ὁ ὁποῖος μόνος μὲ γινώσκεις! Δεῖξόν μου τὸν
ἑαυτόν σου, ὁ ὁποῖος εἶσαι ἡ μόνη παρηγορία μου! Εἰθὲν νὰ Σὲ ἴδω, Κύριε,

δπου εἶσαι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου! Ἐλθὲ ἡ χαρὰ τοῦ πνεύματος μου! Διάνοιξον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μου διὰ νὰ σὲ ἴδω, ὁ ὁποῖος εἶσαι ἡ ἀληθὴς χαρὰ τῆς καρδίας μου! Ἀγαπήσω σε τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς μου. Ἐπιφάνηθί μοι ἡ μεγάλη μου εὐφροσύνη, ἡ γλυκεία παραμυθία, Κύριε ὁ Θεός μου, ὅλη τῆς ψυχῆς μου ἡ ζωὴ καὶ δόξα. Δός μου τὴν χάριν Σου νὰ σὲ αἰσθανθῇ ἡ καρδιά μου καὶ διὰ παντὸς νὰ κρατῇ σὲ τὸν ἔρωτα τῆς ψυχῆς μου. Ὡ Νυμφε μου οὐράνιε, ἀξιῶσόν με ἡ καρδιά μου νὰ προσκολληθῇ εἰς τὴν ἀγάπην σου, διότι Σὺ εἶσαι ἡ ἐνὸς ἐμοῦ καὶ ἐκτός μου ὑπερέχουσα χαρμωδύνη. Ἀξιῶσόν με νὰ Σὲ ἀπολαύσω, ὦ αἰωνία μακαριότης νὰ Σὲ αἰσθανθῶ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, ὦ ζωὴ μακαρία, ὦ ἄκρα τῆς ψυχῆς μου θυμηδία καὶ τέρψις «**Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχύς μου Κύριος στερεωμά μου καὶ καταφυγὴ μου καὶ ῥύσστης μου**». Ἀγαπήσω σε τὸν Θεόν μου, τὸν βοηθόν μου, τὸν πύργον τῆς ἐν ἐμοὶ ἰσχύος, τὴν γλυκυτάτην ἐλπίδα μου εἰς ὅλας τὰς θλίψεις. Θέλω νὰ σὲ περιπτυχθῶ τὸν μόνον ἀγαθόν, διότι ἄνευ σου δὲν ὑπάρχει ἀγαθόν.

Θέλω νὰ ἀπολαύσω σοῦ τοῦ ἀρίστου, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδὲν ὑπάρχει ἀρίστον. Ὡ Κύριέ μου, διάνοιξόν μου τοὺς μυχοὺς τῶν ὠτων μου, ὁ κοπερώτερος ἀπὸ πᾶσαν δίστομον μάχαιραν λόγος, διὰ νὰ ἀκούσω τὴν μακαρίαν φωνήν σου. Βρόντησον ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, Κύριε, μὲ φωνήν μεγάλην καὶ ἰσχυράν· ἡχησάτω ἡ θάλασσα καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, σάλευθῆτω ἡ γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Καταύγασον τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, ὦ φῶς τὸ ἀπρόσιτον· ἀστραφὸν ἀστραπήν καὶ διασκορπίσον τὸ ἐντὸς αὐτῶν σκότος, διὰ νὰ μὴ ἴδωσι ματαιότητα· πληθύνον ἀστραπὰς καὶ διατάραξον αὐτοὺς. . . Ὡ φῶς τὸ ἀόρατον παράσχου μοι δρασιν, ἡ ὁποία θὰ βλέπῃ τὴν μεγαλωσύνην σου· ὦ ἡ εὐωδία τῆς ζωῆς κτίσον εἰς ἐμὲ καινὴν ὄσφρην, ἡ ὁποία θὰ τρέχῃ ὀπίσθεν σου διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ μύρα τῆς χάριτός σου. . .

Ὡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, ἡ χορηγοῦσα καὶ εἰς ἐμὲ τὴν ζωὴν. Ζωή, ἥτις ἐμὴ ζωὴ οὐδ' ἔστι καὶ διὰ τῆς ὁποίας ζωὴ καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας ἀποθνήσκω· ζωὴ, διὰ τῆς ὁποίας ἔρχομαι εἰς μετάνοιαν καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας χάνομαι· διὰ τῆς ὁποίας χαίρω καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας ἔχω λύπην ἀφόρητον. Ζωὴ ζω· γόνος καὶ γλυκεία καὶ ποθεινοτάτη καὶ διὰ παντὸς ἀξία νὰ ἐνθουμῶμαι. Ποῦ, ποῦ τέλος πάντων εἶσαι σὲ παρακαλῶ; Ποῦ νὰ σὲ εὕρω; . . Ἐλα λοιπόν, Κύριε ὁ Θεός μου, Σὺ δίδαξόν μου τὴν καρδίαν ποῦ καὶ πῶς θὰ σὲ ζητήσῃ! ποῦ καὶ πῶς θὰ σὲ εὕρῃ! Κύριε ἂν δὲν εἶσαι ἐδῶ παρών, ποῦ νὰ σὲ ζητήσω ἀπάντα; Ἀλλ' ἐνθ' εἶσαι πανταχοῦ, διατί δὲν σὲ εὕρισκω παρόντα; Διατί τὸ πρόσωπόν Σου ἀποστρέφεις, Κύριε, δπου εἶσαι ἡ χαρὰ μου καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἔχω διαρκῆ τὴν εὐφροσύνην; Ποῦ εἶσαι κρυπτόμενος ὁ ὥραιος εἰς τὸ κάλλος, τὸν ὁποῖον καθ' ὑπερβολὴν ποθῶ; Τὴν μὲν εὐωδίαν τῆς χάριτός σου αἰσθάνομαι καὶ ζωὴ καὶ εὐφραίνομαι, σὲ δὲ δὲν βλέπω. Τῆς φωνῆς σου ἀκούω καὶ εὕρισκω ἀπὸ αὐτῆς νέαν ζωὴν. Ἀλλὰ διατί τὸ πρόσωπόν σου μού κρύπτεις; Ἀρὰ γε διότι εἶπες «Δὲν θὰ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν

μου καὶ θὰ ζήσῃ. Ναί, Κύριε, ἀξιῶσόν με νὰ νεκρωθῶ διὰ τὸν κόσμον, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ σὲ ἀπολαύσω». Ἀξιῶσόν με νὰ σὲ ἴδω, διὰ νὰ γίνω νεκρὸς διὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου! Δὲν θέλω νὰ ζῶ, νὰ ἀποθάνω θέλω. Ποθῶ νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πρόσκαιρον ζωὴν καὶ μετὰ σοῦ, Χριστέ μου διὰ παντὸς νὰ ζῶ. Τὸν θάνατον ζητῶ, διὰ νὰ ἴδω σὲ τὸν γλυκυτάτον μου Ἰησοῦν. Παραιτοῦμαι ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς ματαιότητος τοῦ παρόντος, διὰ νὰ ζήσω μετὰ σοῦ Χριστέ μου. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου. Ἡ ζωὴ μου, δπου εἶσαι σὺ, παράλαβε τὴν ψυχὴν μου. Ἡ χαρὰ μου, ἔλξει πρὸς σὲ τὴν καρδίαν μου. . . Σὺ εἶσαι ἡ κεφαλὴ μου, κατεβύθον με. Σὺ ὑπάρχεις τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐπιλαμπρόν μοι: τὸ ὁσφράδιόν μου, ζωοποίησόν με· ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος, ἀνακαίνισόν με: Ἡ αἰνεσίς μου εὐφρανὸν τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου. Ἐἴσελθε εἰς αὐτὴν ἡ χαρὰ ἡ ἀληθινή, διὰ νὰ χαίρῃ ἐν σοί. . . Δάμψον ἐπ' αὐτῆς τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων, ἵνα σὲ διὰ παντὸς καὶ νοῆ καὶ γινώσκῃ καὶ ἀγαπᾷ. . . Ὡ φῶς νοερόν, ὦ φασσφόρος ἀλήθεια, ὦ μαρμαρυγὴ ἀληθὴς ἡ φωτίζουσα πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον (ἐρχόμενον μὲν οὐκ ἀγαπῶντα δὲ τὸν κόσμον. Διότι ἐκεῖνος δπου ἀγαπᾷ τὸν κόσμον ἐχθρὸς τελείως γίνεται τοῦ Θεοῦ). Διασκορπίσον λοιπὸν τὸ σκότος ἀπὸ προσώπου τῆς ἀδύσσου τῆς διανοίας μου, διὰ νὰ σὲ ἴδῃ νοοῦσα καὶ λάβῃ ἐπίγνωσιν καταλαμβάνουσα καὶ ἀγαπᾷ ἐπιγινώσκουσα. Διότι πᾶς ὁ ἐπιγινώσκων σε καὶ ἀγαπᾷ σε καὶ λησιμοναῖ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἀγαπᾷ σε ὑπὲρ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἐγκαταλείπει μὲν τὸν ἑαυτὸν του ἔρχεται δὲ πρὸς σὲ ἵνα χαίρῃ ἐν σοί. Διὰ τοῦτο, Κύριε, δὲν σὲ ἀγαπῶ τόσον ὅσον ὀφείλω, διότι δὲν σὲ γινώσκω ἀρκετὰ. Ἐπειδὴ δὲ ὀλίγον γινώσκω ὀλίγον καὶ ἀγαπῶ· ἐπειδὴ δὲ ὀλίγον ἀγαπῶ ὀλίγον ἐν σοί καὶ χαίρω. . . Οἱμοι τῷ ἀθλίῳ! τὴν καρδίαν μου, τὴν ὁποίαν ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἐνδιαθέτου ἀγάπης εἰς σὲ καὶ μόνον ὤφειλον νὰ θυσιάσω, εἰς τὰ μάταια παρέδωκα καὶ ἐματαιώθην ὁ τάλας ἀγαπήσας τὴν ματαιότητα. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκόμη συνέβη εἰς ἐμὲ νὰ μὴ χαίρω ἐπὶ σοί Κύριε.

B'.

Οἱμοι τῷ τάλαιπῶρ. . . διότι ἐγὼ μὲν εἰς τὰ ἐξωτερικά ἀποβλέπω, σὺ δὲ εἰς τὰ τῆς ψυχῆς προσέχεις· ἐγὼ εἰς τὰ πρόσκαιρα ἀφοσιούμαι, σὺ δὲ εἰς τὰ πνευματικά. Ἐγὼ εἰς τὰ παρεχόμενα τὴν ψυχὴν μου προσκολλῶ καὶ μὲ τὸν λογισμόν ἀναστρέφομαι καὶ μὲ τοὺς λόγους περιπλέκομαι· σὺ δὲ Κύριε κατοικεῖς εἰς τὰ αἰώνια καὶ ἡ αἰωνιότης σὺ αὐτὸς ὑπάρχεις. . . Οἱμοι τῷ ἀθλίῳ. Γινώρισόν μοι τὴν πτωχείαν μου, ἵνα εἰς σὲ αὐτὴν ἐξομολογήσωμαι. Διότι εἶπα, οἱ πλούσιοι εἰμὶ ἐγὼ καὶ οὐδενὸς ἀνάγκην ἔχω καὶ δὲν ἐγώριζον, οἱ πτωχοὶ ἤμην καὶ πένης καὶ τυφλὸς καὶ γυμνὸς καὶ ἄθλιος καὶ ἐλεεινός. Σὺ, Κύριε, χαίρεις καὶ ἐπιδοκιμαεῖς τὴν μόνωσιν, ἐγὼ δὲ τὸν θόρυβον· σὺ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ δὲ τὴν ματαιότητα, σὺ τὴν καθαρότητα, ἐγὼ δὲ τὴν ἀκαθαρσίαν ἀκολουθῶ! Τί πρέπει περισσότερα νὰ λέγω; Σὺ εἶσαι Δέσποτα ὁ ὄντως ἀγαθός, ἐγὼ δὲ πονηρός, σὺ οἰκτίρμων ἐγὼ δὲ ἀνηλεής· σὺ ἄγιος, ἐγὼ δὲ ἐναγής ὁ ἐλεεινός· σὺ δίκαιος, ἐγὼ δὲ ἀδίκος· σὺ τὸ φῶς ἐγὼ δὲ τὴν φλόγῳ· σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ, ἐγὼ δὲ νεκρός εἰμι· σὺ ἡ ἔλσις, ἐγὼ δὲ νοσῶ· σὺ ἡ ἀκρο-

τάτη ἀλήθεια, ἐγὼ δὲ ἡ ὀλοτελής ματαιότης, καθὼς καὶ ἅπας ἄνθρωπος ἔσθ'. Οἱ-
μοι ! τί λοιπὸν ὦ Δημιουργέ, νὰ εἶπω. "Ακουσον ὁ Δημιουργός μου καὶ Σωτήρ
μου. "Ιδικόν σου δημιούργημα εἰμὶ ἐγὼ καὶ ἰδοὺ χάνομαι ὅν κτίσμα εἰμὶ καὶ ἰ-
δοὺ ἀποθνήσκω ὅν ἐγὼ πλάσμα καὶ χεῖρες σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με».
Αἱ χεῖρες σου λέγω κείναι, αἱ ὁποῖαι ὑπὲρ ἐμοῦ καθηλώθησαν ἐπάνω εἰς τὸν
Σταυρόν. «Κύριε τὸ ἔργον τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδης». Ἐπὶ βλεψόν, δέομαί σου
εἰς τὰς πληγὰς τῶν χειρῶν σου καὶ σῶσον με ! Ἀλλὰ τίς εἰμι ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος ὁ
λαλῶν μετὰ σοῦ ; Οὐαί μοι Κύριε φεῖσαι μου Κύριε. "Ενοχος παρίσταμαι ἐνώπιόν
σου. Πᾶσαν τὴν ἁμαρτίαν διεπραξάμην, οὐδὲν καλὸν κατειοργασάμην. Εἰς πάντα
βόρβορον ἐκυλίσθην ! Ἐγὼ πτώμα-σσηπός, τροφή σκαλήκων, σκεῦος βρωμερόν,
ῥη πυρός. Τί εἰμαι ἐγὼ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ; Οὐαί μοι, Κύριε, φεῖσαι μου, Κύριε,
ἄνθρωπος ἐγὼ ὁ δυστυχής, ἄνθρωπος ὁμοιωθεὶς ματαιότητι, παρασυμβληθεὶς τοῖς
κτῆναι τοῖς ἀνόητοις καὶ γενόμενος ὅμοιος με αὐτά. Ἐγὼ εἰμι ἐγὼ ἡ πληγὴ τοῦ
ἀφορήτου πόνου σου ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐγὼ ὁ υπεύθυνος τῆς σφαγῆς σου. Ἐγὼ ἡ
τοῦ θανάτου σου ἀφορμὴ. Ἐγὼ τοῦ ἀχράντου σου πάθους ὁ μὴ λωπ. Ἐγὼ παρη-
νόμησα σὺ δὲ τιμωρίαν ὑπὲρ ἐμοῦ ὑπέμεινας. Ἐγὼ τὸ πονηρὸν ἐποίησα καὶ
σὺ κατεκρίθης. Ἐγὼ ἡμάρτησα καὶ σὺ ἐμαστιγώθης. Ἐγὼ ὑπερηφανεύθην καὶ σὺ
ἐταπεινώθης. Ἐγὼ ἐσκοτίσθην ἀπὸ τὴν οἴησιν καὶ σὺ τὴν ἐξουδένωσιν ὑπέφερες.
Ἐγὼ παρήκουσα καὶ σὺ ὑπακούσας τὸ τῆς ἰδικῆς μου παρακοῆς ἐπλήρωσας πταῖ-
σμα. Ἐγὼ μὲ ἀκρασίαν ἔφαγον καὶ σὺ ἐπείρασας. Ἐγὼ τροφῆς ἀπολαύω καὶ σὺ
ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὀδυνᾷσαι. Ἐγὼ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἔλκομαι σὺ δὲ διασπαράττεισαι
με τοὺς σταυρικοὺς ἥλους. Ἰδοὺ, ὑπερένδοξε Βασιλεῦ, φανερά εἶναι ἡ ἰδικὴ μου
ἀνοσιουργία καὶ ἀδικία καὶ ἡ ἰδικὴ σου εὐσπλαγχνία καὶ δικαιοσύνη ! ὦ τῆς ἁλλε-
παλλήλου ἀθλιότητός μου.

Οἶμοι Κύριε ! Σὲ μὲν ἡ ἑλεεινὴ ψυχὴ μου ἀποφεύγει πλησίον τοῦ ὁποῖον
ἀπολαμβάνει ὅλα τὰ καλὰ καὶ εὐφραίνεται ἀκολουθεῖ δὲ τὸν κόσμον ἐν μέσῳ τοῦ
ὁποῖον καταντᾷ εἰς πτωχίαν καὶ ἀφόρητον θλίβιν.

Κράζει ὁ κόσμος καὶ ἀποθνήσκω κράξεις ἐσὺ Κύριε καὶ ἀναξωγογυῖμαι ἡ
δὲ ἑλεεινότητά μου ψυχὴ περισσότερον ἀκολουθεῖ τὸν θανατοῦντα με κόσμον ἀπὸ
σὲ τὸν ζωοποιοῦντα με ! Ἀυτὴ ἡ φανερά μου ἀσθένεια ! ὦ λατρεῖ τῶν ψυχῶν καὶ
τῶν σωμάτων ἴασαί μου αὐτήν, διὰ τὴν δοξολογήσω σὲ τὸν Σωτήρα μου ἐξ ὅλης
μου τῆς καρδίας, ὑπὲρ ὅλων τῶν εὐεργεσιῶν σου, μὲ τὰς ὁποίας ἐκ νεότητός μου
καὶ ἔως γήρως καὶ πρεσβείων ἐκτρέφεις με. Καὶ καθικετεύω λοιπὸν διὰ τὸ ὄνομά
σου τὸ ὑπεράγιον. «Κύριε εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου καὶ ἡ κραυγὴ μου πρὸς σὲ
ἐλθέτω. Μὴ ἀποστρέψης τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου ὅτι θλίβομαι τα-
χύ, ἐπάκουσόν μου διόρηξόν τοὺς δεσμούς μου πρόσχες τῇ ψυχῇ μου καὶ λύ-
τρωσαι αὐτήν» ὅπως θύσω σοι θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἀλαλαγμοῦ. Διότι σὺ Κύριε
κατήλθες δι' ἐμὲ νεκρὸν ὄντα καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπροτίμησας τὴν ἀποθνήσκον ἵνα ἐμὲ τὸν
δοῦλον ἐλευθερώσῃς, σὺ ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς τὸν ἑαυτὸν σου παρὲ-
δωκας ἵνα ἐγὼ ζήσω, τὴν νέκρωσιν σὺ ὑπέμεινας ! Καὶ ἵνα ἐμὲ ἀνυψώσῃς τὸν
ἑαυτὸν σου ἐταπίνωσας μορφήν δούλου λαβών καὶ γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θά-
νατον, θανάτου δὲ σταυροῦ, τὸν μὲν θάνατον κατήργησας ἐμὲ δὲ ἀνεζώσας !

Τί λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου, τί ἀνταποδώσω περὶ πάντων, ὧν
ἀνταπέδωκας μοι ; Δὲν εἶναι δυνατόν, Κύριε, νὰ εὐρεθῇ εἰς καρδίαν ἀνθρώπου ἐ-
κείνο, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄξιον νὰ ἀνταποδοθῇ εἰς σὲ διὰ τὰς τοιαύτας δωρεάς σου.
Ἀλλὰ μήπως δύναται ποτε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπινοήσῃ τόσον μεγάλην νὰ προσφέρῃ
ἀνταπόδοσιν εἰς σὲ ἐπὶ ἅξιον πρὸς τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἑλεός σου ; (Οἶτε αὕτη ἡ

κτιστὴ φύσις εἶναι ἱκανὴ νὰ σκεφθῇ ἀντίδοσιν, ἡ ὁποία ἤθελεν ἀντιστοιχεῖ τὴν γε-
νομένην πρὸς αὐτὴν εὐεργεσίαν τοῦ κτίστον. Ἀλλὰ ὅμως ὑπάρχει, ὦ Υἱὲ τοῦ Θε-
οῦ, καὶ ἐντός μου παραμικρὰ τις προσφορά, τὴν ὁποῖαν δέχεσαι εὐχαρίστως εἰς ὅσα
πόδοσιν τῶν ἀπειρῶν εὐεργεσιῶν σου, ἐλάνθῃ τῆς ἐπισκεπτεώς σου πρὸς ἐμὲ, ἡ ψυχὴ μου
κατανυγίσσῃ, τὴν ἑαυτῆς σάρκα μαζὶ μετὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἀνασταυρώσῃ. Διότι
τοῦτο ὅταν σὺ παράσχῃς, ταύτην τὴν χάριν σου, ἀμέσως καὶ αὐτὴ (ἡ ψυχὴ) θὰ ἀρχίσῃ νὰ
πάσχει μετὰ σοῦ, ὁ ὁποῖος ἡζιώθης νὰ ὑπομείνης θάνατον ὑπὲρ ἐμοῦ... Διότι τοιοῦτο-
τρόπως, ὅταν σὺ εὐδοκῇς ἐπ' ἐμὲ, ἡ θλίβη μου λοχὺς θὰ ἐνδυναμωθῇ, ὥστε νὰ ἐξ-
σωθῇ πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ ἑλέους σου, ὁ ὁποῖος ἐμὲ ἐδημιούργησας. Αὕτη θὰ εἴ-
ναι δι' ἐμὲ ἡ οὐράνιος τελεία θεραπεία, Ἰησοῦ ἀπειράγαθε. Τοῦτο θὰ εἶναι εἰς ἐμὲ
τὸ ἀντίδοτον ἐκ τῆς ἰδικῆς σου ἀγάπης. ὦ ἐπίχει, δέομαί σου, εἰς τὰ τραύματά
μου τὰ ἀρχαῖα ἐλέη σου!... Ἰνα, ὅταν γενηθῶ τὸ νέκταρ τῆς χάριτός σου, καταφρο-
νήσω τὴν δονλοπάθειαν τοῦ κόσμου τοῦτον, ἡ ὁποία με σύρει. Κύριε, σὲ παρακα-
λῶ ἄς μὴ εἶναι γλυκὺ εἰς ἐμὲ καθ' ὁλοκληρίαν τίποτε ἐκτός σου... ἄς μὴ μοῦ φαί-
νεται ὥραϊον καὶ νὰ μὴ με εὐχαριστῇ τίποτε παρὰ μόνον σὺ. Τὰ πάντα δέομαί σου,
ἀξιώσόν με νὰ θεωρῶ μηδὲν ἐκτός σου καὶ νὰ καταφρονῶ ὅτι ἐναντιοῦται πρὸς
σέ, νὰ ποθῶ δὲ διὰ παντός, ὅτι εἰς σὲ εἶναι εὐάρεστον !

Γ'.

Κύριε ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ θερμῶς κράζω ἐκ βάθους ψυχῆς μου. Κλίνον
τὰ θεῖά σου ὦτα πρὸς ὑπακοήν, δέομαί σου, τῶν πενιχρῶν μου ἐξομολογήσεων,
τὰς ὁποίας προσφέρω πρὸς σὲ τὸν Σωτήρα μου ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας.

Γλυκύτατέ μου Κύριε, ἔλκυσόν μου τὴν καρδίαν πρὸς σέ διὰ τὰ ἐλευθε-
ρωθῶ ἀπὸ κάθε προσπίθειας καὶ κλίσιν πρὸς πᾶν τερπνὸν τοῦ ματαιίου τούτου
κόσμου, ἡ ὁποία με χωρίζει ἀπὸ σέ. Θερμότεραν πρὸς σὲ ἀγάπην χρεωστοῦμαι,
Κύριε, ἀπὸ τὴν θερμότητα μὲ τὴν ὁποῖαν τὸ νήπιον ἀποβλέπει καὶ προσκολλᾷ-
ται χωρὶς ἀλαζονείαν πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἀνευ τῆς ὁποίας πάσχει καὶ θρη-
νεῖ ἄς μελετᾷ διὰ τοῦτο διαρκῶς ὁ νοῦς μου ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ὅσα ἐκ νεότητός
μου καθ' ὅλον τὸν βίον μου εἰργάσθης εἰς ἐμὲ. Διότι γνωρίζω ὅτι πάρα πολὺ ἡ
ἀχαριστία δὲν ἀρέσκει εἰς σέ, ἡ ὁποία εἶναι ρίζα πάσης φανλότητος πνευματικῆς
καὶ καταξηραίνει κάθε ἀγαθὸν καὶ κατακαίει, καὶ φραγμὸν θέτει εἰς τὴν πηγὴν
τῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπον εὐσπλαγχνίας σου ! Ἀλλ' ἵνα μὴ ἀγνώμων καὶ ἀχαρί-
στος φανῶ εἰς σὲ τὸν Σωτήρα καὶ ἐλευθερωτὴν μου ἀξιωσόν με Κύριε, νὰ σοὶ
προσφέρω καθ' ἑκάστην τὰς ταπεινάς μου εὐχαριστίας.

Διότι ποσάκις ὁ μὲν Ἀδάμ ἐκεῖνος κατέπιε με, Σὺ δὲ ἀπὸ τῶν αὐτοῦ
φραγμῶν ἐξέσπασας ; Ποσάκις ἐξημάρτηκά σοι, ὁ δὲ διάβολος ἦτο ἔτοιμος νὰ
με καταβροχθίσῃ, καὶ σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, μὲ ὑπερησπίσθης ; Ὅτε ἐναντίον
σου ἐγὼ τὴν παρανομίαν διέπραττον, δαίκις παρῆβαινον τὰς ἀγίας σου ἐντολάς,
ἴστατο ὁ ἐχθρὸς μου ἔτοιμος νὰ σύρῃ τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν Ἅδην, καὶ σὺ αὐτὸν
ἡμπόδιζες ! Ἐγὼ μὲν ἐναντίον σου ἐπορευόμην σὺ δὲ μὲ ὑπερησπίσας καὶ ἐγὼ
μὲν δὲν ἐφοβούμην, σὺ δὲ μὲ διεφύλαττες. Ἀπὸ σοῦ μὲν ἐγὼ ἀπεμακρυνόμην
καὶ προσεκολλώμην εἰς τὸν ἐχθρόν μου, σὺ δὲ ἐκείνον, διὰ τὴν νὰ μὴ με καταπύ-
κατεφύβεις. Καὶ ἐνῷ, Κύριε ὁ Θεός μου τόσας εὐεργεσίας μοι ἐπετέλεις ἐγὼ ὁ
ἐλεεινὸς τὰς ἡγνόνων. Διότι τοιοῦτοτρόπως ἐμὲ πολλάκις ἡλευθέρωσας ἀπὸ τῶν
φραγμῶν τοῦ διαβόλου καὶ μετέστησας ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ λέοντος καὶ
ἀπὸ αὐτὸν τὸν Ἅδην πλειστάκις, ἂν καὶ ἡγνόνων, μὲ ἐπανέσωζες. Διότι εἶχον

φθάσει ὁ ταλαίπωρος, ἕως τῶν πυλῶν τοῦ Ἄδου καὶ σὺ μὲ ἠμποδίσες νὰ εἰσέλ-
θῃ ἐντελῶς ἐντὸς τῶν πυλῶν του. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ σωματικοῦ θανάτου συνε-
χῶς μὲ ἐλευθέρωσας, ὁ Σωτὴρ μου, ὅταν μὲ κατέλαβον χαλεπὰ νοσήματα καὶ
περιέπεσον εἰς πολλοὺς κινδύνους καὶ διὰ τῆς γῆς καὶ θαλάσσης. Καὶ ἀπὸ πῆ-
μάλιστα καὶ ἀπὸ μάχαιραν καὶ ἀπὸ παντοῖαν ἄλλην ἐπήρειαν μὲ διέσωσες καὶ
πάντοτε παρεστάθης πλησίον μου βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς μου καὶ κατὰ τὸ ἔλεός
σου μὲ διετήρησες. Διότι ἐγνωρίζεις, ὦ Δέσποτα, ὅτι ἐὰν ὁ θάνατος ἐπὶ ἔρχετο εἰς
ἐμὲ τότε κατεχόμενον ἀπὸ τὰ δεινὰ, θὰ ἐδέχετο τὴν ψυχὴν μου ὁ ἄδης καὶ αἰω-
νίως ἦθελον κολασθῇ μακρὰν σου. Ἀλλ' οἱ οἰκτιρμοὶ σου μὲ ἐπροφύθασαν καὶ ἡ
χάρις σου καὶ μὲ ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώμα-
τος, ὦ Θεέ μου καὶ Κύριε. Τοιαῦτα λοιπὸν καὶ ἄλλα πλεῖστα εἰς ἐμὲ ἐπεδαψί-
λευσας εὐεργετήματα. Ἐγὼ δὲ ἤμην τυφλὸς καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω, ἕως
ὅτου μὲ ἐφώτισας. Τώρα λοιπὸν, ἀρχίζω μόλις νὰ διακρίνω γλυκύτατον φῶς τῆς
ψυχῆς μου, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, ἡ ζωὴ διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἐξακολου-
θῶ νὰ ζῶ, ὁ φωτισμὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου διὰ μέσου τοῦ ὁποίου βλέπω. Ἴδου
τώρα ἐπέλαμψάς μοι καὶ ἐγνωρίζω ὅτι ζῶ διὰ τοῦ πλούτου τῆς χάριτός σου καὶ
τὰς εὐχαριστίας μου εἰς σὲ προσφέρω. Ἄν καὶ εἶναι αὐταὶ εὐτελεῖς καὶ ἀσημαν-
τοι καὶ οὐδέποτε δύνανται νὰ ἐξισωθοῦν πρὸς τὰς εὐεργεσίας σου· ἀλλ' ὅμως ὅ-
σον ἡ ἀσθενεία μου διὰ τοῦ ἔλεους σου ἐπιτρέπει εἰς ἐμὲ χάριτάς σοι καθομολο-
γῶ. Διότι σὺ μόνος ὑπάρχεις ὁ Θεός μου, ὁ δημιουργός μου, ὁ ὁποῖος τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν ἀγαπᾷ καὶ οὐδὲν ἀποστρέφεται ἀπὸ ὅσα ἐδημιούργησας. Ἴδου, ἐγὼ ὁ
πρῶτος εἰμὶ μεταξὺ τῶν ἁμαρτωλῶν, τοὺς ὁποίους διέσωσας, διὰ νὰ γίνω παρά-
δειγμα εἰς τοὺς ἄλλους τῆς ἀπειροπόρου ἀγαθωσύνης σου.

Κύριε, ὁ Θεός μου, θὰ ἐξομολογηθῶ ἐνώπιόν σου τὰς μεγάλας εὐεργεσίας
σου, ὅτι ἠλευθέρωσάς με ἐξ Ἄδου κατωτάτου καὶ ἀπ᾽ αἰὶς καὶ δις καὶ τρίς καὶ ἑκα-
τοντάκις καὶ χιλιάκις.

Καὶ ἐγὼ μὲν πάντοτε ἔσπευδον πρὸς τὸν ἄδην σὺ δὲ πάντοτε με ἐπανήγα-
ες καὶ δικαίως ἠδύναιο χιλιάκις νὰ με καταδικάσῃς ἀλλὰ δὲν ἠθέλησας, διότι ἀγα-
πᾷς τὰς ψυχὰς καὶ μακροθυμῶς ἀνέχεσαι τοὺς ἀνθρώπους ἁμαρτάνοντας, καί-
ρὸν εἰς αὐτοὺς χαρίζομενος πρὸς μετάνοιαν.

Ὡς πολλά, Δέσποτα, ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου, ὡς πολλά τὰ ἐλέη σου!
Τώρα λοιπὸν αὐτὰ διακρίνω, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ διὰ τοῦ φωτός σου ἐννοῶ· ἡ
δὲ ψυχὴ μου ἐκλείπει ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου πρὸς ἐμὲ. ὅτι ἐξήγαγες
αὐτὴν ἐξ Ἄδου κατωτάτου καὶ πρὸς ζωὴν μ' ἐπανήγαγες. Ὅλος νεκρὸς ἐκείμην
καὶ ὅλον με ἐξανέστησας. Καὶ ἰδιόν σου λοιπὸν ἄς εἶναι τὸ ὅλον, ὅτι καὶ ζῶ
καὶ ὅλος ὅλον ἐμαυτὸν εἰς σε προσφέρω. Ὅλον τὸ πνεῦμα, τὴν καρδίαν ὅλην,
ὅλον τὸ σῶμα· ὅλη μου λοιπὸν ἡ ζωὴ εἰς σὲ ἄς εἶναι ἀφιερωμένη, ὦ ἡ ζωὴ μου
σὺ ἡ γλυκύτατη. Ἐπειδὴ καὶ ὅλον με ἠλευθέρωσας, ἵνα καὶ ὅλον με κατὰσχῃς·
ὅλον με ἐπάνευσας, ἵνα καὶ ὅλον με κατέχῃς ἀφοῦ με ἐπανέκτησας.

Αγαπήσω σε λοιπὸν, Κύριε ὁ Θεός μου, ἡ δύναμις μου· ἀγαπήσω σε, ἡ
ἀσσητος ἀγαλλίασίς μου, καὶ ἀξιώσόν με νὰ ζήσω πλέον ὅχι διὰ τὴν ἑαυτὸν
μου ἀλλὰ διὰ σέ. Ὅλη μου ἡ ζωὴ, ἡ ἐν ἁμαρτίαις, ἦτο ζωὴ ἀπωλείας καὶ διὰ
τοῦ ἔλεους σου ἔχει ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ διότι σὺ εἶσαι ὁ Θεός ὁ οἰκτιρμῶν
καὶ ἐλεῶν καὶ εἰς χιλιάς γενεὰς ποιῶν ἔλεος εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὸ ὄνομά
σου τὸ ἅγιον.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν, Κύριε καὶ Θεέ μου, ὁ ἐμὲ ἀγιάζων, διὰ τοῦ νόμου σου
ἔδωκας ἐντολὴν εἰς ἐμὲ νὰ σὲ ἀγαπῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν, μὲ ὅλην μου τὴν
ψυχὴν, μὲ ὅλην μου τὴν διάνοιαν, μὲ ὅλην μου τὴν ἰσχύϊν μὲ ὅλας μου τὰς δυνά-
μεις καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν εὐδοτήτων μου σπλάγγων εἰς ὅλας τὰς ὥρας καὶ τὰς
στιγμὰς τοῦ χρόνου, κατὰ τὰς ὁποίας ἀπολαύω τοῦ πλῆθους τῆς χρηστότητός
σου καὶ τοῦ ἔλεους σου, διότι πάντοτε θὰ ἤμην εἰς τὴν ἀπώλειαν, ἐὰν σὺ δὲν

με ἐκυβέρνης, πάντοτε θὰ ἤμην νεκρός, ἐὰν σὺ δὲν μὲ ἐξωσοίσεις. Καὶ κατὰ πάν-
τα λοιπὸν καιρὸν ὀφειλέτης εἰμι ἐγὼ πρὸς σέ, ὁ ὁποῖος εἰς πάντα καιρὸν τὰς
μεγάλας σου εὐεργεσίας παρέχεις εἰς ἐμὲ. Διότι καθὼς, ἐφ' ὅσον ζῶ οὔτε ὥρα,
οὔτε λεπτόν τῆς ὥρας παρέρχεται χωρὶς ν' ἀπολαμβάνω τὰς εὐεργεσίας σου τοι-
ουτοτρόπως οὐδὲ ἀρμύζει εἰς ἐμὲ νὰ παρέρχεται στιγμή τοῦ χρόνου χωρὶς νὰ
ἔχω σε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ διὰ τῆς μνήμης μου νὰ σὲ ἐνθυμούμαι καὶ νὰ
ἀγαπῶ μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν.

Ἀλλὰ βεβαίως οὐδὲ εἰς τοῦτο ἐγὼ ἔχω τὴν ἱκανότητα, ἐὰν μὴ σὺ ὁ ἴδιος
ἤθελες δώσει εἰς ἐμὲ τὴν δύναμιν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου προέρχεται πᾶν ἀγαθόν «καὶ
πᾶν δῶρημα τέλειον, τὸ ἄνωθεν καταβαίνειν ἐκ σοῦ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων»
πλησίον τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει παραλογὴ ἢ τροπῆς ἀποσχίασμο.

Διότι οὐδὲ τοῦ θέλοντος εἶναι, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ σοῦ τοῦ ἐλεούν-
τος ἡμᾶς διὰ τῆς πρὸς σὲ ἀγάπης.

Ἰδικόν σου, Κύριε, εἶναι καὶ τοῦτο τὸ δῶρημα, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ πᾶν
ἀγαθόν.

Διατάσσεις λοιπὸν, γλυκύτατέ μου Κύριε, ἐγὼ νὰ σε ἀγαπῶ ἐξ' ὁλοκλήρου
δός μοι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐντέλλεσαι καὶ διάτασσε, δι, δῆποτε θέλεις.

Ἀγαπῶ σε Κύριε ὁ Θεός μου προσέτι δὲ καὶ περισσότερον ἐπιθυμῶ πάν-
τοτε νὰ σὲ ἀγαπῶ διότι σὺ εἶσαι τῷ ὄντι μέλιτος παντός γλυκνρώτερος, παντὸς
γάλακτος θρεπτικώτερος καὶ φωτὸς δὲ παντὸς ἐναυγέστερος καὶ χρυσίου καὶ ἀρ-
γυρίου καὶ λίθου τιμίον δι' ἐμὲ ὑπερτιμωτέρος. Ὡς πῶρ τὸ πάντοτε μὲν καίον,
μηδέποτε δὲ ἀποσβεννύμενον. Ὡς ἀγάπη ἡ πάντοτε μὲν ὑπερεκχειλίζουσα μηδέ-
ποτε δὲ ἐλαττουμένη! Περιφλέξον με! Εἴθε νὰ ἀναφθῶ ὁλοκλήρως ἐκ σοῦ.
Ὅλος εἶδε νὰ μεταβληθῶ εἰς πῦρ, ἵνα καὶ ὅλος σὲ ἀγαπῶ διότι ὀλιγώτερον σὲ
ἀγαπᾷ ὁ ἀγαπῶν κατὰ τὸ ἄλλο, ἐκτός ἐὰν διὰ σὲ ἀγαπᾷ. Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ὅτι
σὺ πρῶτος με ἠγάπησας.

Δ'.

Ἰησοῦ γλυκύτατε Χριστέ μου, ἰδικόν σου εἶναι πᾶν τὸ ἀγαθόν. Εἰς σὲ ἀνῆκει ἡ
δόξα καὶ εἰς ἡμᾶς δὲ ἡ αἰσχύνῃ τοῦ προσώπου ἀπομένει καὶ ἡ ἀθλιότης, εἰς τοὺς ὁποίους
πᾶν κακὸν ἀκολουθεῖ, ἂν μὴ σὺ, Κύριε, ἤθελες ἐπινεύσει νὰ ἐλεήσῃς. Ἀλλ' ἐλεεῖς, Κύ-
ριε! Σὺ πᾶν ἐλεεῖς τὸ πλάσμα σου, καὶ ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ σου μεταδίδεις καὶ ἐκ τοῦ πλούτου
τῆς χρηστότητός σου πλουτίζεις ἡμᾶς τοὺς πένιτους· διότι ἀγαπᾷς τοὺς πενιμένους καὶ
διὰ τοῦ πλούτου σου ἀποδεικνύεις πλουτοῦντας.

Ἴδου, Κύριε, πένιτες εἰμὲθα ἡμεῖς τὰ τέκνα σου καὶ τὸ μικρὸν ποίμνιόν σου. Ἀ-
νοῖξον εἰς ἡμᾶς τὰς θύρας τοῦ ἔλεους σου, καὶ φάγονται οἱ πένιτες καὶ ἐμπλησθήσου-
νται καὶ αἰνέσουσί σε οἱ ἐκζητούντες σε διότι γνωρίζω, Δέσποτα, καὶ ὁμολογῶ, ὅταν σὺ
διδάσκῃς, ὅτι, μόνον ὅσοι αἰσθάνονται ὅτι εἶναι πτωχοί, θὰ λάβουν τὸν πλοῦτον τῆς
χάριτος παρὰ σοῦ· ὅσοι δὲ νομίζουν τὸν ἑαυτὸν τοὺς πλούσιον, καθ' ἣν στιγμήν εἶναι
πένιτες, θὰ ἀποκλεισθοῦν ἀπὸ τὸν πλοῦτον σου.

Ἐγὼ λοιπὸν ὁμολογῶ ἐνώπιόν σου Κύριε ὁ Θεός μου, τὴν πτωχείαν μου, ὥστε εἰς
σὲ ν' ἀνῆλθῃ πᾶσα ἡ δόξα, διότι καὶ ἰδικόν σου εἶναι πᾶν ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ὑπ' ἐμοῦ δύ-
ναται νὰ γίνῃ. Ὁμολογῶ, Κύριε, καθὼς μὲ ἐδίδαξας οὐδὲν εἰμὶ ἐγὼ, ἀλλ' ἡ τὸ σύνολον
ματαιότης καὶ σκιά θανάτου καὶ ἄβυσσός τις σκοτεινῇ καὶ γῇ ἄορατος καὶ ἀκατασκεύα-
τος καὶ οὐδὲν ἄνευ τῆς ἰδικῆς σου εὐλογίας φωτίζοντα οὐδὲ τι καρποφοροῦσα παρὰ
μόνον αἰσχύνῃ, καὶ ἀνομίαν καὶ θάνατον. Διότι ἂν ποτε ἀγαθὸν καὶ ἔσχω, παρὰ σοῦ
ἐγὼ ἔσχω! Ἄν δὲ ἔχω τι, ἰδικόν σου εἶναι ἡ παρὰ σοῦ λαβὼν ἔχω. Ἄν ποτε ἐστάθην
ἐνώπιόν σου ἐν μετανόῃ, διὰ σοῦ ἐστάθην· ἀλλ' ὅσκις ἔπεσον διὰ τῆς ἁμαρτίας, ἀπὸ
τὸν ἑαυτὸν μου ἔπεσον. Καὶ θὰ ἤμην αἰετοῦ μετὰ εἰς τὸν πλὴν πεσμένος, ἐὰν μὴ σὺ μὲ

ἀνήμερες ! Καὶ θὰ εὐρισκόμην εἰς τὸ βαθύ πάντοτε σκότος, ἐάν μὴ σὺ ἤθελες ἐμε φωτίσαι ! Πεσμένοι οὐδέποτε θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐγερθῶ, ἂν μὴ σὺ τὴν χεῖράν σου εἰς ἐμέ ἐξέτεινες ! Καὶ ἐνθ' οὐ μὲ ἀνεβίβαζες ἀπὸ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπώλειας, θὰ ἠδυνάμην νὰ πίπτω συνεχῶς, ἂν μὴ σὺ μὲ ὑπεστήριζες καὶ πλεονάκις εἰς τὴν ἀπώλειαν θὰ εἶχον καταντήσαι ἂν μὴ σὺ διακυβευοῦν με ἤθελες σώσει.

Τοιοῦτοτρόπως πάντοτε, Κύριε, πάντοτε μοι ἐπρόφθασαν ἡ χάρις σου καὶ τὰ ἐλέησου ἐλευθεροῦντα με ἀπὸ παντοίων κακῶν . . . Διότι ἂν μὴ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς ἐμέ σὺ δὲν ἐγένεσο ἄριστος βοηθός, πᾶσαν ἐγὼ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου ἠθέλον διαπράξει. Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἀσθενής εἰμι. Νῦν χαίρω καὶ εὐθύς λυποῦμαι· τὴν ἀκμάζω καὶ μετ' ὀλίγον ἀσθενῶ· νῦν ζῶ καὶ μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκω· νῦν φαίνομαι ὅτι εὐτυχὸς καὶ ἀμέσως εἰς δυστυχίαν καταπίπτω· νῦν γελῶ ἐγγύς δὲ κλαίω. Εἰς τοιαύτην μεταβολὴν ὑπόκειται ἡ ὅλη κατάστασίς μου ! Ἰδοὺ, Κύριε, πόση εἶναι ἡ ἀθλιότης τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ὁποίαν ἐγὼ ζῶ καὶ δὲν πτοοῦμαι· πόση μεγάλη μοῦ εἶναι ἡ ταλαιπωρία, τὴν ὁποίαν πάσχω εἰμι καὶ οὐτε πονῶ, οὐτε πρὸς σὲ ἀνακραῶ. Κεκραῶμαι, Κύριε, πρὶν ἢ παρέλθω... ἐξαγορεύω καὶ δὲν θὰ αἰσχυνοῦμαι ἐνώπιόν σου τὴν ἀσθενειάν μου. Βοήθησόν μοι ἡ δύναμίς σου, διὰ τῆς ὁποίας ἐπανακουφίζομαι. Ἐλθέ τὸ φῶς, διὰ τοῦ ὁποίου βλέπω. Ἐμφάνηθι μοι ἡ δόξα σου εἰς τὴν ὁποίαν κατευθυνομαι. Ἐμφάνηθι μοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἡ ζωὴ μου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ποθῶ νὰ ζήσω.

Ἄνδρες, Κύριε, ἄφες, πανάγαθε, ἄφες καὶ ἐλέησον ! Σπλαχνίσθητι τὴν ἀγνωσίαν μου καὶ τὴν πολλὴν μου ὀθλιότητά ! Μῆκε ὡς θρασὺν ἀποδοκιμάσης, διότι ἐγὼ δούλος σου τολμῶ σὲ τὸν Θεόν μου τὸν ἀπειροδύναμον καὶ φοβερόν... ἄνευ συντετριμμένης καρδίας... ἄνευ εὐλαβείας τῆς ἐποφειλομένης καὶ ἄνευ τρόμου αἰνεῖν, εὐλογεῖν καὶ προσκυνεῖν... Διότι, ἐάν οἱ ἄγγελοι προσκυνοῦντες σε καὶ ὑμολογοῦντες τρέμουν... πῶς ἐγὼ δὲν φρίττω ὁ βεβαρημένος ὑπὸ πλήθους ἁμαρτιῶν, ἐνθ' παριστάμενος ἐνώπιόν σου ὕμνον προσάγω καὶ θυσίαν αἰνέσεως; πῶς δὲν καταλαμβάνει φόβος τὴν καρδίαν μου· διὰ τὴν δὲν ὠχρῶ κατὰ τὸ πρόσωπόν; πῶς δὲν τρέμω εἰς τὰ χεῖρά; πῶς δὲν κλαίω ἐνώπιόν σου ἀπαύτως δακρυροῶν; Θέλω, Δέσποτα, θέλω μὲν, ἀλλὰ δὲν ἔχω· διότι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιθυμῶ τοῦτο καὶ δὲν κατορθῶ... Ἀλλὰ ποῖος ποτε καὶ τοῦτο θὰ ἐπιτύχῃ ἄνευ τῆς παρὰ σοῦ χάριτος; Διότι ἡ ὅλη ἡμῶν σωτηρία εἶναι ἰδικόν σου μέγα ἔλεος. Φεῦμοι τῷ ἀθλίῳ, πῶς κατεσκήρυνται ἡ καρδία μου; πῶς δακρύων πηγὰς οἱ ὀφθαλμοί μου ἀενάως δὲν προχέουσιν, ὅσκις ὁ δούλος συνομιλεῖ με τὸν Κύριον αὐτοῦ, ὁ ἀνθρώπος με τὸν θεόν, τὸ κτίσμα με τὸν Κτίστην; ὁ ἐκ τοῦ πληοῦ με τὸν τὰ πάντα ἐκ τοῦ μηδενὸς δημιουργήσαντα. Ἰδοὺ, Κύριε, θεοῦ με κατενωτόν σου ! ὦ γλυκύτατε Ἰησοῦ, ἐνώπιον τῆς μεγάλης χρηστότητός σου ἐξαγορεύω κατ' ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν μου. Ἰδοὺ, Κύριε, ἐν ἀνομίᾳ ἐγὼ συνελήφθην καὶ ἐγεννήθην καὶ σὺ μὲν ἀπέπλυνάς με καὶ καθήγγισας, ἐγὼ δὲ ἔπειτα πάλιν ἐμόλυνα τὴν ψυχὴν μου διὰ μεγαλυτέρων παραπτωμάτων... Ἀλλὰ τοῦ ἔλεους σου Κύριε σὺ μνησθεὶς ἐξήγαγες με ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ σαρκικοῦ πατρὸς μου καὶ ἀπὸ τῶν σκηνωμάτων τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἐνέπνευσάς μοι τοῦ ἀκολουθεῖν σοι μετὰ τῆς γενεᾶς τῶν ζητούντων τὸ πρόσωπόν σου, τῶν διακορευομένων τὴν εὐθείαν ὁδόν σου, τῶν ἐν κρίσεσι ἀγγείας τε καὶ καθαρότητος διατριβόντων καὶ μετὰ σοῦ διὰ παντός ζώντων διὰ τῆς ὑψηλότητός; πτωχεύσεις... ἐγὼ δὲ εἰς τὰ τόσα μεγάλα εὐεργετήματα ἀγνωμονήσας... ἁμαρτίας εἰς ἁμαρτίας προσέθηκα, με τὰς ὁποίας σὲ μὲν ἠτίμασα, τὸν ἑαυτὸν μου δὲ κατεμόλυνα, τὸν δημιουργηθέντα κατ' εἰκόνα σου καὶ ὁμοίωσιν, με τὴν ὑπερηφανίαν, κενοδοξίαν καὶ ἄλλα πάρα πολλά, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ταλαιπωρία μου ψυχὴ καταθλίβεται, διασπαράσσεται καὶ χάνεται. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὰς χεῖρας ἐκτείνας καὶ ὑπὲρ τῆς ἐξαγορᾶς τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων τὸ τοῦ Πατρὸς κατ' ἑαυτὸν ἐκκλῶν, καταξιώσόν με νὰ λάβω τὴν βοήθειάν σου σήμερον· διότι ὁ ἐχθρὸς μου ἐπεμβαίνει κατ' ἐμοῦ ἐπιταγῶν καὶ λέγει· Ὁ Θεὸς ἐγκατέλειπεν αὐτὸν καταδικῶν καὶ κατακλήρωται αὐτὸν ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ ῥυόμενος. Καὶ σὺ, Κύριε, ἕως ποῦτε; Εἰπίστρεψον. Κύριε, ῥυαί τὴν ψυχὴν μου· σώσόν με ἐνεκεν τοῦ ἔλεους σου ! Ἰδοὺ κράζω καὶ δὲν μοῦ

εἰσακούεις; ὀδυνοῦμαι καὶ δὲν με παρηγορεῖς; καὶ τί νὰ πράξω ὁ ἐλεεινότετος; τῆς τοῦ αὐτοῦ λοιπὸν παρηγορίας στερηθεὶς ὁ τάλας ἐγὼ ἀπέροισμα ἀπὸ προσώπων τῶν ὀφθαλμῶν σου ! Οἱμοὶ ἐξεζήτησα ἀγαθὰ καὶ ἰδοὺ τάραχος ! Ἰδοὺ λοιπὸν ἀποθνήσκω καὶ Ἰησοῦς δὲν ὑπάρχει μαζί μου ! Καὶ ἀληθῶς καλλίτερον ἢ το δι' ἐμέ νὰ μὴ ὑπάρχω εἰς τὴν ζωὴν παρὰ νὰ ὑπάρχω ἄνευ τοῦ Ἰησοῦ. Προτιμότερον νὰ μὴ ζῶ καθ' ὁλοκληρίαν, παρὰ νὰ ζῶ ἄνευ τῆς δυνάμεως ζωῆς.

Ἡμαρτον ὁμολογῶ ὑπὲρ πάντα ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς καὶ συναισθάνομαι. ὅτι εἰμαι ἄξιος ἀποστροφῆς καὶ κατακρίσεως, μηδὲ τὴν μετάνοιαν ἔχω ἀρκετὴν πρὸς ἱκανοποίησιν· ἀλλ' ἡ ἰδική σου πάντως φιλανθρωπία εἶναι ἀνωτέρα πάσης ἁμαρτίας. Μὴ λοιπὸν, ἀπειράγαθε Κύριε, μὴ κατ' ἐμοῦ γράψης, δεῖμαί σου, ὅσα σὲ παρεπίκρανα, ἵνα εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου· ἀλλὰ «κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου». Φείσαι τῷ ἀθλίῳ ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως καὶ αἱ βίβλοι τῶν συνειδητήσεων ἀνοιχθῶσι ! Ὅταν περὶ ἐμοῦ λεχθῇ. Ἰδε ὁ ἀνθρώπος καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ ! Τί θὰ πράξω τότε, Κύριε ὁ Θεός μου, ὅταν οἱ οὐρανοὶ θὰ φανερώσων τὴν ἀνομίαν μου καὶ ἡ γῆ ἐναντίον μου θὰ σηκωθῇ; Ἰδοὺ· δὲν θὰ δυνήθω ν' ἀνταπεκρίθω, ἀλλὰ με τὴν νεφελὴν πρὸς τὰ κάτω ἐξ αἰσχύνῃς ἐνώπιόν σου θὰ ἴσταμαι ἐνώπιόν σου τρέμων καὶ καταθρομβούμενος. Οἱμοὶ τῷ ἀθλίῳ τί νὰ εἶπω; Ὁλοφύρου ψυχῇ μου τρισαθλία καὶ ἐποδύρου διότι σὲ Ὀνυμφίον σου ἀπεπέμψατο ὁ Χριστός... Ἀλλὰ σὺ, Δέσποτα Παντοκράτορ, δὲν θέλεις τὸν θάνατον τῶν ἁμαρτωλῶν, οὐδὲ χαίρεις εἰς τὴν ἀπώλειαν τῶν θνητῶν μᾶλλον δὲ διὰ νὰ ἔχουν οἱ θνητοὶ ζωὴν, σὺ ἐπροτίμησας ν' ἀποθάνῃς· ὁ δὲ θάνατος ὁ ἰδικός σου τὸν θάνατον τῶν ἁμαρτωλῶν ἐθανάτωσε καὶ ὅταν σὺ ἀπέθανες, αὐτοὶ ἐξανέστησαν. Καὶ λοιπὸν, δεομαι σου, καθικετεῖω, ἵνα μὴ, ἐνθ' οὐ ζῆς εἰς τὸν αἰῶνα ἐγὼ ἀποθάνω μακράν σου. Ἐκτείνον ἐξ ὕψους τὴν χεῖρά σου καὶ ῥύσαι με ἀπὸ χειρὸς ἐχθρῶν· μήποτε ἐπακρωσῶμαι καὶ εἴπωσι θὰ καταπίωμεν αὐτόν. Ἰδοὺ λοιπὸν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ἔλεους σου σκεπόμενος ἐνώπιόν τοῦ θρόνου τῆς δόξης σου θὰ προσέλθω. Τρέχων, ζητῶ, κράζω, κραυγάζω ὡς οὐ οἰκτιρεῖσής με.

Ε'.

Ἐπάκουσόν μου λοιπὸν ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Ἐπάκουσόν μου ὁ φωτισμὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου! Εἰσάκουσόν μου εἰς ὅσα παρὰ τῆς χάριτός σου ζητῶ καὶ ἀξιῶσόν με, ἵνα ζητῶ πάντοτε ὅσα δύνασαι νὰ μου εἰσακούσης. Ἐάν με παρίδῃς χάνομαι ! Ἐάν ἐπιβλέψῃς εἰς ἐμέ ζῶ. Ἐάν τὴν ἐξ ἐμοῦ δικαιοσύνην ἐκζητήσῃς νεκρὸς ἀπὸ τοῦδε ἐνώπιόν σου ἐπόζω· ἐάν θὰ ἐπιβλέψῃς εἰς τὸ ἔλεός σου καὶ ἀπὸ τοῦ τάφου ἀκόμη σεσηπὸτά με ἀνασταίνεις. Ἰησοῦ μου ὑπεράγαθε, ἀγίασόν με, τὸ σκεῦος τὸ σὸν, τὸ ὅποιον ἐπλασας. Ἐλευθέρωσον αὐτὸ ἀπὸ πάσης κακίας, πλήρωσον τῆς χάριτός σου καὶ συντήρησον πλήρως τῶν δωρεῶν σου ὥστε ν' ἀναδείξῃς αὐτὸ σκῆνωμα ἐπάξιον τῆς ἐνοικησέως σου καὶ νῦν καὶ ἀείποτε. Χριστέ μου γλυκύτατε, εὐμενέστατε, ἐρασμιώτατε, χαριέστατε, πανσθενέστατε, ποθεινότατε, ὑπερτιμώτατε, περικαλλέστατε, μέλιτος γλυκύτερε, γάλακτος καὶ χιόνος λευκότερε, νέκταρος ἡδύτερε, χρυσοῦ τε καὶ λίθων τιμίων ἀξιοτιμότερε καὶ γηϊνῆς ἀπάσης περιουσίας τε καὶ δόξης· ἀσυγκρίτως ὑπερφερέστερε. Τί λέγω, ὦ Κύριε ὁ Θεός μου; ἡ μόνη ἐλπίς μου; τὸ ὑπέρομεγα ἔλεός μου; τί λέγω, ὦ γλυκύτης ὑπερευδαιμονεστάτη καὶ πανασφαλεστάτη; τί λέγω ὅτι ὠφείλον νὰ λέγω. Εἴθε νὰ ἠδυνάμην νὰ λέγω τοιαῦτα ὅποια αἱ ὕμνοι σου ἐκεῖνα ἀγγελικαὶ χοροστασίαι !

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ λυτρωτής μου, τὸ ἔλεός μου ἡ σωτηρία μου σὲ ἀνυ-

μῶν. Σοὶ εὐχαριστῶ. Κύριε, ἡ ἀγαθότης σου μὲ ἔσωσεν, ἡ φιланθρωπία σου μὲ ἐξήγγισεν ἀπὸ τοῦ προγονικῶν ἀμάρτημα καὶ ἡ μακροθυμία σου μετὰ τὴν καθάρσιν ἐκείνην, ἃν καὶ ἐκυλίσθην εἰς βόρβορον ἄλλων ἀμαρτημάτων μέχρι τοῦδε μὲ ὑπέμεινε καὶ μὲ διέθρεψε καὶ περιέμεινε. Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ πλάστης μου καὶ ἀντιλήπτωρ μου, σὲ διψῶ, σὲ πεινῶ, σὲ ποθῶ πρὸς σὲ στεναίω, σὲ πολὺ ἐπιθυμῶ, Ὑπεράγαθε Κύριε, γνωρίζω καὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος τῆς ἀγάπης σου ἐγὼ ἀλλὰ βεβαίως καὶ ἄξιον καὶ δίκαιον εἶναι, ἵνα δουλεύῃ εἰς σὲ τὸ πλάσμα σου. Ποίησόν με λοιπόν, Κύριε, μὲ ὅποιον τρόπον θέλεις νὰ παύσω ἀπὸ τοῦ νὰ ἀμαρτάνω ὥστε, καθὼς ὀφείλω, νὰ δύναμαι νὰ δουλεύω εἰς σὲ, διότι σὺ μὲ ἐξηγόρασες ἐν τῇ αἱματί σου τῷ Παναγίῳ καὶ ἔδωκάς μοι σημείωσιν, τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, τοῦ φυγεῖν ἀπὸ προσώπου τῶς τοῦ ἐχθροῦ μου διαβόλου. Ὅσάκις δὲ μὲ προσβάλλει αἰσχρὰ τις ἐνθυμήσις, εἰς τὰς πληγὰς σου, Χριστέ μου, ἀμέσως ἀνατρέχω. Ὅσάκις ἡ σὰρξ μὲ πιέζει διὰ τῆς ἐπαναμνήσεως τῶν πληγῶν σου τοῦ Κυρίου μου ἐλευθεροῦμαι. Ὅσάκις ὁ διάβολος ἐνέδρας μου παρασκευάζει εἰς τὰ ἐλεήμονα σπλάγχνα σου, Κύριέ μου, καταφεύγω καὶ ἀποχωρεῖ ἀπ' ἐμοῦ. Ἐὰν ἀκολασίας ἐκπύρωσις ἐνεγερθῇ εἰς τὰ μέλη μου, διὰ τῆς μνήμης τῶν μωλώπων σου, Ὑῖ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἀποσβέννυται. Καὶ εἰς πᾶσαν ἐν γένει ἐναντίον μου περίστασιν, δὲν εὗρον τόσον δραστήριον φάρμακον, ὅσον τὰ τραύματά σου Χριστέ μου. Μὲ αὐτὰ ἐγὼ ἀσφαλῶς κοιμῶμαι καὶ μὲ αὐτὰ ἀναπαύομαι. Χριστέ Βασιλεῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανες. Καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε τόσον κατὰ πικρὸν ὥς θανάτου, ὅσον ἐκεῖνος ὅπου δὲν ἐπιδέχεται τὴν θεραπείαν τῆς ψυχῆς διὰ τοῦ θανάτου Σοῦ τοῦ Χριστοῦ μου. Ὅλη μου ἡ ἐλπίς εἰς τὸν θάνατόν σου Κύριέ μου ἔχειται. Ὁ θάνατός σου εἶναι ἡ ἀξιωμαθία μου. Αὐτός ἡ καταφυγή μου, ἡ σωτηρία μου, ἡ πρὸς ζῶν ἐξανάστασις μου. Ἀξιωμαθία μου δὲ αὐτὴ ἡ τοῦ Κυρίου μου εὐσπλαγχνία εἶναι.

Οἱ ἡλιοι σου καὶ ἡ λόγχη κραυγάζουν εἰς ἐμέ, ὅτι ἀληθῶς συνεφιλόνην μετὰ Σοῦ Δέσποτα Χριστέ μου, ἐὰν Σὲ ἀγαπήσω. Ὁ Λογγίνος μὲ τὴν λόγχην τὴν πλευράν σου Χριστέ, διήνοιξε δι' ἐμέ, καὶ ἐγὼ εἰσῆλθον καὶ ἀσφαλῶς ἐδῶ ἐπαναπαύομαι. Ὁ φοβούμενος ἄς ἀγαπήσῃ, διότι ἡ ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον. Οὐδὲν τόσον ἰσχυρὸν εἶναι οὐδὲν τόσον δραστήριον ὑπάρχει φάρμακον κατὰ τῆς φλογὸς τῆς ἀμαρτίας ὅσον ὁ τοῦ Σωτῆρος μου θάνατος.

Ἐξέτεινες τοὺς βραχίονάς σου ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ τὰς χεῖράς σου ἐφήλωσας καὶ εἶσαι ἕτοιμος πάντοτε τοὺς προσερχομένους εἰς σὲ ἀμαρτωλοὺς νὰ ἐναγκαλισθῇς! Εἰς τὰς ἀγκάλας σου, Σῶτερ μου, θέλω καὶ νὰ ζῶ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω. Αὐτόθι ἐν ἀσφάλειᾳ καὶ μετὰ θάρρους θὰ ψάλλω. «Ὑψώσω σε Κύριε ὅτι ὑπέλαβές με καὶ οὐκ εὐφράνας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ' ἐμέ», Ἐκκλινες ὁ Σωτὴρ μου τὴν κεφαλὴν Σου, ὅταν ἀπέθνησκας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διὰ νὰ καταφιλήσῃς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἠγάπησες. Τοσάκις δὲ καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὸν Θεὸν καταφιλοῦμεν, ὁσάκις διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης καταनुσσοῦμεθα.

Σ'.

Ψυχὴ μου, ἡ ὁποία ἐπλάσθης κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξηγοράσθης μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐμνηστεύθης, διὰ τῆς πίστεως μὲ τὸν Νυμφίον σου

Χριστὸν καὶ ἐπροικίσθης μὲ τὰς πλουσίας δωρεὰς τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου καὶ προσελήθης μὲ τοὺς ἀγγέλους νὰ ζῆς εἰς τὸν αἰῶνα, ἀγάπα τὸν ἀγαπήσαντα τόσον πολὺ σέ, πρόσχε διὰ παντός εἰς μόνον τὸν Νυμφίον σου, ὁ ὅποιος μετὰ τόσης στοργῆς σὲ παρακολουθεῖ. Ζῆτει τὸν σὲ ζητοῦντα, ὁ ὅποιος σὲ ἠγάπησεν πολὺ πρὶν σὺ ἀγαπήσῃς Αὐτόν, διότι Αὐτός διὰ ἐσὲ εἶναι ὁ ἁγίος καὶ τὸ βραβεῖον. Αὐτός ὁ καρπός, αὐτός καὶ ἡ ἀπόλαυσις. Καταγίνου εἰς τὴν μελέτην τοῦ γλυκυτάτου ὀνόματός του, ὁ ὅποιος σὲ προσκαλεῖ καὶ φροντίζει περὶ σοῦ. Γίνου μετὰ τοῦ καθάρου καθαρὰ, μετὰ τοῦ ἁγίου ἁγία. Ὁ Χριστός, ὃν καὶ ἐπιεικὲς καὶ πολυέλεος, ἀγαθὸς καὶ ἐπιεικεὶς ὡσαύτως καὶ πρᾶξις καὶ ταπεινός καὶ φιλελεήμονας ζητεῖ τοὺς δούλους του... Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ σου, ὅταν ὀλοὶ θὰ ἀποχωρισθοῦν ἀπὸ σέ, Αὐτός δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ, ἀλλὰ θὰ σὲ διαφυλάξῃ ἀπὸ πάντων τῶν κατὰ σοῦ βρυχυμένων δαιμόνων καὶ οἱ ὅποιοι εἶναι ἔτοιμοι ὡς κατὰ βρομα νὰ σὲ θέσουν ἐνώπιόν των καὶ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ ὁ Νυμφίος Σου εἰς χώραν ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων, ἐν τῇ ἁγίᾳ Ἱερουσαλὴμ, ἐνθα τὸ ἀγγελικὸν θὰ ἀκούσῃς ἐκεῖ ἄσμα «ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαββᾶώθ, πλήρης ὁ οὐρανός». Ἐκεῖ ὁδοὶ εὐφροσύνης, φωνὴ ἀγαλλιάσεως καὶ σωτηρίας, φωνὴ εὐχαριστίας καὶ αἰνέσεως. Ἐκεῖ τὸ ἀλληλουῖα ἔχει ἀδίδως, ἐκεῖ ἡ ὑπερέχουσα δόξα καὶ τὰ ἀγαθὰ πάντα. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ἀνάγκη, ἡλίου ἢ σελήνης, διότι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ φωτίζει αὐτὴν καὶ ὁ λόγος αὐτῆς εἶναι τὸ Ἀρνίον, ὅπου θὰ ἐκλάμπουν ὁἱ ἅγιοι ἐπὶ τοῦ στερεώματος ὡς κατέρες εἰς αἰῶνας αἰώνων. Οὐδαμῶς ἐκεῖ διχογνωμία. Παντοῦ συμφωνία καὶ ἁρμονία. Μία τῶν ἁγίων συμπάντων θάειναι ὁμόνοια. Εἰρήνη τὰ πάντα καὶ φαιδρότης ἐκεῖ συγκρατεῖ. Πάντα γαλήνια καὶ ἡσύχια. Ἡ δὲ δόξα καὶ χαρὰ διηνεκής. Οὐδὲ εἶδε ποτὲ ὀφθαλμός, οὐδὲ ἤκουσεν οὖς, οὐδ' ἀνέβη ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου, ὅσα ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.

Ω! Μακαριότης βασιλείας αἰωνίου, εἰς τὴν ὁποῖαν Σὺ, Κύριε, βασιλεύεις, εἰς τὸν αἰῶνα καὶ οἱ ἅγιοι πάντες μετὰ Σοῦ, θὰ βασιλεύουσιν, περιβεβλημένοι τὸ φῶς ὡς περ ἱμάτιον, φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς στέφανον ἐκ λίθου τιμίου!

Ὁ βασιλεὺς πέρασ οὐκ ἔχουσα, βασιλεὺς πάντων τῶν αἰώνων, ὅπου αἱ ψυχαὶ τῶν ἁγίων πάντων ἀναπαύονται ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει, πᾶσα δὲ ἀπ' αὐτῶν ἀπέδρα λύπη, ὁδὸν καὶ στεναγμός! Ω! μακάριοι ὄντως, καὶ τρεῖς καὶ τετράκις μακάριοι, ὅσοι ἐκδυθέντες πάντα ἤδη τὰ κακὰ, εἰς τὴν ἀμάρτανον ἐκείνην δόξαν κατηξιώθησαν νὰ φθάσουν.

Ω! τρισμακάριοι ἀληθῶς, ὅσοι ἀπὸ τοῦ πελάγους τοῦ παρόντος βίου, ἀπὸ τῆς ἐξορίας ταύτης πρὸς τὴν ἀρχαίαν καὶ μακαρίαν πατρίδα ἠξιώθησαν νὰ ἀπολήξουν.

Μακάριοι αἱ ψυχαὶ αἱ ἐλευθερωθεῖσαι ἀπὸ τῆς φυλακῆς καὶ τοῦ σκότους καὶ τῆς ματαιότητος τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸν νυμφῶνα τοῦ Κυρίου, ὅπου ἡ πάντερπνος εὐδαιμονία καὶ ἡ ἀδίδος μακαριότης καὶ ἡ μακαρία Τριάς καὶ ἡ ἐνιαῖα θεότης καὶ ἡ τῆς θεότητος μακαριωτάτη θραύσις, ἥτις εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ Κυρίου μου.

Μακάριοι οἱ ὑπομένοντες τὴν θλίψιν τῆς σαρκός, τὴν θλίψιν τῶν πειρασμῶν ἵνα τὸν Χριστὸν ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ δυνήθῃσι νὰ ἴδωσι καὶ μετὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ νὰ ἀναστρέφονται. Ω! τρισμακάριοι οἱ τοιοῦτοι! ὅσοι ὑπέμειναν τοὺς πειρασμούς

τῶν δαιμόνων, τὰς αἰτίαις τῶν σωματίων, τὰς σκληραγωγίας τῆς ἀσκήσεως, τὰς πικρίας ἐκ τοῦ κόσμου, τὰς δοκιμασίας τοῦ παρόντος αἰῶνος ἵνα τῆς βασιλείας τοῦ οὐρανοῦ μέτοχοι γένωνται, ἐνθα ἀντὶ τῶν προσκαίρων τὰ αἰῶνια, ἀντὶ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα ἀπέλαυσαν!

Μακάριος ὁ ἐρημικός καὶ ἡσυχαστής, ὁ διὰ τὸν Χριστὸν ἀποθνήσκων καθ' ἐκαστὴν ἡμέραν καὶ πρὸς τὸν κόσμον καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκός, ὁ ἀδιαλείπτως ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ καρδίας καὶ διανοίας προσέχων διὰ παντός καὶ ἐν τῷ θνήθῃ τῷ ἀκόμῃ τούτῳ σαρκίῳ προαπολαμβάνων τὸν γλυκασμὸν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ τί ἀπαιτεῖ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὦ τάλαινα ψυχὴ, ἵνα εἰσέλθῃς εἰς αὐτήν; Σὲ αὐτὴν ζητεῖ. Παράδος τὸν ἑαυτὸν σου διὰ νὰ ἀπολαύσῃς ἐκεῖνην.

Χριστὸς ἑαυτὸν παρέδωκεν, ἵνα σὲ ἀναδείξῃ ἐκλεκτὴν καὶ ἄμωμον καὶ παραστήσῃ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ δεδοξασμένην, μὴ ἔχουσαν σπίλον, ἢ ρυτίδα ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ ὡσαύτως καὶ σὺ παράδος τὸν ἑαυτὸν σου εἰς τὸ θέλημα τοῦ Νυμφίου σου Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἵνα ἀξιωθῇς νὰ αἰσθανθῇς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ καὶ νὰ μὴ βασιλεύῃς εἰς τὸ θνητὸν σου σῶμα ἢ ἁμαρτία, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος εἰς κληρονομίαν αἰωνίου ζωῆς.

ᾧ ψυχὴ δένδρον ἄκαρπον, ποῦ εἶναι οἱ καρποὶ σου;

Ὁμολογῶ σοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ, Κύριέ μου, καὶ καταθριαμβεύω ἐνώπιόν σου, πάσας τὰς ἀκοσμίας, τὰς ὁποίας τρέφω εἰς τὴν ψυχὴν μου ἢ ὀργιλότητος καὶ ἢ ἀνυπομονησίας, ἢ μισοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦς ἁγίους ὅλους Διχονοίας, ἢ Ἀγανάκτησις καὶ Ἀδημονία, ἢ Μνησικακία καὶ ἢ Ἀκηδία, ἢ Λαιμαργία καὶ Διαγογγυσμός, ἢ Τρυφῆς καὶ Σπατάλης ἐπιθυμίας, ἢ τῆς σαρκὸς ἡδυπάθειας, καὶ ὁ χειμὼν τῆς ἀκολασίας, ἢ ἀνθρωπαρέσκεια καὶ υπερηφανία καὶ πλεῖστα δὲ προσέτι ὅμοια πρὸς αὐτὰ εἶναι τὰ πάντα μὴ τὰ ὁποία σπαράσσεται ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ μου.

ᾧ ψυχὴ μου, δένδρον ἄκαρπον, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει καὶ τῆς ἀξίνης καὶ πυρὸς γέγονες ἀξία. Τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Οἱ μοι! τὸν Κύριόν μου καὶ Θεόν διὰ τῆς ἁμαρτίας καθύβρισα! Οὐχὶ πᾶσα ἁμαρτία ὕβρις εἰς τὸν Θεόν λογίζεται δι' ἀθετήσεως, ἡ δὲ εἰς τὸν Θεὸν ὕβρις πόσον μέγα κακόν; Ἰησοῦ ἀπειράγαθε Κύριε, διατί ἄλλο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατήλθες καὶ εἰς ἐπινειδίστον θάνατον τὸν ἑαυτὸν σου παρέδωκας παρὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἁμαρτωλῶν, ὧν πρῶτος εἰμι ἐγώ;

Z'.

Στέναζον λοιπόν, ὦ ψυχὴ, θερμῶς, πόθῃστον σφοδρῶς, ἵνα ἀξιωθῇς εἰς τὴν ὑπερκόσμιον ἐκεῖνην οὐρανίαν πόλιν νὰ φθάσῃς περὶ τῆς ὁποίας ἐλάλησαν τὰ τόσον δεδοξασμένα, ὅπου εἶναι τῶν εὐφραυνόμενων πάντων ἡ κατοικία. Διὰ τῆς ἀγάπης θὰ δυνηθῇς νὰ ἀναβῇς πρὸς αὐτήν. Οὐδὲν εἶναι ἀδύνατον, οὐδὲν εἶναι δύσκολον εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὸν γλυκύτατον τῆς ψυχῆς νυμφίον Χριστόν. Ψυχὴ ἀγαπῶσα συνεχῶς ἀναβαίνει. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς δὲν παύουν νὰ κηρύττουν ὅτι ὀφείλω νὰ ἀγαπῶ τὸν Κύριον καὶ Θεόν μου.

Δέομαι σου λοιπόν, γλυκύτατέ μου Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου καὶ νυμφίός μου, δι' ἐκεῖνας τὰς ζωοπαρόχους πληγὰς, τὰς ὁποίας ὑπέφερες διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν διὰ τὸ πολῦτιμον ἐκεῖνο καὶ πανάγιον αἷμα, τὸ ὅποιον ἐξ αὐτῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐξεπέγαγεν, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐξηγοράσθημεν, τραυματίστον τὴν φιλαμαρτήμονα ψυχὴν μου, χάριν τῆς ὁποίας ἐπροτίμησας καὶ ν' ἀποθάνῃς, τραυματίστον αὐτὴν μὲ τὸ πεπυρωμένον καὶ ἰσχυρότατον βέλος τῆς υπερβολικῆς σου ἀγάπης. Τραυματίστον μου τὴν καρδίαν μὲ τὸ βέλος τοῦ ἁγίου σου πόθου διὰ νὰ λέγῃ πρὸς Σὲ ἡ ψυχὴ μου τετρωμένη διὰ τῆς πρὸς Σὲ ἀγάπης εἶμαι, ὥστε εἰς ἐμὲ ἀπὸ τοιοῦτον τραῦμα νὰ ρέωσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἡμέραν καὶ νύκτα τὰ δάκρυα.

Δός μοι ταύτην τὴν χάριν διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, Κύριε καὶ διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, ὥστε νυκτὸς καὶ ἡμέρας τὰ δάκρυά μου νὰ γίνωνται ὁ ἄρτος μου, διότι Σὺ ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης καὶ ὁ ἀρετῆς ἀπάσης καθηγεμῶν, ἐδίδαξας ἡμᾶς καὶ διὰ λόγου καὶ διὰ παραδείγματος νὰ θρηνηῶμεν καὶ νὰ ὀδυρόμεθα εἰπὼν «μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται». Σὺ ἐπὶ τῷ φίλῳ σου ἔκλαυσας τεθνηκότι καὶ πολλὰ δάκρυα ἔχυσες διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐπιγεῖου Ἱερουσαλὴμ, ἡ ὁποία σὲ ἠθέτησε. Δέομαι σου λοιπόν, Ἰησοῦ πανάγαθε, δι' ἐκεῖνα τὰ πολῦτιμα δάκρυα, δι' ὅλους τοὺς οἰκτιρμούς σου, δός μοι ταύτην τὴν χάριν τῶν δακρύων, τὴν ὁποίαν πολὺ ἐπιθυμεῖ καὶ ἐφίεται ἡ ψυχὴ μου. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ, Κύριε, καὶ ἐλέησόν με, διότι αἱ θλίψεις τῆς καρδίας μου ἐπληθύνθησαν. Δός μοι τὰ δάκρυα ἐξ ὅλης μου ἑσώθεν τῆς καρδίας, τὰ ὁποῖα νὰ δύνανται νὰ λύσουν τὰς σειρὰς τῶν πολλῶν μουκαὶ μεγάλων ἁμαρτημάτων καὶ νὰ φέρουν τὴν οὐρανίαν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν εἰς τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν μου. Δὲν δύναμαι Κύριε νὰ ἔχω ταύτην τὴν χάριν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου, παρὰ μόνον διὰ τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, τὸ ὅποιον εἰς μετάνοιαν τοὺς ἐξ ἁμαρτάνοντας δόχηται καὶ πρὸς τὸν θῆνον παρακινεῖ.

Δός μοι αὐτὴν τὴν χάριν τῶν δακρύων, Κύριέ μου ὡς ἔδωκας αὐτὴν εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν, εἰς τὰ ἔχνη τῶν ὁποίων ἀξίωσόν με νὰ βαδίσω, θρηνῶν διὰ παντός τὸν ἑαυτὸν μου, καθὼς ἐκεῖνοι τοὺς ἑαυτούς των, ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐπωδύροντο. Μὲ τὰς πρεσβείας ἐκεῖνων, οἱ ὁποῖοι εἰς Σὲ εὐηρέστησαν καὶ εἰς Σὲ πιστῶς ἔδωκεν, οἰκτεῖρον καὶ ἐμὲ τὸν λίαν ἐλεεινὸν καὶ ἀνάξιον δούλόν σου καὶ παράσχου μοι τὸ χάρισμα τῶν δακρύων διὰ παντός, ὥστε ν' ἀξιωθῶ νὰ παρουσιασθῶ κατενώπιόν σου, ὁ Θεός μου, διὰ τὸ πῦρ τῆς συντριβῆς, ὡς ὀλοκαύτωμα πτόν καὶ μεμειλωμένον ἐπὶ τοῦτῃς ἐμῆς καρδίας θυσιαστηρίου σφραγισθέν, εἰς ὁμῆν εὐωδίας εἰς Σὲ πρὸς σφερόμενον. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ποίησόν με νὰ κλαίω ἀκαταπαύστως χωρὶς νὰ δέχωμαι οὐδεμίαν παρηγορίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος βίου, ὥς ὅτε ἀξιωθῶ νὰ ἴδω Σὲ τὸν νυμφίον μου τὸν κάλλει ὥρατον καὶ Θεόν μου καὶ Κύριον, καὶ ἀνακράξω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἀγαπῶντων Σὲ ἐκλεκτῶν πλήρης ἀνερμηνεύτου ἀγαλλιάσεως λέγων. Ἰδοὺ λοιπόν θνητὸν ἐπὶ τοῦ θανάτου, αὐτὸν τώρα βλέπω. Ὅπερ ἐπὶ ἡλπίζον τῶρα πλέον κατέχω. Ὅπερ ἐζήτητον τώρα ἀπολαμβάνω. Διότι εἰς τοὺς οὐρανούς με ἔκτεινον συνήφθην, τὸν ὅποιον ἐπὶ τῆς γῆς ζῶν ἐξ ὀλῆσεως τῆς ψυχῆς ἠγάπησα. Αὐτὸν ἀνυμῶ, εὐλογῶ καὶ προσκυνῶ τὸν Θεόν μου τὸν ζῶντα καὶ βασιλεύοντα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Χάρισαί μοι Κύριε, τὸ φοβεῖσθαί Σε· χάρισαί μοι καρδίας κατάνυξιν, διανοίας

ταπεινώσιν, συνειδήσεως καθαρότητα· χάρισάι μοι τὸ νὰ δύναμαι πάντοτε νὰ διατηρῶ, τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην καὶ μηδέποτε νὰ λησμονῶ τὰ ἁμαρτήματά μου, μηδὲν δὲ νὰ ἐξετάζω τὰς ἐλλείψεις τῶν ἄλλων· Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμὲ ἀπὸ θρόνου ἀγίας μεγαλοσύνης Σου, φέσαι τῶν ἁμαρτιῶν μου, φέσαι τῶν ἀνομιῶν μου, φέσαι τῶν χαλεπῶν μου ἐγκλημάτων. Ἐπίσκεψάι με ἀσθενοῦντα, θεραπεύσον νοσοῦντα, ἴασαι παραλυθέντα, ἐγείραι νεκρωθέντα.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με. Καὶ παράσχου μοι τὴν ἄφειδον πάντων τῶν ἁμαρτημάτων μου, δέομαί Σου, Κύριε. Εἰσάκουσον ὁ Θεός μου, εἰσάκουσον ὁ φωτισμός μου. Γλυκύτατε, εὐμενέστατε, προσφιλέστατε, ποθεινότε, περικαλλέστατε Κύριέ μου, ἴασάι με καὶ ἰαθήσομαι, σῶσον με καὶ σωθήσομαι. Ἐπίχεε εἰς τὴν καρδίαν μου τὸν γλυκασμόν τὸν ἐκ τοῦ ἐλέους σου, ὥστε νὰ μὴ ἐπιθυμῶ καὶ νὰ μὴ διανοοῦμαι μηδὲν γῆινον, μηδὲν σαρκώδες, ἀλλὰ Σὲ μόνον νὰ ἀγαπῶ, Σὲ μόνον εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ εἰς τὰ χεῖλη νὰ φέρω!

Ἐγχαράξον διὰ τοῦ δακτύλου Σου εἰς τὸ στήθος μου τὴν γλυκυτάτην μνήμην τοῦ μελισταγοῦς Σου ὀνόματος. Ἐπίγραφον εἰς τοὺς πίνακας τῆς καρδίας μου τὸ ἅγιόν Σου θέλημα καὶ τὰ Σὰ δικαιώματα, ἵνα ἀξιωθῶ Σὲ τὸν γλυκυτάτόν μου Κύριον καὶ τὰς ἐντολάς Σου πάντοτε καὶ ἀπανταχοῦ πρὸ ὀφθαλμῶν νὰ ἔχω καὶ νὰ εὐφραίνωμαι κατὰ τὸ γεγραμμένον «ἐμνήσθην τοῦ Θεοῦ καὶ εὐφράνθη». Ἀγαφον εἰς τὴν ψυχὴν μου ἐκεῖνο τὸ πῦρ, τὸ ὅποιον ἐπὶ τῆς γῆς ἐπεμψας καὶ σφόδρα ἠθέλησας, ἵνα δι' αὐτοῦ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὰς κιβδήλους ἀγαπήσεις τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου τούτου. Πύρωσόν με, ὦ ἀγάπη οὐρανία, ὁλόκληρον μὲ τὴν φλόγα Σου τὴν ἁγίαν, μὲ τὸν πόθον Σου, μὲ τὴν τερπνότητά Σου καὶ ἀγαλλίασιν, μὲ τὴν ὁρεξίν καὶ ἐφειδὸν πρὸς Σὲ τὴν ἁγίαν καὶ ἀγαθὴν καὶ ἀγνήν καὶ καθαρωτάτην· διότι ἡ μὴ ἀγαπῶσα Σε ψυχὴ τὸν κόσμον ἀγαπᾷ, εἰς τὴν ἁμαρτίαν δουλεύει εἰς μοχθηρίας ὑποπίπτει, οὐδέποτε ἐφυσυχίζει, οὐδέποτε εἰς ἀσφάλειαν εὐρίσκεται. Ἀξιώσόν με λοιπόν, ὦ πανοικτίρμον Κύριε, μακρόθυμε καὶ πολυέλεε, νὰ δουλεύῃ εἰς σὲ πάντοτε, ἡ διάνοιά μου καὶ νὰ καίεται ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς Σε. Ὡς ἀναπαυθῇ ἡ ψυχὴ μου ἐν Σοί, ὁ Θεός μου. Ἀξιώσόν με νὰ ψάλλω τὰς ὕμνων Σου καὶ ὠδούς Σου καὶ φιλανθρωπίαν Σου ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἐλθέ, δέομαί Σου, εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ λύτρωσαί με ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ ἐχθροῦ καὶ παντὸς μετωρισμοῦ. Ἀρπάσον τὸν νοῦν μου πρὸς Σέ. Ἰδοὺ, ἐπὶ τῆς θύρας ἐστηκώς κρούω, ἀνοιξόν μοι τὴν θύραν τοῦ ἐλέους Σου. Ἐλέησόν με κατὰ τὸ μέγα Σου ἔλεος καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου, μὲ τοὺς ὁποίους ἡμᾶς ἐπεσκέψης, ἀνατολὴ ἐξ ὕψους. Δώρησαί μοι, ἵνα καὶ διὰ τῆς καρδίας καὶ μὲ τὰ χεῖλη καὶ μὲ ὅλα μου τὰ ὄσα ὕμνω καὶ δοξάζω Σε. Αὕτη εἶναι ἡ παρηγορία μου εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον τῆς ἐνταῦθα ἐξορίας μου. Διὰ τῆς χειρὸς Σου κάταχε τὴν καρδίαν μου, διότι ἄνευ Σοῦ, δὲν δύναται εἰς τὰ ὑψηλότερα νὰ ἀνυψοῦται. «Οἱμοι, ὅτι ἡ παροιμία μου ἐμακρύνθη! Κατεσκήνωσα μετὰ τῶν σκηνωμάτων Κηδάρ, πολλὰ παρώκησεν ἡ ψυχὴ μου. Τίς δώσει μοι πτέρυγας ὥστε περισσεύας καὶ πετασθήσομαι καὶ καταπαύσω; Ἰδοὺ ἐμάκρυνα φυγαδεύων καὶ ἠλίσθη ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐκζητῶν Σε τὸν Θεόν μου». Οὐδὲν εἶναι δι' ἐμὲ τόσον γλυκὺ, ὅσον τὸ νὰ ζῶ ἐν τῷ Κυρίῳ μου. Ἐμοὶ γὰρ ἀγαθὸν ἐστὶ τὸ τῷ Θεῷ προσκολλησθαι.

Ὡς θαυμαστά! ὡς ὥρατα! ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων! Ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ἁμαρτωλὸς ψυχὴ μου διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτά. Κύριε ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου. Μίαν ἡτσηάμην παρὰ Κυρίου, ταύτην ζητήσω, τοῦ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου! Ὡς ἐπιποθεῖ ἡ ἐλπίς μου πρὸς Σὲ ὁ Θεός· πότε ἤξω καὶ ὀφθῆσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ; » Πότε αὐτὸν θὰ ἴδω εἰς τὴν γῆν τῶν ζώντων; Διότι εἰς ταύτην τὴν γῆν τῶν θνησκόντων δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν με θνητοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ γίνῃ ὁρατός. Πότε λοιπόν θὰ μεταβῶ εἰς τὸν θαυμαστὸν ἐκεῖνον καὶ ὡραϊστικὸν οἶκόν σου, ὅπου ἤχῃ φωνὴ ἀγαλλιότητος καὶ ἐξομολογήσεως ἐν σκηνῇ δικαίων; Μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ οἴκῳ Σου, Κύριε, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων αἰνέσουσί Σε. Ὡς μάκαρες καὶ ὄντως παμμάκαρες ἐκεῖνοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου εἰς τὴν οὐράνιον ἐκεῖνην κληρονομίαν Σου! Ἰδοὺ, Κύριε, οἱ ἄγιοί Σου ὥσει κρίνα ἐνώπιόν Σου ἀνθοῦσιν. Ὡς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός Σου, Κύριε! Πόσον θαυμαστὰ ἐμπνέεις εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀγαπώντων Σε Κύριε; Πόσον ὑπερφυῖς εἶναι ἡ γλυκύτης τῆς ἀγάπης σου, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνουν οἱ δούλοι Σου· δὲν ἀγαποῦν τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ σέ· καὶ δὲν ζητοῦν τίποτε ἄλλο...; μηδὲ ἐπιθυμοῦν νὰ σκέπτονται ἄλλο τι πλὴν Σοῦ! Εὐτυχεῖς ἀληθῶς καὶ μακάριοι, εἰς ὅσους Σὺ μόνος ὑπάρχεις ἡ ἐλπίς, χαριτόβλυτε καὶ γλυκύτατε καὶ ὑπεραγάπητε Κύριε, τῶν ὁποίων ἅπαν τὸ ἔργον διὰ παντός εἶναι τὸ προσεύχεσθαι καθὼς γέγραπται. «Μακάριος ἀνὴρ ὃς ἐλπίζει ἐπ' αὐτόν· μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν. Μακάριος ἀνὴρ, ὃς ἐστὶν ἀντίληψις αὐτῷ παρὰ σοῦ, ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον ὃν ἔθετο. Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται».

Ποίησόν με, Κύριέ μου καὶ Θεέ μου, Ἰησοῦ Γλυκύτατε. Χριστέ μου, ὥστε νὰ ἔχω καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην πάντοτε ἐνώπιόν σου κρουνοὺς δακρύων πηγάζουσιν! Ποίησον, ὥστε ὁλος ὁ πόθος ἐντός μου εἰς τὰ ἐγκόσμια ταῦτα ν' ἀποσβέσθῃ καὶ ὅλα τὰ ἐνταῦθα παρερχόμενα νὰ λησμονήσω. Δός μοι λοιπόν Κύριε πάντοτε νὰ σὲ ἀγαπῶ ὅσον θέλω καὶ ὅσον ὀφείλω, διὰ νὰ εἶσαι Σὺ ὁ λογισμός μου καὶ ὅλη ἡ μελέτη μου.

Ἀξιώσόν με νὰ μελετῶ τὸ ὄνομά Σου τὸ ἅγιον καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἀδιαλείπτως· καὶ ἐν καιρῷ τῆς νυκτός πρὸς σὲ νὰ στρέφεται ὁλόκληρος ἡ διάνοιά μου καὶ ἡ διάθεσίς μου. Καθῆλωτον, δέομαί Σου, ἐκ τοῦ φόβου Σου τὰς σάρκας μου Κύριε. Εὐφρανθήτω ἡ καρδία μου τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου. Καταβῆτω, Κύριε ἐπὶ τῆς καρδίας μου ἡ γλυκυτάτη ὁσμή Σου, ἥς κυριεύσῃ αὐτὴν ὁ ἅγιος πόντος Σου, ὁ ὁποῖος θὰ διανοήξῃ εἰς αὐτὴν φλέβας ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνας. Δέσποτα πανελευθεριότητος καὶ κριτὴ δικαιοσύνης, φεῖ πόσον τὰ τέκνα τοῦ αἵματος τοῦ πονηροῦ, οἱ υἱοὶ τῆς νυκτός καὶ τοῦ σκότους μὲ περισσότερον πόθον καὶ μεγαλυτέραν προθυμίαν καὶ δύναμιν τὸν πλοῦτον τῆς ἀπωλείας καὶ τὰς τιμὰς τὰς προσκαίρους καὶ δόξας ψευδεῖς ἀγαποῦν καὶ ζητοῦν, παρ' ὅσον ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι Σοὶ ὑπεσκέσθημεν νὰ σὲ λατρεύωμεν, ἀγκυλώμεν σὲ τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος μᾶς ἐδημιούργησας καὶ πεσόντας εἰς τὴν ἁμαρτίαν μᾶς ἐξηγόρασας διὰ τοῦ ἀπειροτέρου ἁγίου αἵματός Σου!

Χριστέ μου γλυκύτατε, Ἰησοῦ μου ὑπεράγαθε, ἐμπλησόν μου τὴν καρδίαν μου τῆς ἀσβέστου ἀγαπήσεώς Σου, ὥστε ἡ ψυχὴ μου μὲ ὅλον τὸ φίλτρον, μὲ ὅλην τὴν σπουδὴν καὶ τὴν ζέσιν νὰ ἀγαπᾷ Σὲ τὸν Νυμφίον μου τὸν πανυ περικαλλὴ καὶ ὠραῖον καὶ ὡς ἑλκός διψῶσα νὰ τρέχῃ ἐπὶ Σὲ τὴν πηγὴν ὕδατος τοῦ ζῶντος.

Ἐκλιπαρῶ Σέ, διὰ τὰ σπλάχνα τῶν οἰκτιρμῶν Σου, ἀνοιξόν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους Σου εἰς πολυαμάρτητον καὶ οἰκτρὰν ψυχὴν μου καὶ γενοῦ μοι ἴλαος καὶ καθάρισόν με ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας καὶ κέλευσον, ἵνα εἰσέλθω πρὸς Σὲ καὶ ἀναπαυθῶ πλησίον σου καὶ εὖρω τὴν ἀναψυχὴν καὶ τὴν τροφὴν ἀπὸ σέ, ὁ ὁποῖος εἶσαι ὁ ἄρτος, ὁ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ ζῶν εἰς τὸν αἰῶνα. Καθάρσιόν με ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος καὶ ποιήσόν με, Σὺ ὁ διατάξας τὴν μαινομένην θάλασσαν νὰ σιγήσῃ καὶ ἐσίγησεν τὰ κύματα τῆς καρδίας μου καὶ ἅπαντα τὰ ἐντός μου νὰ καταστῶσιν εἰς γαλήνην καὶ εὐδίαν καὶ ἀζήωσόν με διὰ παντός νὰ ἀτενίζω πρὸς Σὲ τὸ γλυκύτατόν μου φῶς καὶ νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν ὁμίχλην τῶν πολυταράχων διενθυμήσεων καὶ ἐν χαρᾷ τοιουτοτρόπως νὰ ἀξιωθῶ νὰ ψάλλω «ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω ὅτι σὺ Κύριε κατὰ μόνas ἐπ' ἐλπίδι κατόπισάς με». Θέλω Κύριε καὶ ἐπιθυμῶ καὶ ποθῶ καὶ ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ τὸ πολυαμάρτητον πλάσμα σου, διὰ παντός τοῦ βίου μου νὰ ὑμνῶ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν φιλανθρωπίαν σου πρὸς ἐμέ.

Ὁ Θεός μου ἡ ζωὴ μου ἡ ἰσχὺς μου, ἡ αἰνεσίς μου, ποιήσον λοιπόν καὶ ἐμὲ ἄξιον τοῦ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε. Παράσχου φῶς εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ λόγον εἰς τὸ στόμα μου. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶναι καλὸς ὁ αἶνος εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ ἐπειδὴ ἄνθρωπος εἰμὶ ἐγὼ ἔχων ἀκάθαρτα χεῖλη, διὰ τοῦτο, καθυκατεύω τὴν ἀγαθωσύνην σου, καθάρσιον τὴν καρδίαν μου ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ. Ἀγιάσόν με ὁ παντοδύναμος ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Καὶ ποιήσόν με τοῦ αἰνεῖν σὲ ἄξιον. Πρόσδεξις εὐμενῶς ὡς ὁσμὴν εὐωδίας τὴν ἐκ τῶν ρυπαρῶν μου χειλέων θυσίαν ταύτην. Εὐφρανὼν τὴν ψυχὴν μου, διότι περίλυπος εἶναι, ἐπειδὴ μεταπίπτει διὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ καθίσταται ἄβυσσος. Εἰπέ τῇ ψυχῇ μου· Σωτηρία σου εἰμὶ ἐγὼ! Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας βεβαίωσόν με ἐν τοῖς λόγοις σου. Ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου οἱ μισοῦντές με ὡς ῥεῶν δαίμονες. Ἰδοὺ ἔστηκε κατ' ἐναντίον ἡμῶν ὁ ἀντίδικος ἡμῶν διάβολος καὶ ὡς λέων ὠρυόμενος ζητεῖ νὰ κατσίπῃ ἡμᾶς καὶ περιέρχεται πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ· ἄλλοτε ὡς λέων, ἄλλοτε ὡς δράκων· πότε ὡς ἄρνιον, πότε ὡς λύκος· ἄλλοτε ὡς σκότος φύσει ὑπάρχων· ἄλλοτε ὡς φῶς μετασχηματίζεται καὶ εἰς ἄγγελον φωτός μεταβάλλεται ὁ πανοῦργος καὶ δόλιος πολέμιος ἡμῶν οὗτος Κύριε, καὶ μυρίους πειρασμούς μηχανάται φανερώς καὶ ἀφανῶς, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ ἐνεδρεῖ τοῦ ἀρπάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀλλὰ Σὺ, Κύριε, ρῦσαι ἡμᾶς ὁ Θεός ἡμῶν ὁ σώζων πάντας τοὺς ἐλπίζοντας εἰς Σέ. Διότι ἂν μὴ Σὺ Κύριε προφθασῇ καὶ φωτίσῃ καὶ βοηθήσῃ ἡμᾶς δὲν δυνάμεθα νὰ διακρινώμεν καὶ νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὰς μεθοδεῖας τοῦ ἐχθροῦ. Γενοῦ μοι, Κύριε, εἰς Θεὸν ὑπερασπιστὴν καὶ εἰς τόπον ὀχυρὸν τοῦ σώσαι με. Αἱ θλίψεις τῆς καρδίας μου ἐπληθύνθησαν ἐκ τῶν ἀναγκῶν μου ἐξάγαγέ με. Ἴδε τὴν ταπεινώσιν μου καὶ τὸν κό-

πον μου καὶ ἄφες πάσας τὰς ἀμαρτίας μου. Εἶπεν ὁ ἐχθρὸς ὅτι θέλει μὲ καταδιώξει καὶ θέλει με καταλάβει καὶ θέλει κυριεύσει τὴν ψυχὴν μου καὶ ὅτι δὲν θέλω εὖρε σωτηρίαν πλησίον Σου. Καυχᾶται ὁ ἐχθρὸς μου ὅτι Σὺ Κύριε με ἐγκατέλιπες καὶ ἀγωνίζεται διὰ τὸν θάνατόν μου. Αὐτὸς εἶναι Κύριέ μου ὁ ληστής ὁ πρῶτιστος καὶ ὁ ἔσχατος ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νὰ ἀρπάσῃ τὴν δόξαν σου καὶ κατέπεσε πτῶμα ἐξαισίων εἰς τὰ σκότη τοῦ Ἄδου ἀπὸ τὴν ἑπαρσίαν σου καὶ υπερηφάνειάν σου καὶ ἐστερήθη τοῦ φωτός καὶ τῆς δόξης τῆς μεγαλωσύνης σου. Αὐτὸς καὶ τώρα Κύριε ὁ Θεός μου, ἡ ζωὴ μου, δὲν παύει νὰ καταδιώκῃ τὰ τέκνα σου, ἀπὸ μίσους ἐναντίον σου, ὃ ὑπέρτατε Βασιλεῦ, καὶ ζητεῖ ἐκ φθόνου τὸ πλάσμα σου νὰ ἀπολέσῃ, τὸ ὁποῖον ἀπὸ μίαν ἀπειρον ἀγαθωσύνην σου ἐδημιούργησας κατ' εἰκόνα σου, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν αἰωνίαν δόξαν τῆς βασιλείας σου. Ἀγωνίζεται Κύριέ μου νὰ μὴ ἀφαιρέσῃ τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μὲν ἔχασεν ἀπὸ ἑπαρσίαν, σὺ δὲ μὴ ἐχάρισες διὰ τοῦ αἵματός Σου τοῦ ἁγίου, διὰ τοῦ οὐλοῦ εὗρεσκον τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τὸ χάρισμα τῆς υἱοθεσίας ἀπολαμβάνω. Ἀνάστηθι Κύριε, εἰς τὴν βοήθειάν μου καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς με· μὴ ἀποστῇς ἀπ' ἐμοῦ. Πρόσχευς εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε, τῆς σωτηρίας μου. Μὴ μνησθῇς ἀνομιῶν μου ἀρχαίων καὶ μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ δούλου σου, ὅτι θλίβομαι· ταχὺ ἐπάκουσόν μου ὁ Θεός ἐν τῷ πληθεῖ τοῦ ἐλέους Σου· καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου σώσον με. Δὸς εἰς δνεῖδος τοὺς καταπατοῦντας με. Σύντριψον τοὺς ὀδόντας αὐτῶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν. Τὰς μύλας τῶν λεόντων σύνθλασον· μὴ ποτὲ εἴπῃ ὁ ἐχθρὸς μου ἰσχυρὰ πρὸς αὐτόν. Διὰ τοῦτο φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου μὴ ποτε ὑπνώσω πρὸς θάνατον. Ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἡ ὑπομονὴ μου Κύριε, Κύριε ἡ ἐλπίς σου ἐκ νεότητός μου. Οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ μυριάδων ἐχθρῶν, ὅτι Σὺ ὑπάρχεις ἀντιλήπτωρ μου, ἡ δόξα μου καὶ ὕψων τὴν κεφαλὴν μου. Κύριε Σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου, τὸ ἔλεός μου· σώσει με ἡ δεξιὰ σου. Ἡ καρδία μου ἀγαλλιάσεται ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου Κύριε ὁ Θεός μου εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαι σοι. Τὰ ἐλέη σου Κύριε εἰς τὸν αἰῶνα ἄσονται.

Δύτρωσαί με, Κύριε, ἀπὸ τῆς ζοφερᾶς ὀφείας τῶν πονηρῶν δαιμόνων καὶ πάσης τῆς καθ' ἡμῶν κινουμένης ἐπιβουλῆς αὐτῶν. Καὶ ἕως γήρατος μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς, δεόμεθά σου καὶ σὲ παρακαλοῦμεν, Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, ὥστε νὰ φανώμεν ἀνάξιοι τῶν οἰκτιρμῶν σου καὶ ἀγνώμονες πρὸς τὸ πλῆθος τῶν εὐεργεσιῶν σου. Θερμῶς λοιπόν σὲ παρακαλοῦμεν καὶ ἐκλιπαροῦμεν καὶ καθυκατεύομεν· αὐξήσον τὴν ἐλπίδα, αὐξήσον τὴν ἀγάπην. Ποιήσον ἡμᾶς διὰ τῆς χάριτός σου εἰς μὲν τὴν πίστιν νὰ εἰμεθα διὰ παντός ἐστηριγμένοι, εἰς δὲ τὰς πράξεις ἐνεργοὶ καὶ δραστήριοι, ἵνα καὶ διὰ τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ διὰ τῶν προσαπαιτουμένων ἀξίων ἔργων αὐτῆς, ὅταν σὺ ἐλεῇς ἡμᾶς, καταστήσωμεν εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὅπου κατοπτεύοντες τὴν δόξαν σου καθὼς εἶναι, νὰ λατρεύωμεν τὴν μεγαλωσύνην σου καὶ καθ' ἡμεῖς νὰ ἀξιωθῶμεν νὰ λέγωμεν. «Δόξα τῷ Πατρὶ τῷ ἡμᾶς ποιήσαντι, δόξα τῷ Υἱῷ τῷ ἡμᾶς ἐξαγοράσαντι, δόξα τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι τῷ ἡμᾶς καθαγιασάντι· δόξα τῇ ἐν ὑψίστοις ἁγία καὶ Ὁμοουσίῳ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, τῆς Ὁποίας τὰ ἔργα εἶνε ἀδιαχώριστα, τῆς Ὁποίας τὸ κράτος αἰώνιον. Σοὶ πρέπει αἶνος, Σοὶ πρέ-

πει ὁμοιος, Σοὶ δόξα πρέπει, Σοὶ τιμὴ πάντα προσκύνησις καὶ εὐλογία καὶ εὐχαριστία τῷ πανσθενεῖ καὶ παντοδυνάμει Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν

Ὡ Ὑπεραγία καὶ Ὑπεράμωμε παρθένε Θεοτόκε Μαρία, ἡ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Μήτηρ ἀξίωσον ὑπὲρ ἐμοῦ μεσίτρια γενέσθαι πρὸς Αὐτόν, τοῦ Ὁποίου ἡ ζωὴ νὰ γένηται ἐμφυχὸς ναὸς. Προσέτι δὲ καὶ Ὑμεῖς, ὦ Γαβριὴλ καὶ Μιχαὴλ καὶ Ραφαὴλ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων εἰ χοροὶ καὶ τὰ πλήθη τῶν Πατριαρχῶν. Προφητῶν, Ἀποστόλων, Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν, Ἱερῶν, Λευιτῶν, Μοναχῶν, Παρθένων καὶ πάντων τῶν δικαίων καὶ ὑμεῖς τὸν Δεσπότην Χριστόν, ὅπου ἐξέλεξεν ὑμᾶς, παρακαλῶ ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ μὴ ἀρνηθῆτε νὰ ἱκετεύητε ὥπως ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τῶν φαρύγγων τοῦ διαβόλου καὶ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ αἰωνίου κατὰ τὴν ὑπεράγαθον αὐτοῦ φιλάνθρωπιαν καὶ τὸ ἀμέτρητον ἔλεος. Δὸς δὲ Κύριε εἰς μὲν τοὺς ἱερεῖς ὁμοφροσύνην καὶ ἐνότητα, εἰς δὲ τοὺς βασιλεῖς καὶ ἀρχοντας καὶ εἰς ὅλους τοὺς τεταγμένους νὰ κρίνῃσι δικαίως γαλήνην καὶ εἰρήνην.

Δέομαι Σοῦ δὲ προσέτι καὶ ὑπὲρ ὅλης Σοῦ τῆς ἁγίας Σοῦ Ἀποστολικῆς καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας, χάρισαι εἰς αὐτὴν τὴν εἰρήνην ὡψωσον κέρας Χριστιανῶν ὀρθοδόξων. Καθικετεύω Σε, Κύριε καὶ ὑπὲρ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, μοναστικῶν τε καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν εἰς Σε πιστευόντων καὶ ἐξ ἀγάπης ἁγίας ὑπὲρ Σοῦ κοπιώντων, ἵνα σταθερῶς καταγίνονται εἰς τὰ ἀρμόδια καὶ ψυχροσώτηρια αὐτῶν ἔργα. Χάρισαι, Κύριε βασιλεῦ αἰώνιε, εἰς μὲν τοὺς παρθενεύοντας ἀγνότητα, εἰς δὲ τοὺς ἐν συζυγίᾳ ἀγιωσύνην, εἰς δὲ τοὺς ἐν μετανοίᾳ συγχώρησιν εἰς δὲ τοὺς χηρεῖα καὶ ἐν ὀρφανίᾳ τῶν ἀναγκαζομένων τὴν ἐπαρκεσίαν, εἰς δὲ τοὺς πενομένους ὑπεράσπισιν, εἰς τοὺς πενθοῦντας παραγορίαν. εἰς τοὺς ἐν πίστει κεκυμημένους αἰώνιον ἀνάπαυσιν, εἰς τοὺς ναυτιλλομένους ὄρμον σωτήριον, εἰς δὲ τοὺς ἀρίστους τὸν στήριγμόν εἰς τὴν χρηστότητα, εἰς τοὺς μετρίους ὡς πρὸς τὴν ἀγαθότητα τὴν πρόοδον εἰς τὰ πνευματικά καὶ εἰς τοὺς φανίλους καὶ ἐν ἁμαρτίαις ζῶντας (ὡς ἐμὲ τὸν ἄθλιον) ταχέαν τὴν ἐπανόρθωσιν ὡς καὶ εὐκρινῇ τὴν μετάνοιαν ὦ μακρόθυμε καὶ πολυεὐσταγχε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ τοῦ κόσμου σωτὴρ καὶ ἐλευθερωτὴς, μεταξὺ πάντων καὶ κατὰ πάντα τὸν ἐκυτόν μου καθολογῶ ὅτι εἰμαι ὁ πλέον ἁμαρτωλὸς ἀπὸ ὅλων. Ἀλλὰ σὺ ὁ πατὴρ ὁ ὕψιστος, ὁ πνυπεράγαθος, ὁ πάντας ἐλεῶν μὴ ἐπιτρέψεις νὰ φανῶ ἀνάξιος τοῦ ἐλέους σου. Κύριε ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, ὁ ἀνεχόμενός με εἰς τὴν ζωὴν, ἀξίωσόν με νὰ ἀφωσιθῶ τελείως εἰς σέ, ἀφοῦ ἔλθω εἰς μετάνοιαν. Διέγειρόν μου τὸν νοῦν πρὸς τὰ κάτω ἐλκυσθέντα, ὥστε σὲ νὰ ἐκζητῶ καὶ σὲ νὰ ἐπιποθῶ καὶ σὲ τὸν ἀπανταχοῦ ἐν Τριάδι μόνον ἀληθινόν ἡμῶν Θεὸν ἀείποτε ὑπὲρ ἅπαντα νὰ ἀγαπῶ καὶ σὲ νὰ φοβῶμαι καὶ τὸ θέλημα σου νὰ ἐκτελῶ. Ἐξαιρέτως δέ, πάναγνε Δέσποτα, ἱκετεύω Σε τὸν ὁ περὺλογημένον ὄντα καὶ ὑπερένδοξον εἰς τοὺς αἰῶνας, ὑπὲρ ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μνημονεύουσιν ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου εἰς τὰς προσευχὰς αὐτῶν καὶ οἱ ὁποῖοι προθύμως ἔργον χρηστότητος καὶ ἀγάπης πρὸς ἐμὲ ἐπετέλεσαν καὶ ἐπιτελοῦσιν. Προσέτι δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν οὐκείων καὶ συγγενῶν μου, τῶν ζώντων καὶ τεθνῶτων, ὥπως ἅπαντες οὗτοι σωτηρίας τύχῃσιν ἐνεκεν τοῦ ἐλέους σου, ὥστε οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν νὰ ἀπολεσῇ.

Εὐδόκησον δὲ, μακρόθυμε καὶ πολυέλεε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ τοῦ κόσμου σωτὴρ καὶ ῥύστης καὶ εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανούς νὰ σπαύδης ταχὺς βοήθης ἐφ' ὅσον ζῶσι, τεθνεώτας δὲ ἐν τῇ πίστει νὰ παράσχῃς εἰς αὐτοὺς τὴν ἄφεσιν καὶ τὴν διὰ παντός τοῦ αἰῶνος ἀνάπαυσιν. Καὶ ἐκεῖνο δὲ πολὺ σὲ καθικετεύω Κύριε, ὁ ὅποιος ὑπάρχεις τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἵνα ὅταν μὲ φθάσῃ ἡ ἐσχάτη ἡμέρα καὶ ἔλθῃ τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, τότε λοιπὸν ἐναντίον τοῦ κατηγοροῦ μου, τοῦ δολοῦ καὶ πονηροῦ δαίμονος, Σὺ νὰ μὲ γίνῃς κριτὴς ἐλεήμων καὶ σιγῆγορος καὶ προστάτης κατὰ τοῦ ἀρχαίου μου ἐπιβόλου καὶ πολέμητορος.

Δίδου ἂν καὶ δὲν εἶμαι ἀξίος πρὸς οὐρανὸν νὰ ὀψῶμαι τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ νὰ δέωμαι ἐνώπιον σοῦ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μου, καὶ πρέπειν εἶναι εἰς ἐμὲ ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μου δεινῶν κλαίω διαρκῶς καὶ μετὰ ὀδυρμούς δακρύων νὰ θέλω νὰ σβύσω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἄλλ' ὅμως δὲν λησμονῶ ὅτι ἤμην χαμένος, ὅτι ἤμην μακρὰν σου, ὅτι ἤμην ὑπόδουλος τῆς ἁμαρτίας, σὺ δὲ κατήλθες ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα μὲ ἐξαγοράσῃς! Τόσον δὲ μὲ ἡγάπησας, ὥστε καὶ τὸ ἴδιόν σου αἷμα νὰ ἰώσῃς ὡς ἀντίτιμον τῆς ἐξαγορᾶς μου, διὰ τοῦ ὁποίου μὲ ἀνεκάλεσας ἀπὸ τὴν ἐξορίαν, μὲ ἐλευθέρωσας ἀπὸ τὴν δουλείαν, μὲ ἐξήρπασας ἀπὸ τὴν αἰώνιον πτωρίαν, μὲ ὠνόμασας μὲ τὸ ἴδιόν σου ὄνομα καὶ μὲ κατεσφράγισας μὲ τὸ αἷμα σου τὸ ἅγιον, διὰ νὰ εἶναι ἀνεξάλειπτος ἡ ἐνθύμησίς σου ἐντός μου καὶ βασιλεύῃς σὺ διὰ παντός ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ ἔχω μέρος μετὰ Σοῦ εἰς τὴν δόξαν τῆς Βασιλείας σου. Κατὰ τὴν ὅραν λοιπὸν ταύτην πᾶρσόν μοι, ὁ Θεός μου, τὸν ὅποιον ἐκζητῶ, τὸν ὅποιον ἀγαπῶ, τὸν ὅποιον καὶ μὲ τὴν καρδίαν καὶ μὲ τὸ στόμα καὶ μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν (ὅσην μου ὑπάρχει) ὁμολογῶν καὶ προσκυνῶν αἰνῶ καὶ δοξάζω. Ἡ ψυχὴ μου εἰς σέ εἶναι ἀφιερωμένη καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου ἀναφλέγεται ποθοῦσα σὲ μόνον νὰ ἴδῃ! Ὅταν ἐννοῶ τὴν ὅραν τὴν φοβεράν τῆς ἐξόδου μου τρεμῶ ὁ τάλας! Ἀλλ' ὅταν ἡ γλυκερὰ μνήμη τοῦ ὑπερυμνήτου ὀνόματός σου κυριεύσῃ τὸν νοῦν μου τότε εὐφραίνεται ἡ καρδίᾳ μου, ὁ τρόμος αὐτῆς, τὸ τῆς θνητότητος γνῶρισμα, ὑποχωρεῖ μαζί μὲ τὸ βάρος τῶν πολλῶν μου ἄλλων ἀθλιότητων καὶ εἰρηνεύει ὁ λογισμός μου καὶ πάντα τὰ ἐντός μου ἡρεμοῦσι τὸ δὲ πνεῦμά μου καίόμενον ἀπὸ τὸν πόθον τῆς θέας σου ἐπιζητεῖ ν' ἀναλύσῃ ἀπὸ τοῦ γῆινου σκηώματος τοῦ σώματος τούτου καὶ ν' ἀναλάβῃ πτέρυγας ὥστε περισσεύσῃ καὶ νὰ πετασθῇ καὶ νὰ φθάσῃ ἄχρι τῆς εὐπρεπείας τοῦ οἴκου σου καὶ τοῦ Θρόνου τῆς ἁγίας δόξης σου! Σὺ λοιπὸν γενοῦ μοι τὸ ἐμὸν ἀγαλλίαμα καὶ κατὰ τὴν ὅραν τῆς ἐξόδου μου, ὁ ὅποιος ὑπάρχεις ἡ ἐλπίς ἡ ἐμὴ καὶ ἡ σωτηρία καὶ ἡ ἀπολύτρωσις Ῥῥοσαι με κατὰ τὴν ὅραν ἐκείνην ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου διαβόλου καὶ ποίησον, ὥπως μὴ παύσῃ ἡ ψυχὴ μου σὲ θερμῶς νὰ ἐκζητῇ καὶ ὅταν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀναλύῃ. Σε λοιπὸν, Κύριε πανοικτίρμων ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν πρὸς ὑποδοχὴν σου παρασκευάζεις, διὰ τοῦ πόθου, τὸν ὅποιον εἰς αὐτὴν ἐμπνέεις. Εἰσελθε, δέομαι σου, καὶ ταύτην προσεσάρμοσον πρὸς σὲ αὐτὸν κατὰ ταιούτον τρόπον, ὥστε νὰ κατέχῃς αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα.

Μὴ λοιπὸν ἐγκαταλίπῃς με τὸν ἐπὶκαλούμενόν Σε, παρακαλῶ, πολυέλεε Κύριε. Ἐπεξήγησά Σε Κύριε, καὶ εὐρὸν Σε καὶ ἐπιποθῶ νὰ ἀγαπῶ Σε. Ἐπαύξῃσον τὸν ἐντός μου πόθον καὶ δὸς αὐτὸ, τὸ ὅποιον παρὰ σοῦ ζητῶ. Δίδου καὶ ἂν δ-

λα βασιλίσσουσα εδωκεν εἰς ἐμέ, δὲν μ' ἐξαρκούν εἰς τὸν δούλόν σου, ἐὰν μὴ τὸν ἑαυτὸν σου δώσῃς εἰς ἐμέ. Δός μοι λοιπὸν τὸν ἑαυτὸν σου ὁ Θεός μου, τὸν ἑαυτὸν σου ἀπόδος μοι. Σὲ ἀγαπῶ : Συνέχομαι ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου· πυρπολοῦμαι ἀπὸ τὸν πόθον σου εὐφραίνομαι ἀπὸ τὴν μνήμην τὴν γλυκυτάτην τοῦ υπερποθέτου ὀνόματός σου! Ζητῶ τὴν βασιλείαν σου, καθὼς με ἐδίδασκες διὰ Σὲ Αὐτόν, ἵνα σὲ ἀπολαύσω, τὸ γλυκύτατον φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὁ ὁποῖος εἶσαι «**ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περὰ τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρὰν**» ἐν θαλάσῃ πολυταράχῃ τῆς παρουσίας ζωῆς. Βλέπεις, Κύριε, τοὺς περὶ ἡμᾶς κινδύνους. Σῶτον ἡμᾶς ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου καὶ ἀξιώσον μας νὰ εἰσελθωμεν ἀσφαλῶς εἰς τὸν λιμένα τῆς Βασιλείας σου.

Οἰκτιρῶν καὶ πολυέλεε Κύριε, μὴ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν μου παρίδῃς τὴν δέησίν μου καὶ ἐξομολόγησιν ταύτην· ἀλλ' ἐνεκεν τῆς χρηστότητός σου ἐπάκουσον ὁ Θεός μου! Ἐπάκουσον μου τῶν αἰτήσεων καὶ τοῦ πόθου μου τὴν ἐκπλήρωσιν πρεσβεία καὶ χάριτι τῆς ὑπερενδόξου Παρθένου Μαρίας τῆς Κυρίας μου καὶ Παναγίας Μητρός σου καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Ὁ Θεός μου ὁ ἀληθινός, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὁ μόνος ἔχων ἀθανάσιαν, καὶ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον. Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ὁ Θεός Σαβαώθ, ὁ φοβερός καὶ ἰσχυρός, ὁ δίκαιος καὶ ἐλεήμων, ὁ θαυμαστός καὶ αἰνετός, καὶ ἀγαπητός. Ὁ εἰς Θεός, πρόσωπα δὲ τρία οὐσία δὲ μία καὶ δύναμις τε καὶ σοφία καὶ ἀγαθότης μία· ἡ μία καὶ ἀδιαίρετος Τριάς. Ἀνοιξόν μοι τὰς πύλας τῆς δικαιοσύνης, ὁ ὁποῖος πρὸς σε κράζω. Ἰδοὺ πρὸ τῆς πύλης ἵσταμαι τοῦ οἴκου σου Δέσποτα ὡς ἐπαίτης καὶ κρούω. Διάταξον λοιπὸν ν' ἀνοιχθῶσιν εἰς ἐμέ κρούοντα. διότι εἶπες «κρούετε καὶ ἀνοίγησεται ἡμῖν. Κρούουν βεβαίως, ὦ Πάτερ πολυεύσπλαγχνε, κρούουν πρὸς τὴν θύραν σου οἱ βαθεῖς ἀναστεναγμοὶ τῶν σφοδρῶν πρὸς σὲ ἐπιθυμῶν τῆς καρδίας μου καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου δακρύων. Ἐνώπιόν σου ὑπάρχει ἡ ἐπιθυμία μου πᾶσα «καὶ ὁ στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβη». Σὺ λοιπὸν, Κύριε, «**μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνῃς ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ δούλου σου!**» Εἰσάκουσον Κύριε, τῆς φωνῆς τοῦ κλαυθμοῦ τοῦ παιδὸς σου καὶ ἐκτενῶς σου τὴν χεῖρα τὴν ὑπεράγαθον πρὸς βοήθειάν μου, ὅπως ἐξάξῃς με ἐκ τῶν βαθέων τῶν ὕδατων καὶ ἀπὸ τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς ἰλῦος ἐκσπάσῃς με τῆς ἀθλιότητος, ἵνα μὴ ἀπολεσθῶ ἐνώπιον τῶν πανοικτιρμῶν σπλάγγων τῆς ἀπειρου σου ἀγαθότητος. Ἀξιώσον με, Κύριε, νὰ ἀπολήξω πρὸς σὲ τὸν Θεόν μου, νὰ βλέπω τὸν πλοῦτον τῆς βασιλείας σου, νὰ θεωρῶ τὴν τερπνότητα τοῦ προσώπου σου ἀδιαλείπτως καὶ νὰ αἰνῶ καὶ δοξάζω τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον.

Ναὶ Κύριε, ὁ ποιῶν θαυμάσια, ὁ πλατύνων τὴν καρδίαν μου εἰς τὸ νὰ μνημονεύω τοῦ υπερυμνήτου ὀνόματός σου· ὁ φωτίζων τὴν νεότητά μου καὶ μὴ παραβλέπων τὸ γῆρας μου· ἀλλ' ἀγαλλιάσθαι ποιῶν πάντα τὰ ὅσα μου καὶ ὡς ἀετοῦ ἀνακαίνιζων τὴν πολιάν μου ἀντιλαβοῦ μοι, καὶ πρὸς σὲ ἔλκυσόν με· καὶ εἰς τὰ σκηνώματα τῶν ἁγίων σου ἀγγέλων καὶ τοῦ χοροῦ πάντων τῶν ἁγίων σου καὶ ἐμὲ ὁ μόσκηνον συγκατάταξον κατὰ τὸ πλοῦσιον ἑλεός σου ὁ ὢν εὐλογητός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ Οὐράνιε ἐξομολογοῦμαι ἐνώπιόν σου, ὅτι ἐφάνερωσας τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον εἰς ἐμέ τὸν ἄχρετον δούλόν σου! Καὶ ἔγνων σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀλλ' ἦτο καιρὸς ὅτε ἐγὼ δὲν σὲ ἐγνώριζον! Οὐαὶ εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο, ὅτι δὲν σὲ ἐβλέπον! Οὐαὶ εἰς τὴν κωφότητά μου ἐκεῖνην, ὅτι δὲν σε ἤκουον! Καὶ ἐφώτισάς με, ὡ φῶς τοῦ κόσμου, καὶ εἶδόν σε καὶ ἠγάπησά σε! Διότι οὐδεὶς σὲ ἀγαπᾷ, εἰμὴ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ σὲ ἴδῃ! Οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ σὲ ἴδῃ παρὰ μόνον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἠθέλε σὲ ἀγαπήσει. Ἀργὰ σὲ ἔγω ἀγαπήσει ὡ αἰώνιον κάλλος! Καὶ τώρα πρὸς σὲ ἐρχομαι ὡς ὁ ἄσωτος υἱός καὶ σοὶ προσπίπτω ὡς ὁ τελώνης, ὡ Θεὲ τοῦ ἐλέους καὶ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν. Δέξαι με προσερχόμενον, καθὼς ἐδέξω ἐκαίνορας καὶ μὴ με ὡς ἀνάξιον ὄντα ἀπορρίψῃς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου μηδὲ καταδικάσῃς με· ἀλλὰ δωρεὰν σῶσόν με. Καὶ παράσχου μοι κατὰ τὸ πλῆθος τῆς φιλανθρωπίας σου Κύριε, ἵνα, ἐν ὅσῳ μὲν θὰ συνυπάρχω μετὰ τοῦ φθαρτοῦ μου σώματος τούτου, σὲ ἀνυμνῇ ἡ καρδία μου, σὲ αἰνῇ ἡ γλῶσσα μου καὶ πάντα τὰ ὅσα μου ἀνακράζουν βοῶντα· «**Κύριε τίς ὁμοίός σοι ;**» μετὰ δὲ τὴν ἐμὴν ἀνάλυσιν, ἵνα θεωρῶ εἰς τὸν αἰῶνα τὴν δόξαν τῆς μεγαλωσύνης σου καὶ μεγαλύνω τὰ θαυμαστά ἄρχατα ἐλέη σου μετὰ τῶν ἁγίων σου!

Ὅτι σοὶ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, τῇ μιᾷ Θεότητι, τῇ μιᾷ βασιλείᾳ, τῇ μιᾷ δυνάμει· τῷ μόνῳ ὑπερανάρχῳ καὶ υπερουσίῳ καὶ παντοδυνάμῳ Δημιουργῷ τῶν ἀπάντων ἐν Τριάδι λατρευομένῳ Θεῷ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΕΚΡΑΓΑΡΙΟΥ

ΕΥΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

(Ἁγίου Δημητρίου Μητροπολίτου Ρωσσίας, ἣν ἔλεγε καθ' ἐκάστην μετὰ προσθήκης καὶ ἄλλων πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον κατανυκτικῶν εὐχῶν).

α'.

Ὑπεραγία Θεοτόκε Παρθένε, σκέψε με καὶ διαφύλαττε τὸν δούλόν σου ἀπὸ παντὸς κακοῦ ψυχῆς τε καὶ σώματος καὶ ἀπὸ παντὸς ἐχθροῦ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου· χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτὴρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν· χαῖρε καὶ εὐφραίνου Θεοτόκε Παρθένε καὶ πρόεργε ὑπὲρ τοῦ δούλου σου· Κυρία καὶ Δέσποινα τῶν Ἀγγέλων καὶ Μήτηρ τῶν χριστιανῶν βοήθησόν μοι τῷ δούλῳ σου· ὦ Μαρία Παναμώμετ'· χαῖρε νύμφη ἀνύμφετ'· χαῖρε ἡ χαρὰ τῶν θλιβομένων καὶ ἡ παραμυθία τῶν λυπομένων· χαῖρε ἡ τροφή τῶν πεινῶντων καὶ ὁ λιμὴν τῶν χεῖμαζομένων· χαῖρε τῶν ἁγίων ἁγιωτέρα καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα· χαῖρε τοῦ Πατρὸς ἁγίασμα, τοῦ Υἱοῦ τὸ σκήνωμα, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος τὸ ἐπισκίασμα· χαῖρε τοῦ πάντων βασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τὸ τερπνόν

παλάτιον· χαίρε ἡ Μητήρ τῶν ὀρφανῶν καὶ ἡ βακτηρία τῶν τυφλῶν· χαίρε τὸ καύχημα τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν προσκαλουμένων σε ὁ ἔτοιμος βοηθός.

β'.

Ἐπάκουσόν μου, γλυκυτάτῃ Δέσποινα, ὑπεραγία Θεοτόκε Θεοκόσμητε καὶ Θεοχαρίτωτε, Μητροδὲς Κόρη· Ἀνύμφευτε Νύμφη, Θεοτόκε Πανάχραντε ἡ Καθαρωτάτῃ ἀπὸ πάσαν καθαρὰν κτίσιν αἰσθητὴν καὶ νοεράν, τῶν Οὐρανῶν πλατυτέρα, τοῦ ἡλίου λαμπροτέρα, ἔλων τῶν κτισμάτων τιμιωτέρα· τῶν χερουβεὶμ ἀγνωτέρα, τῶν Σεραφίμ ἐνδοξοτέρα. Δέσποινα τῶν Ἀγγέλων, Κυρία τοῦ κόσμου, Παντάνασσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἐπάκουσόν μου καὶ πρόσδεξαι ὡς εὐσυμπάθητος τὴν κατὰ δύναμιν μικρὴν καὶ ταπεινὴν μου καὶ εὐσεβή· ἡ ὑπὸ πάσης κτίσεως διὰ παντός προσκυνουμένη, ἀπειρώνδωρος ἡ ἀνὴρ ἀπέλευσα παρὰ Σοῦ. Πρόσδεξαι εὐμενῶς δουλικὴν ἱκεσίαν ἡ ὡς συγγενὴς τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως γινώσκουσα καὶ φιλανθρώπως περὶ πάντων προνοοῦσα καὶ ἐπισκεπτομένη συμπαθεστατὴ. Ἐπάκουσόν μου γλυκυτάτῃ μου Δέσποινα, ἡ ἐλπίς μου καὶ παρηγορία μου, ἡ πρὸς Θεὸν ἀκατάσχευτος μεσιτεία μου· ἡ πάντων κυριεύουσα καὶ πανταχοῦ φθάνουσα καὶ πάντα δυναμένη καὶ τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ Μητήρ, ἡ ὁποία ἔλους τοὺς ἐν ἀνάγκαις παρηγορεῖται ἀπὸ τοῦ πειρασμοῦ· ἐλευθερώσεις καὶ ἀπὸ τὰς θλίψεις ἐλαφρύνεις. Κυρία μου γλυκυτάτῃ ἡ τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ τέξασα, τὸν αἶροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἀπομάκρυνον ἀπ' ἐμοῦ τὴν πώρωσιν τῆς φιλαμαρτημονίας μου γνώμης καὶ δός εἰς τὴν ψυχὴν μου κατάνυξιν καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πηγὴν δακρύων καὶ πένθος· χαρὰ ὁρίων.

Ἀπάλλαξόν με Δέσποινα ὑπεραγία Θεοτόκε, τῶν σκανδάλων τοῦ πονηροῦ καὶ τῶν ἀφορήτων κοσμικῶν πειρασμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων περιέπεσον. Καὶ τὴν καρδίαν μου, μυρίαὶ λύπαις ἀεί, καὶ θλίψεσι, καὶ συμφοραῖς συνεχόμενῃν, παραμυθῆσαι, καὶ θεράπευσον, ἡ γλυκεῖα παραμυθία τοῦ Κόσμου, ἡ ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, ἡ βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων. Καὶ τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον καὶ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἐνοικιάζουσα, καὶ πάσης περιστάσεως καὶ ραθυμίας αὐτὴν ἀπαλάττουσα, τῷ πλουσίῳ ἔλεει σου καταγλύκανον.

Ἔως πότε Δέσποινά μου πανάγαθε, βῶθ καὶ ἐγκαταλιμπάνομαι; κράζω καὶ δὲν εἰσακούομαι; Ἀλλὰ δικαίως ἐγκαταλιμπάνομαι Θεομήτορ Πανάχραντε· διότι ἐκ τῆς πρὸς τὰ φαῦλα ροπῆς καὶ συνηθείας ἀπὸ τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν διὰ παντός νικώμενος δούλος γίνομαι εἰς αὐτόν· στήσον λοιπὸν ταῖς πρεσβείαις σου, τὴν κατ' ἐμοῦ μανίαν τοῦ ἐχθροῦ, θραύσον τὴν δύναμιν σου τὰς ἐναντίας αὐτοῦ μηχανάς. Γαλήνην, καὶ εἰρήνην, καὶ φῶς, ἀπὸ ζάλης καὶ τρικυμίας, καὶ σκότους μοι μεταποίησον· πανταχοῦ μοι παροῦσα, καὶ πάντοτε φυλάττουσα καὶ ἅπαν μου διανόημα, καὶ λόγον, καὶ πρᾶξιν πρὸς σωτηρίαν ἰθύνουσα, ἔλυν με ἀγιάζουσα, καὶ φωτίζουσα, καὶ πάντα μου πρὸς ἀρετὴν ὁδηγοῦσα καὶ τὸ ἀγαθόν, καὶ πανάγιον θέλημα τοῦ σοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ μου, τηρεῖν, καὶ ποιεῖν προθύμως ἐνάγουσα καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν αὐτοῦ ζωηρῶν ἐντολῶν, ἐνισχύουσα τὴν ράθυμόν μου προαίρεσιν.

γ'.

Παναγία Δέσποινά μου Θεοτόκε, Σὲ καθικετεύω ἀποδώξον ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου, τὴν ἀκηδὴν τὴν λήθην, τὴν ἀργίαν, τὴν ἀμέλειαν, καὶ πάντας τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς, καὶ αἰσχροὺς, καὶ βλασφήμους· ἀποσβέσσον ἐκ τῆς ἀθλίας καὶ ταλαιπώρου μου καρδίας, καὶ ἐκ τῆς μολυσμένης μου ψυχῆς, καὶ τοῦ ἐσκοτισμένου μου νοῦς· καὶ κατὰ βεβρόν μου τὴν φλόγα τῶν παθῶν, καὶ ἐλέησον καὶ βοήθησόν μοι, ὅτι ἀσθενὴς καὶ ταλαιπώρος εἰμι ἐγὼ καὶ ρυσαί με ἀπὸ τῶν ἐπερχομένων μοι πονηρῶν ἐνθυμήσεων καὶ προλήψεων καὶ πασῶν με ἐλευθέρωσον πράξεων, τῶν ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ.

δ'.

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, τοῦ κόσμου Κυρία· τὸ καύχημά μου, ἡ ἐλπίς μου, ἡ καταφυγή μου, ἡ προστασία μου, ἡ σκέπη, ἡ παραμυθία, τὸ ἀγαλλιάμα μου· κυριευθέντα με ὑπὸ πολλῶν πταισμάτων, ἐλέησον καὶ δεῖξον τὰ ταχινὰ σου σπλάγχχνα εἰς ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ παμβέβηλον· ἡ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν τεκοῦσα, φωτίσον τοὺς νοητοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας μου· ἡ τὴν πηγὴν τῆς ἀθανασίας κηρύσσουσα, ζωοποίησόν με τὸν τεθανατωμένον τῇ ἁμαρτίᾳ, ἡ ἀγαθὴ τοῦ ἀγαθοῦ, ἡ φιλόανθρωπος τοῦ φιλανθρώπου, ἡ ἐλεήμων τοῦ ἐλεήμονος καὶ πανοικτίρμονος Θεοῦ Μητήρ, δός κατάνυξιν καὶ συντριβὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ ἀνάκλησιν ἐν ταῖς αἰχμαλωσίαις τῶν διαλογισμῶν μου. Καὶ δώρησάι μοι κατὰ δύναμιν καὶ ἐπίπονον διάνοιαν ἐν τῇ παρούσῃ δοξολογίᾳ σου, καὶ παράσχου μοι δάκρυα μετανοίας καὶ κατανύξεως εἰς τὸ ὕμναι καὶ δοξάζειν τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ε'.

Παναγία Δέσποινά μου φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου· ὅτι εἰς τὰς παναχράντους χεῖράς σου παρατίθηναι τὸ πνεῦμά μου. Γενοῦ βοηθός καὶ σκέπη τῆς ψυχῆς μου ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου ἵνα εἰσέλθω καθαρὸς καὶ ἄγνός εἰς τὸν παράδεισον· μὴ ἀπορρίψης με Κυρία μου τὸν δούλόν σου, ἀλλὰ βοήθησόν μοι, καὶ δός μοι τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως· λύτρωσαί με παντός κινδύνου ἐπιβουλῆς, ἀνάγκης καὶ ἀσθενείας, καὶ δώρησάι μοι πρὸ τοῦ τέλους μετάνοιαν, ἵνα σωζόμενος τῇ μεσιτείᾳ καὶ βοηθείᾳ σου, ἐν μὲν τῇ παρόντι βίῳ, ἀπὸ παντός ἐχθροῦ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου, πορεύωμαι θεαρέτως ἐν τοῖς θελήμασι τοῦ ἀγαπητοῦ σου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν· ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τῆς αἰωνίου καὶ φοβερᾶς κολάσεως, προσκυνῶ, εὐχαριστῶ, καὶ δοξάζω τὸ πανάγιόν σου ὄνομα, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ς'.

Ἀχραντε πανύμνητε Θεοτόκε, γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν εἰμαι ἄξιός ν' ἀτενίσω τὴν ἁγίαν σου εἰκόνα, οὐδὲ εἰμαι ἱκανὸς νὰ ἰδῶ εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ βάρους τῶν ἁμαρτιῶν μου κατακαμπτόμενος. Καὶ δίκαιον εἶναι ἐμὲ τὸν ἄσπικτον, ἐμὲ τὸν βέβηλον, τὸν ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον ἁμαρτήσαντα ν' ἀποστρέψῃς καὶ μισῇς ὡς ἀκάθαρτον, Σὺ ἡ καθαρωτάτῃ καὶ πάναγνος κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ

σώμα. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐδείχθη Μήτηρ τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ, τοῦ Κυρίου μου καὶ Θεοῦ μου ὁ ὁποῖος ἤλθε νὰ καλέσῃ οὐχὶ τοὺς δικαίους ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν· ἰδοὺ με φόβον προσέρχομαί σοι καὶ ζητῶ νὰ λάβω συγχώρησιν διὰ σοῦ τῶν ἀπειρῶν μου ἁμαρτημάτων.

Μὴ λοιπὸν παρίδης με Δέσποινα Θεοτόκε, τὸν ἀμελῆ, τὸν ἀκάθαρτον, τὸν ἀνάξιον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ ἄξιον πάσης κολάσεως καὶ τιμωρίας ἀλλ' ὡς Μήτηρ ἐλέους ἐλέησόν με. Μίμησαι τὴν τοῦ ἀγαθοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Σου καὶ εὐσπλαγγνίαν καὶ φιλανθρωπίαν καὶ ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ με ἱλαρὸν τὸ ὄμμα Σου καὶ δέξαι τὴν εὐτελεῆ καὶ ράθυμον ταύτην δέησιν καὶ ταύτην ἐνώπιον τοῦ Σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν προσάγαγε καὶ παράσχου μοι τὴν συγχώρησιν Πανάμωμε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, πάντων ὅσα ἀφρόνως ἐποίησα ἄχρι τῆς ὥρας ταύτης καὶ ἀξιώσόν με διὰ τῶν εὐπροσδέκτων πρὸς τὸν Υἱόν σου δεήσεων μετὰ προθυμίας νὰ σπεύδω καὶ πρὸς τὰς μεσημβρινὰς καὶ νυκτερινὰς καὶ μεσονυκτίους καὶ ἑωθινὰς ἀκολουθίας.

ζ'.

Ναί, Δέσποινα Θεοτόκε, μὴ ἀπόση μου τοὺς ἐγκαρδίους στεναγμούς· μὴ παρίδης μου τοὺς ὀδυρμούς· μὴ παραβλέψῃς μου τὸν διάπυρον πρὸς σὲ πόθον· μὴ σβέσῃς μου τὴν πρὸς σὲ προσδοκίαν· μὴ ἀποβάλῃς τὴν οἰκτρὰν μου δέησιν· μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, ἵνα μὴ ὁ πονηρὸς ἐχθρὸς τῆς σῆς σκέπης καὶ ἀντιλήψεως ἔρημον καὶ γυμνὸν με εὐρών, εἰς τέλος ταπεινώσῃ καὶ καταπίῃ με.

Διὰ τοῦτο πρόφθασον καὶ ἀντιλαβοῦ μου, Πανάμωμε, τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ταπεινοῦ, καὶ λύτρωσαί με τῆς πικρᾶς τυραννίδος τοῦ Διαβόλου· ρυθῆναι με τῆς τῶν πονηρῶν Δαιμόνων ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς, καὶ ἀξιώσόν με ἀπροσκόπτως βιω-
σαι, καὶ τῆς οὐρανοῦ τυχεῖν βασιλείας· ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι ὡς Μήτηρ οὕσα Θεοῦ· ὅπως ἀγῶ διὰ σοῦ, σωτηρίας ἐπιτυχῶν, μεγαλύνω διὰ παντὸς καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν βεβαίαν ἀντίληψιν. Ὅτι εὐλογημένη ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰ-
ῶνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗ ΤΩ ΚΑΛΩ ΘΕΩ ΗΜΩΝ ΧΑΡΙΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑ

Σημειώσεις. — Ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς φίλους ἀνα-
γνώστας διὰ τὰ ὑπάρχοντα ἐνιαχοῦ σφάλματα εἰς τε τὸ κείμενον τῆς ἀκολουθίας
καὶ λοιποῦ περιεχομένου τοῦ βιβλίου τούτου, τῶν ὁποίων τὴν διόρθωσιν ἐπαφίε-
μεν εἰς ἕκαστον τῶν δυναμένων.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἐν τῇ ἀρχῇ εἰς τὰ Μεγαλυνάρια τῶν Ἀγίων.

Εἰς τὸ α' ἀντὶ χαίροις τῆς ἡμῶν ποίμνης γράφε χαίροις τῆς ὑμῶν
[ποίμνης]

εἰς τὸ δ' ἀντὶ εὐθῆως γράφε ἐνθῶως
» » » τοῖς πιστεῖ ὑμῖν » πιστεῖ προσιοῦσι
» » » αματίων » ἱαμάτων

Εἰς τὸ ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων μετὰ τοὺς στίχους
ἀντὶ τοὺς ἀνυμνοῦντας ὑμᾶς γράφε ... τοῖς ἀνυμνοῦσιν ὑμᾶς

Εἰς τὸ β' Μεγαλυνάριον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
ἀντὶ ἔχοντας γράφε ἔχοντες
» προσφεύγοντας » προσφεύγοντες

Εἰς τὴν ὁδὴν
ἀντὶ τῇ σκέπῃ γράφε τῇ σκέπῃ
» ἱέσας » ἱλέωσον

σελὶς 8 α' στήλῃ ἀντὶ Θεοδώρου γράφε Θεοδώροις
» 12 β' » » κροθίνια » ἀκροθίνια
ἀντὶ καταναγάζοντες θαυμάσια » καταναγάζοντες θαύμασι

σελὶς 13 β' στήλῃ ἀντὶ τῆς φθορᾶς » ἐκ φθορᾶς
» α' » » ταῖς ψυχᾶς » ταῖς ψυχαῖς
» 15 β' » » νηδύος » νηδύος

» » » » ...τῷ θυτῷ » θυτῷ
» 16 » » » ὁ Λόγος » ὁ Λόγος δὲ
» 16 α' » » τὸν ὀνομαστότερον » τὸν ὀνομαστότατον

» 17 β' » » παντευυχίαν » παντευυχίαν
» 19 α' » » ἔξφορος ἐνεδύσω » στέφανος ἀνεδήσω
» 20 α' » » μέχρη ἀγγέλου » χειρὶ ἀγγέλου

» » » » προσβλέψας » προσβλέψαι
» 21 β' » » εἰς τοὺς στίχους ἀντὶ »
τιμηθεῖς » τιμηθεῖς

» » » » πάντας » πάντες
» 22 α' » » ἀντίθετον » ἀντίθεον
» » β' » » τῶν σὲ μεγάλως » τὸν σὲ μεγάλως

» » » » δοξάσαντα » ἀντιδοξάσαντα
» 23 » » » δεσποτικῶς » Δεσποτικῶν
» » » » ἐκτιμηθεῖς » ἐκτιμηθεῖς

» 24 α' » » θάνατον » θάνατον
» 25 » » » τοῖς πιστοῖς » τοῖς πιστοῖς
» 27 » » » θεὸς Κύριε » Θεὸς Κύριος

» » β' » » προφασίαν » προφασίαν
» 28 α' » » λυτρώσας » λυτρώσας
» 30 » » » πανεύφημοι » πανεύφημοι

σελὶς 30 β' στήλῃ ἀντὶ λεῖα γράφε Θεῖα
» 31 α' » » ἔσσετε » ἔστε
» » » » ἀρδεύων » ἀρδεύειν

» » β' » » τοῖς ἐπικαλουμένοις » τοὺς ἐπικαλουμένους
» 22 α' » » ἡριστευνικῶς » ἡριστευνικῶς
» » » » εἰς Ἐκκλησίας » καὶ Ἐκκλησίας

» 33 » » » πίπτει » πίπτει
» » » » καὶ αἰρετικῶς » καὶ αἰρετικῶν

σελ.	»	α' στήλη ἀντὶ μνήμην	γράψε	μνήμην
»	»	» καταφεύγοντες	»	καταφεύγομεν
»	34 α'	» προχέοντες	»	προχέοντας
»	» β'	» ἐπαγγελλόμενοι	»	ἐπαγγαλλόμενοι
»	35 α'	» καταιγίσας	»	καταυγίσας
»	» β'	» πλουτοῦντες	»	πλουτοῦνγας
»	»	» δυνασσεῖα	»	δυναστεία
»	»	» ὠλέσασα	»	ὀλέσασα
»	36 β'	» διὰ τῷ δόντι	»	διὸ τῷ δόντι
»	37 α'	» στέφει	»	στέφει
»	» β'	» στρατιῶται ἀσθενεῖς	»	στρατιῶται εὐσθενεῖς
»	38 β'	» κρᾶζωμεν	»	κράζωμέν Σοι
»	39 στίχ. 20	ἀντὶ ἐκρατεῦοντο	γράψε	ἐγκρατεῦοντο
»	40 » 22	» ἐτιμήθησαν ἅλλα	»	ἀτιμάσθησαν ἅλλα
»	» » »	» ἐτιμήθησαν	»	ἐτιμήθησαν
»	40 » 24	» ὅτι χριστιανὸς	»	ὅτι ἦτο χριστιανὸς
»	41 » 31	» ἀνωρίζων	»	γνώριζων
»	42 » 7	» παρὰ	»	παρὰ
»	43 » 9	» κατοικητήριον	»	κατοικητήριον
»	47 » 27	» περὶ παιδικῆς	»	περιπατικῆς
»	51 » 29	» καν ἔτος	»	κατ' ἔτος
»	52 » 16	» ἐξήτησεν	»	ἐξήτησεν
»	» » 21	» εἴμεθα	»	ἡμεθα
»	» » 25	» τὸν βουλὴν	»	τὴν βουλὴν
σελὶς 53	στίχ. 6	ἀντὶ παρὰ Σὺ	γράψε	παρὰ Σοι
»	» » 8	» ζῶν	»	ζῆν
»	» » 11	» ὁ ὁπίσθεν	»	ὁ ὀπίστος
»	» » 23	» κατῇ	»	κατὰ
»	56 » 2	» πόδους	»	πόδας
»	» » 8	» καὶ	»	καὶ
»	» » 18	» προσκυνήσῃ	»	προσκυνήσῃ
»	58 » 2	» πλησιαζοῦεν	»	πλησιαζόμεν
»	64 » 27	» διὰ τὴν ἀνάγκη	»	διὰ τὰς ἀνάγκας
»	72 » 11	» τὸν πατοῦμένην	»	τὴν πατοῦμένην
»	75 » 28	» ἀνεωγμένον	»	ἀνεωγμένον
»	» » 29	» ἐορταζόντων	»	ἐορταζόντων
»	» » 37	» ἐπιστάλης	»	ἐπιστάτης

ΕΙΣ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΚΡΑΓΑΡΙΟΝ

Εἰς τὰ χωρία	ἀντὶ τοῦτον πλοῦτον	γράψε	τοῦτο πλοῦτον
» νοκίζοντες	»	»	νομίζοντες
σελὶς 3 στίχ. 35	ἀντὶ ἐγώριζον	»	ἐγγώριζον
» 6 » 39	» εὐδοιᾶτων	»	ἐνδοιᾶτων
» 9 » 28	» σκεπόμενος	»	σκεπόμενος
» 13 » 23	» σφραγισθὲν	»	σφραγιασθὲν
» 19 » »	» ὑπάρχει	»	ὑπάρχεις
» 22 » 26	» ἐνοικιάζουσα	»	ἐνοικίζουσα

ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

τῷ συντελεστῇ τῶν καλῶν Θεῷ ἀντὶ τῷ συντελεστῇ τῷ καλῷ Θεῷ